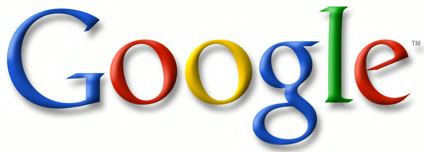

BIBLIOTHECA
SCRIPTORVM GRAECORVM ET ROMANORVM
TEVBNERIANA.

BACCHYLIDIS

CARMINA

CVM FRAGMENTIS

ITERVM EDIDIT

FRIDERICVS BLASS

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI
MCM

ɪIANA.

	M. ₰
iin.	—.60
. .	—.90
ıai.	1.—
. .	—.60
ces	1.50
. .	3.—
eil.	1.—
. .	—.45
er.	2.70
. .	—.60
ol. I	6.80
oll.	
45.	
III.	
.30	23.85
tes	1.50
der	2.—
oll.	6.—
tes	2.50
. .	3.60
oll.	2.70
no	
. .	—.60
. .	—.30
. .	1.20
. .	2.40
in.	4.50
. .	7.20
. .	1.—
II	8.10
II	2.70
III	11.20
III	9.60
er.	
.	6.—
. .	10.—
ior	6.—
.	10.—
ıll.	24.60
erg	10.—
ros	

oeconomica ed. *Susemihl* . . . 1.50
de plantis ed. *Apelt* . . . . . 3.—
πολιτ. Ἀθην. ed. *Blass*. Ed. III 1.80
parva naturalia ed. *Biehl* . . 1.80
iani expeditio Alex. ed. *Abicht* 1.20
scripta minora ed. *Eberhard* . 1.80
enaeus ed. *Kaibel*. 3 voll. . . 17.10
ustini de civ. dei ed. *Dombart*. Ed. II. 2 voll. . . . . 6.—
confessionum ll. XIII ed. *Knöll* 2.70
onius ed. *Peiper* 6.60
rius ed. *Schneidewin* . . . . . —.60
ed. *Crusius*. Ed. maior . . . 8.40
—— Ed. minor . . . . 4.—
chylidis carmina ed. *Blass*. Ed. II 2.40
edicti regula ed. *Woelfflin*. . . 1.60
tius de inst. arithm. ...
de consolatione e...
comm. in libr. Ar...
ἑρμηνείας rec. *Mei*...
olici Graeci ed. *A*...
sar ed. *Dinter*. E...
—— bell. Gall. ...
—— bell. civile. ...
ed. *Kübler*. bell. G...
—— —— Ed. mai...

priores elementorum Euclidis commentarii. Ex interpretatione Gherardi Cremonensis in codice Cracoviensi 569 servata. Ed. *M. Curtze* . . . . 6.—
Eudocia, Procl., Claud. ed. *Ludwich* 4.—
Euripides ed. *Nauck*. 3 voll. Ed. III 5.70
Singulae tragoediae —.30
Eusebius ed. *Dindorf*. 4 voll. . . 15.—
Eutropius ed. *Ruehl* . . . . —.45
Fabulae Aesopicae ed. *Halm* . . . —.90
—— Roman. ed. *Eberhard*. Vol. I 3.75
Firmicus Mat. edd. *Kroll, Skutsch*. I 4.—
Florileg. Graec. Sing. fascc. (10) —.40
Florus ed. *Rossbach* 2.80
—— ed. *Halm*. **Ampelius** ed. *Woelfflin* 1.—
Frontini strategem. ed. *Gundermann* 1.50
... **Planciadis,** opera rec.
... . 4.—
...*chke*. Ed. V 2.70
... minora. 3 voll. . . 7.50
...gica ed. *Kalbfleisch* . 1.20
... attenuante liber ed.
... . 1.40
...*Hertz*. 2 voll. Ed. II 4.20
... astronom. ed. *Manitius* 8.—

U.C. 1908 Robert P. Blake

BACCHYLIDIS CARMINA

CVM FRAGMENTIS

ITERVM EDIDIT

FRIDERICVS BLASS.

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

MDCCCXCIX

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

I.

Post Hyperidis orationes, Aristotelis Rempublicam Atheniensium, Herondae mimiambos iam quartum donum insperatum Bacchylidis carmina nobis Aegyptus misit. Resurgunt litterae vetustae; *ζῶσιν οἱ γᾶς ὕπαι κείμενοι*, atque utinam etiam alii, qui nunc nondum videntur! Sed omnia iam spe concipere audemus, et ut amicum quendam memini dicere, divinandi facultatem vel ob eam rem sibi aliquis exoptet, ut possit praevidere, quantopere mutatum post quinquaginta annos qui tum vivent habituri sint Graecarum litterarum ambitum. Verum nihil proficimus optando, oportet deorum muneribus uti, *ὅττι διδοῖεν*, modo ne *σιγῇ*, ut est apud Homerum; recte enim Bacchylides: *πράξαντι δ' εὖ οὐ φέρει κόσμον σιωπά*. Celebremus igitur *χάριν Κηΐας ἀηδόνος*, quae post mille quingentorum annorum silentium iam denuo canit, neve obliviscamur eorum per quos his beneficiis fruimur, inter quos principem locum non sine magnis laboribus tenet Fridericus Kenyon, et Aristotelis Politiae et Herondae et nunc Bacchylidis princeps editor.

Volumen sive volumina chartacea quibus haec carmina continentur extremo anno 1896 ex Aegypti aliquo loco accepit Museum Britannicum, condicione quam maxime potest lacera, sed alioquin in universum egregia: facillime enim hae laciniae legebantur. Editor autem postquam in eis componendis atque in ordinem redigendis diu multumque desudavit, ex ducentis fragmentis quattuor magnas partes effecit, relictis praeter eas non plus LXXI fru-

stulis; tot enim in ectypi pulcherrimi quod a Musei curatoribus una editum est tabulis duabus ultimis conspiciuntur. Accesserunt autem tria alia fragmenta, quorum duo Bernardus Grenfell ex Aegypto attulit, unum diversae originis fragmentis chartaceis antea adhaeserat; haec tria non sunt in ectypo. Eodem fere tempore accidit ut ipse Londinium venirem et insigni eorum qui Museo praesunt liberalitate copiam chartae inspectandae et examinandae nanciscerer; unde coniuncta utriusque opera, et Kenyonis et mea, effectum est ut iam in editione principe non plus XL essent fragmenta, ceteris aut loco suo repositis aut cum aliis coniunctis, partes autem magnae separatae inter se non iam quattuor, sed tres tantum exstarent. Mox in mea editione priore etiam multo minor fuit fragmentorum numerus; persuasum enim erat non minus mihi quam Britanno editori, plerumque parum fidei esse supplementis e coniectura quamvis docta profectis, sed summa vi esse enitendum ut quam plurima testata haberemus, neque tempori parcendum, quo diuturno ad tot fragmenta tam exilia in locos suos restituenda opus esse usu cognitum est. Eisdem in rationibus persistens, cum vere huius anni iterum facultatem Londinium adeundi nactus essem, ibi et cum Kenyone, donec adfuit, et postea solus quod reliquum erat fragmentorum et examinavi diligentius et eorum colorem habitumque cum singularum chartae paginarum contuli, dum unicuique eorum etsi non semper locum definitum, tamen paginam suam restituisse mihi visus sum. Itaque in hac altera editione iam nihil in carminum calce chartae fragmentorum comparet.

Sunt igitur, ut dixi, nunc quidem tres partes magnae, quarum prima paginas XXIV complectitur, secunda VII, tertia X. Prima confecta est e duabus quae antea fuerant; ordinem earum verum ab initio editor perspexerat. Neque vero dubitandum quin secunda primam subsecuta sit, etsi quantum inter eas desit definiri nequit. Sed tertiae partis nexusne fuerit cum prioribus an non fuerit, est profecto quaerendum. Res haec est. Carmina quae duabus

prioribus continentur omnia sunt epinicia, quorum unum volumen antiquitus fuisse, non plura ut apud Pindarum Simonidemque, perquam probabile est. Veteres enim scriptores, ubi ex his carminibus afferunt, simplici formula utuntur *Βακχυλίδου Ἐπινίκων*; contra legimus *ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου*, *Σιμωνίδης ἐν Πεντάθλοις*. In Pindaro praecipuam differentiam faciebat locus ludorum, in Simonide genus; at in his carminibus nunc recuperatis neque loci neque generis ad ordinem constituendum ulla ratio habetur. Sed acute et sollerter Britannus editor monstravit et primum carmen quod nunc est cum ratione quadam primum locum tenere, patriae enim insulae Cei poeta antiquitates eo carmine diligenter persecutus est, et ultimum quod nunc est non immerito in eum locum esse detrusum; solum enim victoriam celebrat non sacris ludis qui vocabantur partam, sed Petraeis Thessalicis adhuc plane ignotis. Fuerint igitur non plus XIII carmina[1]), vel si in lacuna quam dixi totum carmen intercidit, fortasse quattuordecim, qui est numerus Olympicorum Pindari. E fragmentis autem, quae ex epiniciis Bacchylidis nominatim afferuntur, duo in charta reperta sunt, unum restat hoc: *ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται*, quod respuitur numeris horum carminum, quatenus eos cognitos habemus, sed potuit locum habere in c. XI aliqua epodo, quippe quarum numeri ignorentur. Non igitur est cur plura Bacchylidis epinicia Alexandrina aetate exstitisse putemus. Haec autem XIII vel XIV commode continebantur uno volumine, versuum fere mille ducentorum; tot enim fuisse computantur, si undecimo tertioque decimo sexaginta fere addideris. Pindari libri tres priores — quartus enim extrema parte truncatus est — usque ad millenos sescenos plus minus extenduntur; sed etiam mille ducentos uni volumini satis superque fuisse

---

1) Numeri mei inde a c. VIII. a Kenyonis differunt; nempe fragmenta carminum quae apud illum VII. et VIII. numerantur in unum carmen contraxi.

e Birtii libro notissimo facile cognosces. Iam videamus tertiam Bacchylidis partem, in qua insunt carmina sex, versuum ut videtur minus quadringentorum. Singula in morem tragoediarum nomina mythica habent: *Ἀντηνορίδαι ἢ Ἑλένης ἀπαίτησις*, (*Ἡρακλῆς*), *Ἠίθεοι ἢ Θησεύς*, *Θησεύς*, *Ἰώ*, *Ἴδας*. Patet primo obtutu e litterarum ordine esse collocata, partemque collectionis quae nobis servata est a littera *A* vel *E* usque ad *I* pertinere, mutilam esse quod attinet extremum, fortasse etiam quod principium. Quod autem genus sit carminum, docet Servius, qui ex carmine XVI. locum afferens sic ait: Bacchylides in *dithyrambis*. Pauca ex eo genere praeterea afferuntur, possumus autem Servii alterum quoque locum, ubi eadem formula utitur, ad verba quaedam referre quae Pindari scholiasta ex Bacchylide servavit, non definito carminis genere, quaeque in chartae nostrae fragmentulo nunc leguntur. Septimus is erit dithyrambus, expressus, ut equidem putaverim, ab Horatio in l. I c. 15, quod ad Bacchylidis imitationem factum esse testatur Porphyrio. Horatius Nereum de Troiani belli cladibus ad Paridem vaticinantem inducit; apud Graecum poëtam Porphyrione teste vaticinabatur Cassandra; fuerit igitur id carmen *Κασσάνδρα* inscriptum, et cum *K* littera proxima sit post *I*, proximum post Idam locum habuerit. Porro Pindari scholiasta in dithyrambo Bacchylidis de Philocteta narratum esse dicit: itaque alius fuit dithyrambus *Φιλοκτήτης*, et alius *Λαοκόων* secundum Servium, etsi eo loco 'in dithyrambis' illud non est additum; rursusque alius fortasse *Εὐρώπη* inscriptus, cum Europae quoque fabulam acceperimus a Bacchylide alicubi pertractatam esse (v. frg. 10 huius edit.). Quamquam hoc magis dubium videri debet, si quidem carminis quod primum habet charta nostra prior inscriptio ab *A* littera incipit, etsi altera ab *E* sicut *Εὐρώπη*. Videmus certe praeter sex haec carmina alia consimilia complura fuisse, facileque adducimur ut coniciamus dithyrambos quoque circiter XIV fuisse et mille fere versuum numerum explesse, id est iusti voluminis mensuram. Itaque non unius voluminis has particulas nunc

recuperavimus, sed duorum. Haec praeterea genera Bacchylidis carminum commemorantur: *Ὕμνοι*, *Παιᾶνες*, *Προσόδια*, *Ὑπορχήματα*, *Ἐρωτικά*. At numerum librorum nemo indicat, incertaque coniectura, numeratis scilicet his nominibus, ad septenarium numerum pervenimus. Quamquam totum librum *ἐρωτικῶν* fuisse aegre mihi persuadeo, magisque putaverim ea cum hyporchematis, quae et ipsa hilarioris fuerunt argumenti, uno volumine fuisse comprehensa. Sed ne id quidem constat, omnia quotquot fuerunt carminum genera alicubi commemorata esse. Septem autem libros si ponimus, versuumque numerum ad septem milia, ex quibus mille ducenti nunc recuperati sunt, ratio est eius numeri ad septem milium summam fere eadem, quam videmus eorum fragmentorum Bergkii, quae iam suo loco inventa sunt, ad omnium fragmentorum summam. Numero enim vel sexaginta novem vel sexaginta septem, e quibus comparuerunt duodecim.

Ad librum nostrum revertamur; licebit enim singulari numero uti, quamvis duo volumina fuerint. Elegantissime et luculentissime scriptus est ab una manu, litteris magnis, latis paginis, in quibus singulis triceni quini quaternive versus esse solent, sed nunquam minus sunt XXXII, neque plus XXXVI. Aetas esse videtur editori Britanno extrema Ptolemaica, circa annum L a. Chr.: quod iudicium nititur maxime Ξ litterae forma, ex duobus ductibus transversis punctoque medio constante. Contra dixerunt Bernardus Grenfell et Arthurius Hunt, eundem ductum easdemque formas etiam in Romanae aetatis quibusdam fragmentis comparere affirmantes, quae Oxyrhynchi ipsi effossa ediderunt; videri igitur Bacchylidis quoque chartam vel primo vel alteri post Chr. n. saeculo assignandam esse[1]). Neque tamen ideo Kenyon sententiam suam mutavit, sed et similitudinem eam esse negat quae eidem cogat aetati tribuere, et ipsa quibus illi nituntur frag-

---

1) Grenfell-Hunt Oxyrhynchus Papyri I p. 53 adn.

menta non tam recentia esse putat quam putant editores[1]. Num igitur ab orthographia aliquid adiumenti vel huic vel illi sententiae accedit? Non solent confundi inter se *I* et *EI*, nisi ubi grammatici ipsi perperam decreverunt[2]: *μιχθεῖσα*, *οἰκτείροντα*; in inscriptionibus carminum a correctoribus profectis etiam *Τισίᾱι* et *Φλιασίωι* (at *Φλειοῦντα* in carmine ipso). Praeterea[3]) *Φερένεικος* est V, 184 (-*νικον* 37), *Ποσῑδάν* IX, 19; XIII, 20; XVI, 36; XIX, 8 (-*ει*- XVI, 59. 79), *ἐκείνησεν* IX, 10, *Αἰγείνας* XI, 6, *ὠρείνατο* XII, 112, *δεινῆντο* (pr. m.) XVI, 107 (sed *δίνασεν* ibd. 18), *νειν* pro *νὶν* ibd. 91, *ἐριψιπύλαν* a corr. V, 56, *ἤριπον* X, 68 (*ἐρειψι*- XII, 67), *στίχειν* XVII, 36, *Πιειρίδες* XVIII, 3. 35, *θεῖνα* XII, 149, hoc quidem ex Aristarchi doctrina, qui *θείς* ab *θείνω* derivabat ut *ῥείς* ab *ῥέω*. Iam quaeso compares Herondae chartam, ubi pro omni *ει* non minus saepe *ι* quam *ει* scribitur (etsi raro *ει* pro vero *ι*); videbis interesse aliquantum temporis inter utramque chartam, sive quo grammatici Atticam scribendi rationem restituere coeperunt sive quo confusio etiam magis invaluit. Atque hoc teneo, Herondae chartam ob has ipsas rationes vix esse posse Tiberii fere vel Gai Claudiive aetate recentiorem: a quo iudicio iam non valde dissentit princeps editor, primo post Chr. n. saeculo vel alterius parti priori chartam assignans, quam ab initio vel in alterum vel in tertium reiecerat. Id igitur quaeritur, utrum aliquanto post Bacchylidis charta scripta sit an aliquanto prius; orthographicae enim utroque modo rationes constabunt. Quod ad iota adscriptum attinet, id ab Herondae scriba recte plerumque vel ponitur vel omittitur; similiter res se habet in Bacchylide, et ubi primo omissum erat a correctore suppletum esse solet (etiam in *κυανόπρωιρα* XVI, 1); sed nesciebant hi homines etiam in

---

1) Kenyon Palaeography of Greek Papyri (1899) p. 76 sq.
2) Huius rei me admonuit adulescens studiosissimus, qui plurimarum chartarum scribendi rationes examinavit, W. Crönert.
3) Cf. Ludwich Ind. lect. Regiom. 1898 p. 42.

θυάισκω (XIII, 166) et θρώισκω (XIII, 90) eam litteram addendam esse, ut recte docuit Herodianus. Falso additum neque deletum est in ἑίηι IX, 12. Itaque num sic scribi potuit circa a. L ante Chr. n.? Aio profecto. Num circa finem primi post Chr. n. saeculi? Ne id quidem negari potest. Videtur παράδοσις prava de quibusdam vocibus (ut οἰκτείρω, θνήσκω) inde ab Aristarchi temporibus diu continuasse, quam ex parte, sed non in omnibus, correxit Herodianus. Neque omnino habeo cur non in Kenyonis de chartae Bacchylideae aetate sententia acquiescam, donec certiora doceamur. Itaque reliqua de hoc volumine explicare pergo.

Peccata inter scribendum admissa multa ipse qui scripsit sustulit; sed praeterea manus correctrices discernuntur fortasse duae, certe una, quarum correctionibus ex collatione cum altero libro profectis in universum non est cur vehementer diffidamus. Sunt ab eisdem interdum etiam toti versus, quos librarius omiserat, in margine vel superiore vel inferiore suppleti. Sed videntur illi potius hic illic emendasse quae offendissent, quam dedita opera totum librum pertractasse. Inscriptiones enim carminum non sunt omnes eadem manu additae, quod erat certe correctoris diligentis, quinto autem carmini omnino nemo inscriptionem suam adiecit.

Spiritus accentusque iam prima manus multos appinxit, tum alios aliae, ut sit quaedam eorum frequentia, etsi minime omnia vocabula eis instructa sunt. Scimus in poetis, qui dialecto non Attica scripsissent, iam Alexandrina aetate id factitatum esse: quamquam in Bacchylide, cuius dialectus non nimis longe a communi recedebat, non erat tantum accentibus spiritibusque opus quantum in Alcmane vel Sapphone. Antiquior ratio in eo cernitur, quod oxytona nunquam in ultima syllaba vel acutum vel gravem accipiunt, sed in prioribus accentu gravi notantur, ut interdum etiam circumflexa: πὰνθὰλης, βλὴχρας (genit.) οβριμὸδὲρκει (τε]λεὺτᾶθεῖσα, ἐνὰλὶναιέτὰι). Is autem mos minime ineptus — nempe ab initio admonebantur legentes,

ne perperam priori alicui syllabae sonum acutum tribuerent — non nunc primum comparet, sed pridem ex Iliadis charta Bankesiana Parisinisque Homeri fragmentis cognitus est.[1]) Reliquae quoque notae, quae *δέκα προσωιδίαις* adnumerantur, frequentes pleraeque exstant: *ᾰι αι*, *ᾱι ᾳ*, tum apostrophus et in compositis *ὑφέν*, ut *φοινικονώτων* V, 102; etiam *διαστολή* in *ἐδεισε,νηρεος* XVI, 101, scilicet ne priori voci *ν* adiungeretur. Interpunctum autem est non sine diligentia, puncto scilicet simplici in summo versu vel supra versum posito.[2])

Iam quod ad fidem libri quae videatur attinet, possumus diligentiam aliquam agnoscere, non tamen ut peccata omnia sive vitata putemus — id quod correcturis multis ab alia demum manu illatis refutatur —, sive omnia corrigendo sublata. Ipsum archetypum unde descriptum est hic illic etiam lacunis infectum fuisse cognoscitur. Traditum neque suppletum est XVII, 48 *ξίφος ἔχειν* pro versu huius mensurae: ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –, ut desint sex syllabae; praeterea eiusdem carminis v. 16 (qui est paginae ultimus) ab alia manu scriptus est, eadem quidem quae X, 23 *σὺν ἅματι πρὸς γαίᾱι πεσόντα* addidit, cum prima manus nihil ibi praeter tres primas syllabas scripsisset. Corruptelarum autem quas prima manus admiserat haec sint specimina: XVII, 2 *τῶν ἁβροβικων* (*ἁβροβίων* corr.) *ἄναξ ιερωνων* (*Ἰώνων* corr.). XIV, 54 *δικαληθηαν* (*δίκαν ἰθεῖαν* corr.), et *ἀκόλουθον* omissum v. 55. XII, 84 *κατισυφαυχας* pro *καί τις ὑψαυχὴς* (*φ* ne correctum quidem est). VIII, 12 *αθλησανπαρμεμορωισυν* pro *ἄθλησαν ἐπ' Ἀρχεμόρωι*,

1) Cf. quae scripsi in „Handbuch d. klass. Alterthumswissenschaft" I², 308. Sunt autem accentus non doricae dialecti, sed communis linguae, quales in Pindaro quoque ponere solemus. Valde mirum est *ἐπεῖ* III, 23; praeterea notabilia *παντᾶι* i. e. *πάντᾳ* V, 31; VIII, 48; XIV, 44 (it. *πάνται* Aesch. Suppl. 87 Med.; ap. Pind. *παντᾶ* cum v. l. *πάντᾳ*), *διχομηνίδος* VIII, 29, *παράπληγι* X, 45 (falso; v. Hdn. I, 46, 5); nam *π[ο]λεμαίγιδος* XVI, 7 et *φοίβαν* i. e. *φοιβὰν* XII, 139 nullus dubito quin unice vera sint. 2) In imo versu punctum positum XIV, 47 (K. p. XXI), VIII, 83.

τὸν (corr.). Apparet igitur eum qui librum scripsit depingendis tantum litteris fuisse intentum, sententiam autem poëtae non curasse, multoque minus numeros. Sed horum quidem etiam ei qui correxerunt nullam fere rationem habuisse videntur; multa enim reliquerunt, quae facillime emendare possent, ut V, 31 μοι pro ἐμοί, 49 φιλοξένωι pro -ξείνωι, 53 ἀφνειὸν pro ἀφνεὸν bisyllabo, 78 προσέειπεν pro προσεῖπεν, ut miremur 113 συννεχέως pro συνεχέως repositum in numerorum gratiam. Sed fuit haec varia lectio ex alio libro adscripta, cuius lectionis si auctor aliquis grammaticus fuit, non ideo putandi sunt hi nostri libri correctores eadem grammatica doctrina fuisse imbuti. Immo et correxerunt ea quorum loco aliam lectionem in libro collato invenirent, neque attigerunt quae ibi quoque eadem essent. Sunt autem quae ea ratione etiam falsa intulerint. V, 179 Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν recte et cum numeris convenienter m. pr.; Ὀλυμπίων corrector contra numeros. Ibd. 70 Πορθανίδα recte m. pr., perperam -αονίδα corrector. XII, 152 ἔρευθε φώτων αἵματι γαῖα m. pr., recte quoad numeros, sed insolenti activi usu; itaque ἐρεύθετο corrector. Dixeris hunc quidem ex coniectura interpolasse, neque nego auctorem primum lectionis ἐρεύθετο eo crimine urgeri, sed in libro a correctoribus collato nihil obstat quominus eam infuisse putemus; item νῦν a correctore adscriptum in III, 47 τὰ πρόσθεν δ' ἐχθρὰ νῦν φίλα· θανεῖν γλύκιστον. Ex quo quidem versu vel maxime omnium apparet summa incuria vel etiam inscitia numerorum quae in his hominibus fuit. Debebat corrector delere ν vocis πρόσθεν, quod non fecit, interpretamentoque insuper addito multo etiam magis versum deformavit. Levior est quaestio de Ἀφάρητα V, 129: αφαρηατα ibi primo scriptum fuit, corrector autem tertium Α sustulit. Putaverim duplicem antiquitus fuisse lectionem: αφαρη.α. (superscript ·τα·), ortumque -ηατα utraque coniuncta; memorabile autem est nusquam in hoc libro tales duplices lectiones punctis notatas esse traditas, quales et

in *Πολιτείας* charta habemus et in Thucydidis fragmento nuper a duumviris Oxoniensibus ex Oxyrhynchi ruderibus protracto et in ipso Mediceo Aeschyli Sophoclisque.[1])

Non sunt haec quaeque his addere possis[2]) valde multa neque nimis gravia, neque putaverim ullo tempore Bacchylidis carmina magnopere corrupta esse, etsi dithyrambi, atque ex eis maxime c. XVI, paullo maiore labe deformata esse videntur quam epinicia. Vitia numerorum quae insunt pleraque (si exceperis c. XVI) facillima ratione tolluntur; raro ex transpositione aliqua medela petenda est, ut egregie XIV, 47 Purser *λόγων ἄρχεν* reposuit pro *ἄρχεν λόγων*. Neque vero omnia tollenda esse puto, quae cum reliquis strophis non ad amussim conveniant, qua de re in alia huius praefationis parte disseram. Hic autem libet de duobus V. carminis locis dicere, ubi suspicio est a grammaticis, ut numerorum congruentiam efficerent, quaedam in peius mutata esse. Versus sunt strophae primae undecimus duodecimusque: (*ἀπὸ ζαθέας*) *νάσου ξένος ὑμετέραν πέμ|πει κλεεννὰν ἐς πόλιν*, item decimus quartus quintusque: (*κλει*)*νὸς θεράπων, ἐθέλει δὲ* | *γᾶρυν ἐκ στηθέων χέων* | (*αἰνεῖν Ἱέρωνα*). Nihil est in verbis ibi suspecti; sed ultima priorum versuum syllaba deest in reliquis strophis omnibus praeter antistropham primam. Ibi autem haec leguntur: (26 sq.) *δυσπαίπαλα κύματα· νωμᾶται δ' ἐν ἀτρύτωι χάει* | (*λεπτότριχα . . ἔθειραν*), et (29 sq.): (*πνο*)*αῖσιν ἔθειραν ἀρίγνωτος μετ' ἀνθρώποις ἰδεῖν*. Sed pro media forma *νωμᾶται* utique activa postulatur, quam reponi iubent R. J. Walker, Arth. Ludwich, Arth. Platt, neque possumus non cum H. Weilio pro corrupto habere quod de aquila dicitur „conspicua *inter* homines". Quid igitur si non mutemus *μετ'* in *μέγ'*, neque vero *ἀνθρώποις* in *οἰωνοῖς* (quae sunt medelae a Weilio

---

1) V. Arist. *Πολ.* ed. Blass. p. VIII^{3} sqq.; Grenfell-Hunt Oxyrhynchus Papyri I p. 39 sqq. 2) Falso correctum est etiam IX, 23. X, 28. XII, 53. 156. XVI, 89. XVII, 3. 53. Scholion esse XV, 34 *ποταμῶι* iuxta *Λυκόρμᾱι* viderunt Ludwich et v. Wilamowitz; corrumpit numeros dactylicos.

dubitanter propositae), sed simpliciter (id quod Walker faciendum censuit) deleamus *μετ'*, ut illatum ab eo qui numeros strophae antistrophaeque exaequare cuperet? Eidem igitur etiam *νωμᾶται* pro *νωμᾶι* repositum tribuemus, neque nos morabitur quod medium iam scholiasta Hesiodi legit, qui eum versum affert. Accedit autem simile quoddam ex carmine octavo, ubi in epodi primae principio haec est varia lectio: *δὴ τότ' Ἄδραστον* pr., *ἃ καὶ τότ' Ἄδρ.* corr. Altera epodus habet *σῶν ὦ πολυζήλωτε*, quod in mensuram quam habet *δὴ τότ'* facile redigas deleta particula *ὦ*; tertia epodus nimis male habita est, quam ut quicquam statuere liceat; quartae versus a *τιμίοι* incepisse videtur, quod num correctum fuerit incertum est. Exaequandi igitur studium hic quoque comparet, neque vero video cur in ep. *α'* *ἃ καὶ τότ'* praestantius putem quam *δὴ τότ'*, neque cur putem hoc casui deberi (cf. V, 156. Pind. Ol. III, 25).

Accentuum autem punctorumque a librario correctoribusve positorum nullam fere esse auctoritatem per se patet, maximusque eorum usus ex eo nunc provenit, quod integra illi legebant quae nos saepe mutila. Recte igitur quaeritur, num in c. I v. 180 servanda sit haec interpunctio a grammatico sine dubio docto et intellegenti profecta: *ὅσσον ἂν ζώηι χρόνον, τόνδ' ἔλαχεν· τί μάν;* id est „quid enim aliud (praeterea)?" Sed etiam *τιμάν* bonum sensum reddit: „hunc sortitus est honorem sibi tributum", et accedit quod ea lectione recepta evanescit arsis correpta, quae praeter duas alias sola erat in hoc carmine. Nempe etiam illarum altera probabili rationi tolli potest. Legitur v. 143 sq. de leone: *οποτε* | *χρεῖ* . . . . *βολοῖ μαχας*, ubi satis certa ratione mihi restituisse videor et *χρεῖος* . . *μάχας* et *κερβολοῖ*. *Κερβολεῖν* idem est atque *κερτομεῖν*; est autem offensioni (non in eis quae supplevi, sed in ipsis traditis syllabis) praeter correptam arsin etiam *-έοι* quod expectabatur in *-οῖ* contractum. Iam cum eiusdem verbi alteram quoque formam habeamus *σκερβόλλειν* (Aristoph. Eq. 821, a (*σ*)*κερβόλος* nimirum et ipsam

derivatam), facile est κεϱβόλλοι forma restituta utramque simul offensionem tollere.

Reliquum est ut notas ad carminum, systematum, stropharum divisionem significandam adhibitas indicem. Tradit Hephaestio in libelli περὶ ποιήματος capite X., post strophas antistrophasque poni paragraphum, post epodos, id est post integrum systema, coronidem et paragraphum, in fine autem totius carminis ex systematis compositi asteriscum. Eadem plane in scholiis Pindaricis leguntur. In libro autem nostro ratio quidem eadem agnoscitur, sed neglegenter adhibita. Paragraphus saepius deest quam est posita, coronidis autem nota cum paragraphi coniuncta plerumque in hanc formam simplicem redacta est: ⊃—, etsi interdum appicti alii quoque ductus supra infraque pertinentes, quibus aliquanto magis reminiscimur formae ab Hephaestione inque scholiis traditae: ⊐ vel Ʒ. Eadem nota vel simplex vel aucta in extremis quoque plerisque carminibus appicta est; sed iuxta simplicem bis, post carmina VI et VII, asteriscus quoque comparet. Ex quibus VI. monostrophicum est, cui generi Hephaestio, obtemperantibus scholiis Pindaricis, asteriscum denegat, coronide contentum esse iubet.

II.

Postquam exposui de libro ipso potissima, sequitur ut de poetae rebus et ingenio, de carminum indole, sermonis forma, tum de numeris, denique de singulorum carminum argumentis disseram.

Pauca de Bacchylidis rebus ex his epiniciis dithyrambisque discimus. Quorum tempora quae definiri possunt, brevi spatio quod bellum Persicum prope insecutum est includuntur, nisi quod VI. et VII. nuperrime miro casu didicimus anno 452 tribuenda esse. Ex ceteris autem carmen XII. non credo ante Salaminiam pugnam scriptum esse, sed eisdem fere temporibus quibus V. Hoc annum habet 476, IV. 470, III. 468, videmusque poetam primum illud Cei scripsisse, sicut fortasse etiam sextum septi-

mumque in Cei victoris honorem composita; quamquam hoc si statuitur, vix locus relinquitur memoriae apud Plutarchum proditae, ex qua exul Bacchylides in Peloponneso degens pleraque scripsit.[1]) Carmina autem IV. et III. Syracusis (ut puto) apud Hieronem composuit, cuius hospitio iam ante annum 476 auctus erat. *Ξένον* enim Hieronis se appellat V, 11: itaque fuerat aliquando in Sicilia, fortasse una cum avunculo Simonide, eratque a rege benigne exceptus, unde is Olympicam suam victoriam praeter Pindarum etiam a Bacchylide celebrari voluit. De simultate autem, quam inter utrumque poetam fuisse Pindari scholiastae ferunt, id discere videmur, nullam eam fuisse neque Pindaricos locos quibus nituntur illi de Bacchylide esse intellegendos. Docte et subtiliter de his rebus disseruit post inventa haec carmina, sed antequam cognita haberet, homo Italus L. A. Michelangeli[2]), periculo videlicet facto, utrum uno mense post retractanda sibi forent quae scripsisset an stare possent, optimeque illi ea audacia cessit. Nihil enim est in his carminibus quo Pindarus carpi videri possit, quem ut equidem putaverim Ceus poeta et summopere admiratus et quadamtenus imitatus est, non tamen ut aemulus existeret. Ceam lusciniam se ipse appellat extremo carmine tertio; itaque aquilae comparatio qua quintum ornavit non eo tendit ut se ei avi assimulet, id quod merito Pindaro relinquit, sed ampla materies carminis cum immenso aëris spatio in quo volat aquila comparatur. Postquam enim (v. 14 sqq.) consilium suum Hieronem laudandi declaravit, ita pergit: *βαθὺν δ' αἰθέρα ξουθαῖσι τάμνων ὑψοῦ πτερύγεσσι ταχείαις αἰετὸς .. θαρσεῖ κρατερᾶι πίσυνος ἰσχύϊ* e. q. s., com-

---

1) Plut. de exilio 605 C: *τοῖς παλαιοῖς αἱ Μοῦσαι τὰ κάλλιστα τῶν συνταγμάτων καὶ δοκιμώτατα φυγὴν λαβοῦσαι συνεργὸν ἐπετέλεσαν. Θουκυδίδης — συνέγραψε — ἐν Θράικηι — — — B. ὁ ποιητὴς ἐν Πελοποννήσωι.* Disputavit contra N. Festa (edit. suae p. XXX sqq.). 2) Della vita di B., Messina 1897; idem alteram commentationem postmodo edidit: Dopo il B. pubblicato, ibd. 1898.

memorans scilicet etiam summum robur regiae avis ceterarumque avium canorarum metum, sed ita ut principalis res semper maneat itineris infinita licentia; itaque absoluta splendidissima comparatione his verbis ad suum argumentum venit: *οὕτω καὶ ἐμοὶ μυρία πάντᾳ κέλευθος ὑμετέραν ἀρετὰν ὑμνεῖν*, nempe propter multas Hieronis laudes, non propter suam facultatem. Non igitur se aquilam inter poetas dicit, quod satis aperte facit Pindarus compluribus locis; ridiculum enim sit, si quis sub *ὀρνίθων λιγυφθόγγων* appellatione cum aliis poetis Thebanum latere putet. Qui si quo huius carminis loco tecte respicitur, videtur respici (id quod iam Britannus editor observavit) ubi Hesiodi quandam sententiam Bacchylides laudat, *Βοιωτὸν ἄνδρα* eum dicens et *πρόπολον Μουσᾶν* (191 sq.). Itaque quod ad Pindarum attinet, plane Horatii admonet Ceus poeta; Horatii enim sunt illa nota: Pindarum quisquis studet aemulari e. q. s., atque in eodem carmine: ego apis Matinae more modoque grata carpentis thyma e. q. s.; nam sic Bacchylides quoque de se: *νασιῶτιν λιγύφθογγον μέλισσαν* (IX, 10), ut ab illo hoc quoque cum multis aliis Horatius sumpsisse videatur.

Nihil igitur opus est Pindari comparatione minorem poetam, sed tamen poetam, urgere atque deprimere velle. Statum enim inferiorem, quem ipse sibi sumpsit, non sine laude tuetur, neque indignus est qui se quoque Musarum *προφήτην* appellet (VIII, 3). Quippe sedulo cavet ne in collaudando vel Hierone vel alio quocunque immodicus sit et effusus, sed sacri ministerii sui memor et laudem dumtaxat veram tribuit neque reticet a Musa sua sibi imperata. Imperaverat autem ut moneret Hieronem, ne hominem se esse oblivisceretur, quod facit Bacchylides introductis heroibus clarissimis, ex quibus alter fortunas suas tristissimas e numinis ira coortas narrat, alter, nempe Hercules ipse, suis dictis factisque inscius atque imprudens sibi exitium parat. Haec igitur voluit Hieronem ex his colligere: se quoque deorum numini et potestati supremae esse subiectum neque posse effugere quaecunque

di decrevissent. Intererat enim ex aevi illius sententia inter regem et deum non pusillum quoddam, sed tantundem fere quantum inter terram atque caelum[1]), seroque Graeci ab orientis populis didicerunt reges virosque potentes iuxta deos vel etiam supra deos colere. Cuius rei primum exemplum dederunt Samii optimates a Lysandro restituti, homines Persarum consuetudine iam diu infecti: Persarum enim erat, ut ait Isocrates, hominem mortalem humi prostratos adorare et *δαίμονος* nomine salutare, contra deos etiam minoris quam homines facere. Ipse Isocrates cum Euagorae Cyprii encomium conscriberet ab hac barbara superstitione non satis cavit; idem tamen in oratione epistulisque Philippo Macedoni scriptis Graecae indolis se memorem ubique praestat, et cum dicit (ep. III, 5): *οὐδὲν γὰρ ἔσται λοιπὸν ἔτι πλὴν θεὸν γενέσθαι*, non hoc profecto dicit, fore ut Philippus denique deus fiat, sed in summo humanae quidem fortunae fastigio tum eum constitutum fore. Scimus Philippum aliter de se sensisse, scimus filium eius Alexandrum, scimus Athenienses, postquam deorum suorum veterum servitium exuerunt (quippe quos iam „aut longe abesse putarent, aut auribus carere, aut omnino non esse, aut res hominum non curare“), fatali quadam necessitate in hominum foedissimum servitium turpissimamque adulationem esse prolapsos.

Puto me non inutiliter in his rebus commoratum esse; sane enim magni aestimandum est, quod incorruptae Graeciae monumenta nova haec nobis Aegyptus donavit. Alexander Magnus vix toleravisset carmina qualia Hieroni Bacchylides Pindarusque scripserunt; Hiero non modo toleravit, sed praemiis amplis, puto, remuneravit. Adde quod idem non exegit a poeta, ut pugnae Himerensis clarissimae dignum praeconium insereret, sed contentus fuit

---

1) Pind. N. VI, 3 sq. Pyth. X, 27. Intellegent periti, me vehementer dissentire ab eis quae Wilamowitzius in libro alioquin egregio de Aristotele scripto (Ar. u. Athen I, 337 sq.) de eadem re disputavit.

duobus verbis: χαλκεοστέρνου τ' Ἄρηος, quibus statim adiuncta est admonitio, ne sibi potius quam dis haec adscriberet: εὖ ἔρδων δὲ μὴ κάμοι θεός. Quid quod ne regis quidem appellationem exegit, sed στραταγὸν Συρακοσίων se appellari animo aequo passus est? Neque enim, ut ex ipso Bacchylide iure collegit J. B. Bury[1]), nomen regium vel a populo Hieroni erat datum vel ab ipso assumptum: quod si nihilominus ei plus semel Pindarus largitur, nunquam largitur Bacchylides, videmus fuisse quo quis etiam longius ab omni adulationis specie recederet quam recessit Pindarus, neque tamen eo minus et gratiam Hieronis et praemia sibi pareret. Tum si quis cum Heronda invento Bacchylidem inventum comparat, recte facit eatenus dumtaxat, quod et hic minor fuit Pindaro avunculoque suo et Herondas multis inferior; optassemus igitur et pro Heronda Archilochum et pro Bacchylide Simonidem, si data esset optio. At cetera omnia dissimilia, Herondasque Bacchylide multis partibus inferior. Alter vitam cotidianam depingens non reformidat sordes, quibus etiam delectari videtur, longissime autem abest ab Archilochi spiritu ardenti, qui ne ipsis quidem sordibus magnopere infectari potuit: contra apud Ceum omnia serena sunt et limpida, similia aëri excelso neque sordibus humanis contaminato. Quod autem dicit Wilamowitzius ne apud veteres quidem in honore fuisse Bacchylidem (sicut non fuit Herondas), iustum modum mihi vir doctissimus excedere videtur. Verum est Atticorum neminem Bacchylidis mentionem facere; Alexandrini autem in ordinem novem lyricorum poetarum receperunt, nimirum quod hunc quoque poetam non parvi faciebant. Frustra enim obnititur Wilamowitzius, omnes in eum ordinem receptos esse perhibens, quorum opera sat multa Alexandrinis praesto fuissent; itaque cogitur ut Corinnam praeter omnem veri speciem dicat prioribus Alexandrinis ignotam fuisse, quoniam ea quidem in ordinem non venit.

1) Bury Class. Review 1899, p. 98 sq.

Sed cur Melanippides, Philoxenus, Timotheus, alii dithyramborum et nomorum auctores non sunt recepti, quorum opera multa usque ad Alexandrinum aevum durasse certissimum est? Nempe ei criticorum iudicio non sunt probati, sicut est probatus Bacchylides. Atque id ipsum, quod huius tot carmina usque ad illa tempora manserant, nonne manifesto ostendit multis hunc quoque poetam in pretio fuisse? Et scripsit teste Ammonio (p. 79) Didymus commentarios in epinicia; tum Therae inventum epigramma Alexandrinae aetatis manifestam eorundem imitationem prodit.[1]) Iam quod ad Romanos attinet, uno Horatio imitatore Bacchylides contentus esse potest, si quidem imitari est tacite probare: cuius imitationis a veteribus testatae nunc etiam plura exempla agnoscimus. Plutarchus quin eum legerit non est dubium; legisse alios quoque multos credibile est usque ad Iulianum imperatorem, hominem minime contemnendi iudicii, de quo haec tradit Ammianus Marcellinus (XXV, 4; frg. 38): „recolebat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde id asserentem, quod“ e. q. s. Ea autem quae Clemens Alexandrinus ex Bacchylide affert, unde tandem scit Wilamowitzius ex anthologiis quibusdam ab eo sumpta esse? Quippe haec carmina et iucunda erant et intellectu facilia, quae si non summa laus est, poterat tamen (et nunc potest) multis Bacchylidem prae Pindaro commendare. Sed haec non ideo disputavi, ut ἀλαθείαν, de qua multus est Bacchylides, cupida contentione obruerem. Fuit quidam artior lyricorum ordo, in quem venerunt cum Stesichoro Alcaeoque Pindarus et Simonides, non venerunt Alcman, Ibycus, Anacreon, Bacchylides; itaque et apud Dionysium (librum secundum περὶ μιμήσεως dico) et apud Quintilianum de his silentium est. Sed vide quid praemittat Quintilianus (X, 1, 45) indici auctorum quos adulescentibus commendat: „fateor plures legendos esse quam qui a me nominabuntur“. Atque si mediocribus (ut ait Wilamowitzius

1) V. ad IX, 21 sqq.

Horatiano loco usus) poetis bellum indicitur, Latinis quidem quid futurum sit plane nescio. Verum poetam fuisse Catullum nemo negat; magnum autem et Pindaro Aeschyloque aequiperandum quis tandem dicere ausit? Neque tamen Horatius eos mediocres intellegi vult, qui infra summum sint, sed qui nihil habeant quod magnopere placere possit: Isyllum igitur Delphicosque poetas in eo numero reponamus, a Bacchylide vero ipsoque Horatio id nomen procul arceamus. Disertum de Ceo poeta iudicium nullum superest praeter Longini qui dicitur hoc (de sublimit. 33, 4 sq.): esse maximorum poetarum interdum etiam dormitare et labi, idque apparere et in Homero et in Archilocho Pindaroque et Sophocle; at minores, qui non tantum auderent neque spiritu tam sublime efferrentur, tuto plerumque incedere et a lapsu cavere; horum autem exempla dat Apollonium, Eratosthenem, Bacchylidem, Ionem interrogatque: *τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγωιδίαι Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῶι γλαφυρῶι πάντηι κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος κτἑ.* Haec igitur Bacchylidi sicut Ioni tribuit, *καλλιγραφίαν* et *τὸ γλαφυρόν*, quae sunt non grandis atque sublimis generis propria, sed medii cuiusdam, quod sunt qui floridum appellaverint. Maneat autem sua cuique generi laus.

Non magis mihi quam Britanno editori consilium est omnia hoc loco de Bacchylide exsequi, sed potissima quaedam excerpere, cetera aliis relinquere. Latiorem eum esse quam Pindarum facile apparet; singulis rebus ornandis tempus insumit neque facile patitur ut sine ornatu aliquid prodeat; maxime autem dei ubi comparent semper epithetis suis quasi induti sunt, ut in quinto carmine: *ἰοστεφάνων Μοισᾶν, Χαρίτεσσι βαθυζώνοις, χρυσάμπυκος Οὐρανίας,* tum *εὐρυάνακτος Ζηνὸς ἐρισφαράγου*; rursus *κυανοπλοκάμου Νίκας, χαλκεοστέρνου Ἄρηος, χρυσόπαχυς Ἀώς, Διὸς ἀργικεραύνου, Φερσεφόνας τανισφύρου, Διὸς μεγάλου, καλλίζωνος Ἥρα, Παλλάδι ξανθᾶι, καλυκοστεφάνου σεμνᾶς χόλον Ἀρτέμιδος λευκωλένου, δαΐφρων ἀγροτέρα Λατοῦς θυγάτηρ*;

denique καρτερόθυμος Ἄρης, χρυσέας Κύπριδος θελξιμβρότου, λευκώλενε Καλλιόπα, Δία Κρονίδαν Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν, ὁ μεγιστοπάτωρ Ζεύς. Sunt quaedam in his vulgaria atque trita, pleraque autem minime vulgaria, sed arte quaesita. Britannus editor vocabula centum duo computat quae nunc primum compareant, inter quae longe maxima pars sunt epitheta; Italus autem G. Fraccaroli[1]) diligenti comparatione instituta ostendit non ita multa epitheta Bacchylidi cum Pindaro esse communia, ut appareat in utroque studium novandi neque ab altero sumendi. Idem recte observat usum epithetorum apud Pindarum longe parciorem esse; Ceus enim, ut est de Alcidamante apud Aristotelem[2]), epitheta non ut condimentum sed ut cibum adhibere videtur. Praeterea cur est Urania χρυσάμπυξ, Calliope et Diana λευκώλενος, Victoria κυανοπλόκαμος? Nempe quia deae sunt sive potius quia feminae; nihil enim haec proprii habent neque singulis personis accommodata sunt. Sed Homerum scilicet lyricus imitatur, apud quem non magis deus aliquis vel etiam homo sine epitheto nominatur, ut abesse non possit quin ex eis epithetis quaedam multo usu detrita videantur neque animum ferire possint, velut δῖος, θεοειδής, θεοῖς ἐπιείκελος, quippe quae quibuslibet hominibus promiscue tribuantur. In comparationibus quoque Bacchylides Homeri exemplum sequitur, dilatando omniaque diligenter depingendo et exornando; hinc fit ut et aquilae illa comparatio integram stropham quinti carminis expleat, et altera navis ventis conflictatae sed denique portum nactae item integram duodecimi. Pindaro autem nunquam tantum otii est, sed densus sententiis imaginibusque ab alia ad aliam festinat. Id quoque sane notabile, quod Pindarus ipsam victoriam quam canit, etsi necessario commemorat, tamen nunquam fere ante oculos subtili descriptione collocat; contra Bacchylides hoc quam maxime suum ducens Pherenici equi cursui

---

1) Rivista di Filologia XXVI, 14 sqq. 2) Aristot. Rhet. III, 3: οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται ἀλλ᾽ ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις.

depingendo tredecim versus tribuit, et Automedem pentathlum laudans singula certamina vivide enarrat, et Atheniensem cursorem quem carmine IX. celebrat sic celebrat, ut memoriam cursuum singillatim describendo instauret. Pindarus autem, ut unum id commemorem, de Pherenico haec tantum habet quae dicat: *Φερενίκου χάρις —, ὅτε παρ' Ἀλφεῷι σύτο, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, κράτει δὲ προσέμειξε δεσπόταν.*

Iam quod ad structuram totius alicuius carminis epinicii attinet, videtur non solum ante Bacchylidem, sed etiam ante Pindarum certa eis carminibus forma constituta esse, fortasse per Simonidem, qui utroque multo antiquior fuit. Non id dico, similia esse inter se haec carmina sicut ovum ovo, sed ut avem avi vel denique animal animali. Una est pars victori et eius rebus ipsique victoriae destinata, altera mythica, tertia gnomica; itaque sunt complura genera carminum in hoc unum genus quasi conflata, cum et sententiae per se carminis quoddam genus conficere possent et narrationes mythicae. Simonidis enim carmen, de quo in Platonis Protagora disputatur, totum sententiosum fuit, dithyrambi autem qui vocabantur, id quod nunc aliquanto melius quam antehac cernimus, praeter prooemium et clausulam nihil nisi narrationem habebant poterantque vel sola ea contineri. Quae cum ita sint, recte videtur conici posse, nullum inter deperdita Pindari carmina cuiuscunque generis fuisse, quod epinicia in Hieronem, Theronem, Arcesilaum composita splendore structuraque magnifica aequipararet, neque immerito hoc unum genus aequiore fortuna quam cetera omnia esse usum. Etsi apud Pindarum sententiosa pars plerumque deficit; aliud enim est singulas sententias interspergere, aliud longo ordine eas nectere, quod ille utpote Boeotus fortasse minus facere potuit, sed potuerunt Iones homines Cei. Sed ex tribus his mixtis unum aliquod emergere debebat, quaeriturque, num bene haec miscere et temperare sciat Bacchylides, ut unum sit quodque carmen, non duo vel tria disiuncta et male conexa. Fabulas igitur

intextas habent haec carmina: I. III. V. VIII. X. XII, non habent praeter breviuscula II. IV. VI etiam VII. IX et ut putaverim XIII, cuius dimidia pars vel minus eo exstat; de XI nihil sciri potest. Itaque ut a III. initium faciam, quin Croesi fabula ibi narrata non extrinsecus sit superaddita, sed interiore nexu cohaereat, nemini dubium esse potest. Sententia enim quam proponit poeta v. 21 sq., ex Hieronis erga Apollinem munificentia deducta: *θεὸν θεόν τις ἀγλαϊζέτω, ὁ γὰρ ἄριστος ὄλβων*, ea ipsa Croesi fabula, quae statim adnexa est, quam optime illustratur, post fabulam autem reditus fit ad Hieronem comparatione inter illum Croesumque instituta. Sed in quinto carmine quid simile inter Hieronem et Meleagrum sive Herculem? Nihil sane; verum alia argumenta aliam tractationem poscebant. Ostendere voluit Bacchylides, ut iam antea dixi, sortis communis humanae miseram condicionem, ex qua reges non magis quam ceteri mortales essent exempti; non igitur potuit comparatione uti, cum non naeniam aliquam caneret, sed victoriae equestris laetitiam celebraret. Itaque haec Meleagri Herculisque fabula non illustrat ante dicta, quibus victoriam ceterasque Hieronis laudes extulerat, sed contraposita est. Praeparatur autem sententiis quibusdam: 36 *εὖ ἔρδων δὲ μὴ κάμοι θεός*, et generali illa quae proxime ante fabulam posita est (53 sqq.): *οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ.* Porro in carmine XII. victor est pancratiasta, patria Aegina Salaminia victoria insignis eademque Aeacidarum heroum indigenarum in tutela agens; vix igitur dicere opus est, quam apte mythica pars Aiacis Achillisque apud Troiam fortiter facta enarret. Aeacus eiusque mater Aegina etiam in VIII. commemorantur, sed eorum laus cum ceterarum Asopi filiarum coniuncta est; scilicet Phlius erat huius victoris patria, Phliasios autem ex Asopi sui fluvii progenie praecipuam laudem quaesivisse ex donario quod Olympiae posuerunt apparet[1]); itaque

1) Pausan. V, 22, 6; vid. ad VIII, 61 sqq.

facilis via poetae parata erat. In decimo autem carmine videtur sane tenui filo Proeti filiarum fabula cum victore Metapontino conexa esse, nempe Dianae *Ἡμέρας* religione ex Arcadia Metapontium translata; ea enim dea et Proeti filias denique sanasse et Alexidamo post Olympicum certamen prospero eventu carens Delphicam victoriam tribuisse dicitur. In primi autem carminis structuram non ante introspicere potuimus, quam Wilamowitzii Ellisiique doctrina fabulae quae ibi exstabat argumentum paullo clariore in luce collocatum est. Itaque summa carminis his sententiis contineri videtur (159 sqq.): *φαμὶ καὶ φάσω μέγιστον κῦδος ἔχειν ἀρετάν· πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ, ἐθέλει δ' αὔξειν φρένας ἀνδρός, ὁ δ' εὖ ἔρδων θεοὺς ἐλπίδι κυδροτέρᾱι σαίνει κέαρ.* Haec propter victorem Argium et quodammodo de Argio dicta esse ostendunt versus 155 sqq.: *Κρονίδας Ἰσθμιονίκαν θῆκεν ἀντ' εὐεργεσιᾶν.* Fabulam autem carminis videre videmur de mulieribus pauperculis fuisse, quae Iovem olim hospitio exceperint quasque ille magnopere remunerarit. Optimus igitur atque intimus in hoc quoque carmine partium nexus comparet. Addo esse ubi duplex sit mythica pars, narratione statim post principium inserta de ludorum quibus victoria parta est originibus. Hoc factum est et in VIII. et in XII., illic nullo interiore vinculo intercedente — certe non cernitur quid praeter Nemeaeos ludos commune sit Adrasti expeditioni infaustae et Automedis victoriae —, at in XII. multa cum arte, cum Hercules Nemeae cum leone luctans pancratiastae victoris quasi imago monstretur. Sententiosa autem pars et primi carminis ultimum systema occupat et tertii paullo minus quam duo ultima systemata; idem locus est sententiis in nono datus, et in XIII. ipsum principium ab eis fit. Alia carmina ampla aut carent sententiis generalibus (X), aut raras habent (V), aut denique cum laudibus ita intertextas, ut per se partem non efficiant (VIII. XII.). Est autem etiam duodecimum ex eis, in quibus unitas illa quam requirere solemus minime desideretur; canitur enim fortis pancratiasta cum forti

patria Aegina fortibusque eius heroibus. Non igitur ars in componendis variis partibus huic poetae defuit, etsi non eadem ubique exhibetur.

De dialecto qua Bacchylides usus est iam Britannus editor potissima declaravit, alia Wilamowitzius adiecit[1]), alia P. Schroeder in censura editionis meae prioris; tum plenissime Herwerdenus hanc rem exsecutus est.[2]) Veram Doridem, qualis fuit vel apud Epicharmum vel apud Alcmanem, non magis quam in Pindaro grammatici agnoverunt, sed est sermonis forma vel epica vel communis poetica cum Dorica et ex exigua parte etiam Aeolica temperata, maximeque accentus vulgares sunt. *A* est pro *H* in plerisque, ubi Doris illam vocalem habebat; habere autem solita est etiam in *Ζηνός ἥβα εἰρήνα Ἀλκμήνα μῆλον* („ovis") *στῆθος*. Sed praeterea Bacchylides similes sonos vitans dissimilesve sectatus *φήμα* dicit ex Iade et Doride mixtum, item *κυβερνήτας*, *ἀδμῆτα* sed *ἄδματοι*, *ληισταί* sed *λαΐς*. Neque tamen regula certa usus est, cum iuxta inveniantur *Ἀθάνα Ἀθᾶναι αἰχματάν ἀλάταν ἀντάσασαν ἀπράκταν νικάσας προφᾶται* (*προφ[άτ]ας* VIII, 3) *σελάνα*. Est autem similis etiam apud poetas tragicos inconstantia: *φήμα* quidem traditum est Aesch. Suppl. 697. Soph. OR. 475. Phil. 846. Eur. Alc. 1005. El. 701. Hipp. 572. Ion. 691, at alibi *φάμα*, sicut apud eosdem *βλαχά γελάνα λάθα παγά* (etiam *πηγαῖς*, *-άς*, sed nusquam *πηγά*) *πλαγά* (*πληγᾷ* Eurip. Ba. 93, *α* pro *η* corr. C) *σελάνα χαλά*.[3]) Sed redeo ad Bacchylidem. Cur post *ζ η* praeferat, nescio; sed certe et *ζᾶλος Πολύζαλος*, item *Τροζάν* doricum est, et apud hunc semper *ἐπίζηλος πολύζηλος πολυζήλωτος Τροιζηνία* (XVI, 58) exstant. Porro *παρηΐδων* XVI, 13, ut apud tragicos; doricum est *παράα* vel *παράια*. *Παιηόνων* ut videtur XV, 8, quae est forma Homerica, et in imitatione Homeri *ἐν κλισίῃσιν* XII, 135.[4]) Denique bis *ἐπισκήπτων*

1) Gött. Gel. Anz. 1898 p. 152 sqq. 2) Mnemosyn. XXVII, 36—45. 3) Althaus de tragic. gr. dial. (Berol. 1866) 14 sqq. 4) Cf. eodem strophae loco *ἐφίησι(ν)* 48.

(V, 42. VII, 41), neque tamen σκῆπτρον sed σκᾶπτρον; conicit Herwerdenus alienum fuisse a poesi dorica σκάπτω, pro quo σκίμπτω adhibuit Pindarus. Hos autem ionismos non toleravi: ἀληθείαι V, 187 (reliquis locis α). παραπλῆγι X, 45 (at πλᾶξεν, πλάξιππος). ἠλύκταζον 93. Contraria ratione comparet *A*, ubi *H* expectes, in δίνασεν XVI, 18 (at δίνηντο 107. ἱπποδίνητος V, 2); similia sunt apud Pindarum ἐδινάθην Pyth. XI, 38 (B -ήθην), ὠκυδινάτοις Isthm. IV (V), 6. *T* doricum pro *Σ* in universum non receptum est; itaque σύ, non τύ ut saepe apud Pindarum (nisi quod dativi enclitica forma τοι est, quam ionica quoque dialectus habet, et ὀρθοτονουμένη semel dorice τίν, XVII, 14), et in verborum tertia plurali plerumque -σι(ν), ut φασίν, εἰσί, ἴσχουσι, οἰκεῦσι, et in eadem singulari ἐφίησι. Sed observatur quod antecedente σ (ξ) tertia pluralis in -οντι exit: πτάσσοντι V, 22, καρύξοντι XII, 231; item si elidenda erat vocalis, quam elisionem respuebat -ουσι(ν): σεύοντ' XVII, 10, βρίθοντ' frg. 4, 17; contra -ουσιν est necessario IX, 45 αὔξουσιν τὸ. Praeterea haec sunt dorica: εὐκλεΐξας (Pind.) VI, 16, δοίαξε X, 87, παιάνιξαν XVI, 129 (sed ὤικισσαν ut Pind., proxime antecedente κ; ἀγκομίσ⟨σ⟩αι ut videtur pro -ξαι Pindarico); infinitivus in -εν aliquoties: ἐρύκεν (hoc accentu) XVI, 41, θύεν XV, 18 (ῠ ut apud Homerum Pindarum alios), ἴσχεν sive potius σχέν (monstrantibus numeris) XVI, 88, φυλάσσεν XVIII, 25, sed neque semper (λαγχάνειν ἀπὸ IV, 20) neque unquam a verbis in -έω (εὐμαρεῖν οὐδὲν I 175); αἰ pro εἰ bis tantum, νιν (semel μιν traditum, X, 111), θατήρ = θεατής a dorico θᾶσθαι IX, 23, ὄρνιχες V, 22 sq. Valde rarae sunt formae Aeolicae: ἄμμι XVI, 25, κλεεννός iuxta κλεινός, ἔμμεν, ἔμμεναι (XVII, 14) iuxta εἶμεν (IX, 48), ἔλλᾱθι X, 8 (offendit ᾱ); tum non plus semel Μοῖσα V, 4, item semel λαχοῖσαν XVIII, 13 sq.; adde ἐπαθρήσαις (quod pro participio habeo) XII, 227. *Δίνηντο* = δινέοντο est XVI, 107, sed accentu falso (-ῆντο) instructum. Epica insolentiora sunt ὃς ἂν λάχῃσι XVIII, 3 sq. et θάλπῃσι frg. 20, 2, quod et ipsum pro coniunctivo utique accipiendum

est.[1]) Digamma in libro nostro nusquam comparet; sed a poeta ipso scriptum esse putaverim, ubi eo omisso hiatus fit, sicut a Pindaro; falsum digamma est in *εἵλετο* (*ϝ*)*ιὸν* V, 75, nam *ϝίον* fuit et *ϝιός* „virus", sed *ἰός* „sagitta" ea consona caruit[2]), unde Homerus eo ipso versu, quem Bacchylides imitatus est (*Δ* 116): *αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἕλετ' ἰόν.* Adde (*ϝ*)*ιανθεὶς* XVI, 131, (*ϝ*)*ιαίνεται* III, 68? (v. adn.), quocum bene comparavit Housman Pindaricum (Ol. II, 13) *Ἀλφεοῦ ἰανθείς*; nempe *ϝιανθ.* si legamus, iam nulla erit necessitas ut membrum *ϝιανθεὶς ἀοιδαῖς* per se periodus sit. Apud neutrum autem poetam accedente *ϝ* ad consonam syllaba produci videtur. Ceterum pro numerorum necessitatibus vel *μόνος* Bacchylides adhibet vel *μοῦνος*, *κόρα* et *κούρα*, *ἴσος* et *ἶσον*, *κᾰλός* et *κᾱλός*; memorabile *ἀλαθείᾱ* ad normam ionici *ἀληθηίη*.[3]) In universum igitur videmus non magis hunc poetam quam alios uni alicui dialecto addictum servisse, sed diversa locis atque gentibus licenter miscuisse. Plane autem temere eum id fecisse minime probabile est; immo subinde nobis apparere visae sunt rationes quaedam in sonorum similitudinibus positae. Soni autem similitudinem modo fugit, ut in *φάμα*, *καρύξουσι*, item in *τανίφυλλος* et *τανίσφυρος*, ut recte conicere videtur Herwerdenus[4]), modo ex contrario sectatur: nempe fugit intra singula vocabula, sectatur in plurium coniunctione: qua de re cum multa dici possint, pauca excerpam. Minime equidem casu accidisse puto, ut in brevi hac sententia (III, 35 sq.): *χέρας δ' ἐς αἰπὺν αἰθέρα σφετέρας ἀείρας*, non modo tria vocabula ab *αι* (*α*) inciperent, sed etiam litterarum coniunctio quae est *ΕΡΑΣ* non minus quater recurreret (*ΑΕΡΑΣ* enim ipse Bacchylides scripserit). In nullo

1) Mirum est ionicum *κοτέ* pro *ποτέ* in III a correctore aliquo bis illatum esse videri: vv. 23. 72. 2) Wackernagel; Wilamowitz p. 152. 3) De positione per mutam cum liquida vel effecta (quod plerumque fit ap. B.) vel non effecta et alii egerunt et accuratissime H. W. Smyth (v. infr. p. LXXII). 4) Cf. *κινάμυια* v. l. pro *κυνάμ.* Il. *Φ*, 394.

autem carmine frequentius talia observavi quam in decimo: Vide modo haec (15 sqq.): *ἵλεῳ νιν ὁ Δαλογενὴς υἱὸς βαθυζώνοιο Λατοῦς δέκτο βλεφάρων· πολέες δ' ἀμφ' Ἀλεξίδαμον ἀνθέων ἐν πεδίωι στέφανοι Κίρρας ἔπεσον κρατερᾶς ἦρα παννίκοιο πάλας.* In his varii soni adhibentur pro varia rei quae depingitur natura: frequentantur *Λ* et *Δ* dum de Apolline propitio et de floribus agit in victorem coniectis; sed ad luctationem fortem illustrandam praeter *ΠΕ* et *ΠΑ Κ* et *ΡΑ(Σ)* utitur, eas scilicet rationes secutus quas et Dionysius in libro de compositione scripto exposuit[1]) et ut puto alii multi ante Dionysium. Item in his (85 sqq.): *τὸν δ' εἷλεν ἄχος κραδίαν, ξεῖνα (ΞΕΝΑ) τέ νιν πλᾶξεν μέριμνα· δοίαξε δὲ φάσγανον ἄμφακες ἐν στέρνοισι πᾶξαι.* Dure haec composita sunt, mollius autem proxima: *ἀλλά νιν αἰχμοφόροι μύθοισί τε μειλιχίοις,* nisi quod rursus durius hoc extremum: *καὶ βίᾱι χειρῶν κατέχον.* In aliis id poeta sectatus esse videtur, ut membra iuxta posita etiam artius sonorum similitudine colligaret: (22 sq.) *οὐκ εἶδέ νιν ἀέλιος | κείνωι γε σὺν ἄματι πρὸς (γᾱίαι πεσόντα).* (24 sq.) *φάσω δὲ καὶ ἐν ζαθέοις ἁγνοῦ Πέλοπος δαπέδοις* (adde quod *ζα* idem est atque *σδα*; in eodem membro recurrit *ΠΕ*). (43 sqq.) *τὰς ἐξ ἐρατῶν ἐφόβησεν | παγκρατὴς Ἥρα μελάθρων* (ter exstat *ΡΑ*) | *Προίτου, παραπλᾶγι φρένας | καρτερᾶι ζεύξασ' ἀνάγκαι.* Correxi quod traditum erat *παραπλῆγι* (v. supra p. XXVI); ceterum hic quoque *Ρ(Α)* frequens, recurrit autem et *Π* et *ΚΑ* (*ζεύξασα* = *σδεύκσασα*). Itaque eximia ars poetae in his aliisque pluribus agnoscitur, eo quidem etiam magis laudanda, quod cavit ille fere semper ne in aures se haec artificia ita inculcarent, ut animadversio fieret. Dudum enim ipse postquam haec carmina cognovi ad hanc rem animum adverti.

III.

De numeris Bacchylideis versibusque, stropharum et carminum compositione, video mihi paullo plura dicenda

1) Dionys. de composit. c. XIV—XVI.

esse, eo quidem magis, quod insignibus his novis copiis potiti etiam ad vetera rectius intellegenda aliquid proficere possumus.

Scripta igitur sunt haec carmina per cola, qua ratione Aristophanem Byzantium opera Pindari, Simonidis, aliorum poetarum lyricorum digessisse accepimus. Manet ea ratio in Pindari libris qui hodie exstant, etsi num sincere ubique Aristophanea membrorum divisio ad nos propagata sit dubitari potest. Ipsi poetae credendi sunt non divisim sed coniunctim totas strophas scripsisse[1]), fuisseque antiquitus simillimam speciem carminis alicuius lyrici (maxime dithyramborum recentiorum, qui etiam strophis carerent) atque orationis pedestris, neque solum speciem sed etiam ipsam numerorum compagem, postquam oratio ad exemplum dithyramborum aliorumque carminum lyricorum numeris uti coepit.[2]) Alexandrina autem aetate, cum iam non canerentur antiquorum carmina, sed recitarentur legerenturque, in modum vel Homeri vel Euripidis versibus divisis etiam in Pindaro ceterisque opus fuit, occuparuntque provinciam a musicis derelictam grammatici metricique. Qui qua scientia eam administraverint, iam paullo melius quam antehac discernere possumus; non enim est veri simile, inter eam divisionem quam Aristophanes — sive alius fuit — in Bacchylide instituit eamque quam iam oculis cernimus permultum interesse.

In universum igitur videmus cola ab his grammaticis constituta trimetri sive temporum XVIII mensuram non excedere, sicut non excessit πούς rhythmicorum; nam de paeonicis usque ad XXV tempora extentis non est quod hic disseram. Extant tamen praeter trimetros aliquot hypercatalectos (ut V, str. 9. ep. 1. 3) etiam tetrametri

1) Diu est ex quo hoc pronuntiavit Wilamowitzius, cuius sententia carminibus melicis lapidi incisis, tum Orestis Euripideae fragmento chartaceo insigniter confirmata est. V. et Christ. Pind. p. XIV sq. 2) Cic. de or. III, 185: *inde ille licentior et divitior fluxit dithyrambus, cuius membra et pedes, ut ait idem* (Theophrastus), *sunt in omni locupleti oratione diffusa.*

pauci: VIII ep. 2. IX, str. 10. XIV, str. 6 (ut omittam carmen XVI numeris difficillimis scriptum), et in stropha carminis XII versus sextus septimusque semel (84 sq.) in unum eumque tetrametrum coacti sunt: – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –; item in eiusdem epodo semel (159 sq.) tertius quartusque: ⏓ – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –. Poterant autem hi utrique coniungi secundum rationem a Boeckhio clarissimo viro institutam. Contra in eodem carmine trimetri hypercatalecti semper divisi sunt: – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏒ – ⏑ – – (str. 1. 2; 7. 8; ep. 2. 3), atque in primiuna epodo (115) etiam acatalectus in ceteris epodis non divisus: – ⏑ – – – ⏑ – | – – ⏑ – –. Fortasse igitur ipsi grammatici etiam saepius periodos e binis membris compositas admiserant, cui quidem rei etiam ex Pindaricis scholiis fides accedit. Ter enim ibi legitur: *τὰ δύο μία ἐστὶ περίοδος* (ad Ol. IX, 124. 134. X [XI], 24), adscriptum ut videtur ab eis, qui eas periodos in membra sua dissolvissent.[1])

Neque vero putaverim ita male fecisse Aristophanem ceterosque, quod in universum per cola haec carmina quam per periodos scribere maluerunt. Quid sit membrum vel *πούς*, probe scimus; periodus quoque e binis membris structa et nota res est neque difficile animo comprehenditur, sed Boeckhiani versus, qui eam quoque mensuram saepe excedant, aegre et intelleguntur et recitantur, neque omnino eius stropharum divisionis ratio satis apparet. Quid enim causae esse dicas, cur in Pindarici carminis Olympiaci IX. stropha eadem plane membra: – ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ – et ⏓ – ⏑ ⏑ – –, postquam quater deinceps in singulas periodos coniuncta sunt, quinto loco soluta per se exstent, intercedente hiatu syllabaque ancipite? Accedit quod minime ubique certum atque indubium est, qua ratione sint Pindari versus dispescendi, atque Christius nuper eo usque processit, ut vel intra versum syllabam ancipitem admitteret. Apud Bacchylidem autem primum in carminis V. stropha versus ultimum paenultimumque inter se artius

1) X, 24 additur *ιζ' συλλαβῶν*. Cf. Christius Pind. p. XV.

coniunctos esse apparet, cum sit ubi prioris finis in medium vocabulum incidat; reperitur tamen semel eodem loco syllaba anceps (189): *χερσὶν ἀπωσάμενον* | *εἴ τις*. Verum ibi quidem et emendationem facilem (*ἀπωσαμένους*[1])) inveneris, et explicationem iustam, quae infra mihi exponenda est. Tum in decimi epodo haec inter se respondent: (α′) *γνῶμαι πολύπλαγκτοι βροτῶν* | *ἅμερσαν ὑπέρτατον ἐκ χειρῶν γέρας* (35 sq.); (β′) *τεῖχος δὲ Κύκλωπες κάμον* | *ἐλθόντες ὑπερφίαλοι κλεινᾶι πόλει* (77 sq.); (γ′) *Κάσαν παρ᾽ εὔυδρον προγό*|*νοι ἑσσάμενοι Πριάμοι᾽ ἐπεὶ χρόνωι* (119 sq.). Haec igitur membra coniuncta habebunt syllabam ancipitem, dirempta vocabuli eiusdem communionem. Sed patet, inquies, etiam ex ipsa sententia locum tertiae epodi esse corruptum, neque hiatus *-νοι ἑσσ-* tolerari potest. Itaque hanc quoque difficultatem nunc mittamus. Sed tertium accedit, quod carminis III. stropha, quae nunc ex quattuor undenarum syllabarum membris structa legitur, secundum Boeckhii rationem ita erit scribenda:

⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ – –.

Nulla enim est inter membra tertium quartumque, qualia in charta leguntur, divisio hiatu syllabaque ancipite stabilita, sed et brevis est semper ultima illius syllaba et semel (v. 3) vocabuli alicuius media; contra post quintam quarti bis hiatus admissus est: (64) *ὦ μεγαίνητε Ἱέρων θελήσειν* et (92) *Μοῦσά νιν τρέφει. Ἱέρων σὺ δ᾽ ὄλβον*, ceteroquin autem semper ibi est vocabuli finis. Me igitur si audis, haec est huius rei ratio. Catalectica sunt membrum primum alterumque, id est, habent post se tempus inane, quo hiatus excusatur; tertii autem pes ultimus expletur quarti principio, quartumque membrum habet tempus inane post quintam syllabam. Verum minime

1) Ita Platt, Housman.

affirmo vel omnia inania tempora hiatum admittere vel ubi hiatus sit etiam inane tempus semper esse. Eiusdem enim carminis epodus manifesto ex tribus binorum membrorum periodis componitur; sed ex eis prima est *ἀκατάληκτος*, tertia autem cum sit *προκατάληκτος*, hoc est catalecticum habeat membrum prius, nihilo tamen magis hiatum intra se admittit.[1])

Itaque etsi est aliquid periodus, intermedium illud quidem inter stropham et membrum: tamen non sunt ubique tales periodi, sed *συνάφεια* illa, quae intra periodum est et cum deficit eius terminum designat, et per longius spatium interdum obtinet (ut apud Pindarum Isthm. VII [VIII] v. 5, et apud Bacchylidem V ep. v. 3—6. 7—10), et contraria ratione aliis locis ita saepe interrumpitur, ut ex colis, non periodis, eae strophae vel totae vel magnam partem constent (Pind. Isthm. IV [V] str. 1—5 et epodus tota). Qua pro rei obscuritate ita hanc editionem institui (Christii ex parte exemplum secutus), ut servata divisione tralaticia ea membra, quae cum proximis prioribus vel certa vel probabili *συναφείᾳ* coniuncta essent, *ἐν εἰσθέσει* collocarem.[2]) Verum altera quoque difficultas oboritur. Interdum enim intra aliquod membrum tralaticium *συνάφεια* hiatu admisso interrumpitur, primum in tertii carminis stropharum quarto versu, de quo iam dictum est; iterum in noni strophis, quarum versus quintus sextusque hanc

---

1) In Orestis fragmento (edid. Wessely, Mitth. aus den Pap. Erzh. Rainer, V) singuli dimetri dochmiaci singulis signis sonorum citharae inter se disiuncti sunt; unus autem dimeter bis est compluribus eiusmodi signis interruptus. Cf. Aristid. Quintil. p. 26 M.: *τοῖς μὲν κάτω (σημείοις) τὰ κῶλα καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαυλικὰ ἢ ψιλὰ κρούματα, τοῖς δ' ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν.* Bk. Anecd. p. 751: *διὸ οὐδ' ὁ στίχος* (lyricorum) *κεῖται ἐν τῆι στοιχήσει τέλειος, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀπηχήματος τῆς λύρας στίζει τὴν ὁρμήν, ὡς ὁρᾷς τὰ τοῦ Πινδάρου συγκεκομμένως ἐκφερόμενα.* 2) Ipse Christius (Ber. d. Münch. Akad. 1898, 26) hanc rationem in Bacchylide commendat; eandem commendat Kenyon; at alii aliam neque ut puto commodiorem legentibus secuti sunt.

habent formam traditam: ⏑ – (–) – ⏑ – ⏑ (hiat. v. 15. 33. 43) – ⏑ – – (συνάφ.) | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –. Hic igitur corrigenda est divisio tradita, quattuor syllabis e quinto in sextum translatis. Denique in XV, str. 8 est hiatus in antistropha (20): ὀβριμοδερκεῖ ἄζυγα; at in stropha ⏑ ⏑] ἴκηι παιηόνων, ut ne incisio quidem sit eo loco quo hiatum habet antistropha. Ultima syllaba utique anceps est, cum proximus in antistropha versus a παρθένοι incipiat; itaque inserto γ' hiatum sustuli. In III. rem significavi interstitio maiore relicto.

Sunt apud hunc poetam alii quoque pauci loci, quibus tralaticiam membrorum divisionem mutaverim; sunt quibus incerta sit in ipso libro, alia in aliis strophis ratione obtinente; sed ea varietas isque error semper fere intra singulas syllabas subsistit. Gravius est, quod non ita raro quaedam syllaba, quae in aliis strophis locum suum tenet, in aliis plane desideratur; sed de his differentiis tum demum agemus, cum de ipsis numeris Bacchylideis quae inveniri posse videntur exposuerimus.

Est igitur apud Bacchylidem unum quoddam numerorum genus maxime conspicuum, quod idem etiam Pindari nostri dimidiam fere partem obtinet. Dactylo-epitriticum recentiores vocare consuerunt, quia ex dactylis (sive anapaestis) et epitritis ei numeri constare videntur; antiquos id nomen ignorare vix opus est dicere. In scholiis Pindaricis versus huius generis δίμετρα (τρίμετρα) προσοδιακά appellari solent, et est haec constans veterum doctrina, non dactylos ibi esse neque anapaestos, sed choriambos atque ionicos; dimetrum igitur illis est – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, ex choriambo atque ionico compositum. Haec nunc tanquam ridicula fastidiunt, nostram utique sapientiam ultra scholiastarum metricorumque esse rati, sicut est profecto in multis rebus. Dubium autem est, num etiam ultra Platonem Aristophanemque, Atheniensem dico poetam, sapere possimus, qui mihi quidem videntur manifestissime simillimam atque scholiastarum opinionem suam fuisse indicare. Egi de hac re in Fleckeiseni Annalibus ante hos

tredecim annos[1]); verum, ut aiunt, *καὶ δὶς τὸ καλὸν καλόν ἐστιν ἐνισπεῖν*, neque *καλόν* tantum, sed hac in re etiam necessarium. Socrates igitur Aristophaneus, qui inter alias artes *τὴν περὶ ῥυθμῶν* profitetur, interroganti Strepsiadi, quinam sit numerorum usus, haec respondet (v. 649 sqq.): *πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ ἐπαΐονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατὰ δάκτυλον, χὠποῖος αὖ κατ' ἐνόπλιον.* Haec igitur duo quaedam genera fuerunt et conspicua et inter se similia, inveniasque apud Christium[2]) locum ex scholiis Hephaestioneis (p. 167 Westphal) allatum, quo ea similitudo egregie illustratur: *κατενόπλιον μὲν οὖν* (scil. *ἔπος*) *ἐστι τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον 'ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ'* (*A* 357). Nempe sunt quidam hexametri versus (inter quos est ipse primus Iliadis), qui quoniam tertio sextoque loco, neque ullo alio, spondeum habent, etiam enhoplii numeri formam in se recipiant; sunt autem ei ad amussim exaequati huic Pindarico versui (Nem. IX, 1): *Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε Μοῖσαι*, sive Bacchylidis his membris coniunctis (XII, 87 sq. [54 sq.]): *ἠΰτε νεβρὸς ἀπενθὴς ἀνθεμόεντας ἐπ' ὄχθους.* Itaque hi sunt veri enhoplii, estque nobis sicut Aristophanis aequalibus id numerorum genus notissimum. Plato autem in Politiae libro tertio (p. 400 B) de numeris pauca disserens in genere aequali (*τὸ ἴσον γένος*) Damonis auctoritate usus hos enumerat: *ἐνόπλιόν τινα ξύνθετον, δάκτυλον, ἡρῷον.* Iam tres habemus species pro duabus quae adhuc videbantur; discedit enim herous numerus a dactylici societate. Sed hos quidem inter se differre etiam Marius Victorinus docet (p. 70, 21 K.): *differt a dactylico heroum eo, quod et dactylicum* ⟨*et spondiacum*⟩ *est et in duas caeditur partes . . dactylicum enim, licet isdem subsistat pedibus, non tamen isdem divi-*

---

1) Kleine Beiträge zur griech. Metrik, N. Jahrb. f. class. Phil. 1886 p. 455 sqq. Similia protulit Frid. Hanssen, Philolog. LI (1892) p. 231 sqq. 2) Vide Christii librum de arte metrica (p. 147. 153 ed. II).

sionibus ut herous caeditur versus. Hoc est, si diviseris non *μῆνιν ἄειδε θεὰ Πη|ληϊάδεω Ἀχιλῆος*, sed *μῆνιν ἄειδε θε|ὰ Πηληϊά|δεω Ἀχιλῆος*, habebis numerum dactylicum pro heroo, nisi quod spondeus tertii pedis ei numero minus convenit.[1]) Hic est *κατὰ δάκτυλον* numerus ab Aristophane commemoratus, exemplaque et huius et enhoplii numeri praebebant duae cantilenae antiquae in eadem Nubium fabula (v. 967) allatae, altera incipiens *Τηλέπορόν τι βό|αμα λύρας....*, altera *Παλλάδα περσέπολιν δει|νὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον.* Verum is enhoplius quibusnam rebus ab heroo differat nondum satis explicavimus. *Ἐνόπλιον ξύνθετον* vocat Plato, quod non potest significare ex aequalibus aliquid partibus compositum — ea enim ratione etiam herous numerus dactylicusque et quivis alius *ξύνθετοι* erant dicendi—, sed ex diversis. Sic igitur si diviseris: *μῆνιν ἄει|δε θεὰ Πη||*, *ἐνόπλιον ξύνθετον* habebis, constantem e duabus partibus ambitu aequalibus (senorum enim sunt temporum), sed forma valde diversis. At desinit, inquies, ea ratione numerus dactylicus esse. Quid hoc refert, cum *ἐν τῶι ἴσωι γένει*, de quo Plato loquitur, esse perstet? Ipso nomine dactylicum numerum (*ἴαμβος ὁ κατὰ δάκτ.*) Aristoxenus etiam ⏑ –, ⏑ – nuncupat, quia par est in eo positio sublationi. At sic herous iam non erit dactylicus: duo enim pedes in positione sunt, unus in sublatione, ut sit *γένος διπλάσιον.* Concedendum igitur est Damonem in describendis generibus non exactissima ratione esse usum; verum quis miretur illum perantiquum musicum omnes modos, quibus versus *μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος* in numeros describi poterat, in unum genus coniunxisse et ab *Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει* procul secrevisse? Enhoplii autem quam dixi divisionem a metricis prosodiaco quem vocant adhibitam esse supra

1) Cf. Mar. Victor. p. 70, 13: *(hexametrum) habet sedes sex, quas Aristoxenus musicus χώρας vocat . recipit etiam pedales figuras tres: has Graeci dicunt ποδικὰ σχήματα . nam aut in sex partes dividitur per monopodian, aut in tres per dipodian et fit trimetrus, aut in duas per κῶλα duo . . . dirimitur.*

vidimus, similemque Bacchius adhibet numero quem ille enhoplium dicit: *ὢ τὸν πίτυος στέφανον*; constare enim ait ex iambo et pyrrhichio et trochaeo et iambo. Rursus Marius Victorinus de membro ‒ ◡ ◡ ‒ ◡ ◡ ‒ ‒ haec disserit (p. 73, 33): *appellatur quadrupes δυωδεκάσημος περίοδος, eo quod quattuor pedes temporum duodecim quasi per circuitum quendum recurrentes contineat.* Pedes sunt ‒ ◡, ◡ ‒, ◡ ◡, ‒ ‒; manifestum autem est non metricorum vulgarium esse haec praecepta, sed admixta esse musicorum, quorum erat vocabulum *περίοδος* hoc sensu, ut ternorum quaternorumve pedum inaequalium coniunctionem significaret, velut trochaeorum trium et iambi unius. Eo enim sensu et apud Aristidem comparet et in scholiis Pindaricis et in insignibus Aristoxeni fragmentis, quae ex ruderibus Oxyrhynchi eruta a duumviris praeclare de graecis litteris meritis, Bernardo Grenfell et Arthurio Hunt, proximo anno edita sunt. Itaque sive sic dividas, ut sint quattuor pedes, sive sic, ut duo sint e binis compositi, manebit semper partium inaequalitas, quam in enhoplio significat Plato. Atque sive ab arsi numerus incipit, ut in *ὢ τὸν πίτυος στέφανον*, sive a thesi, ut in *μῆνιν ἄειδε θεὰ Πη-*, id differentiam non facit, ne nominis quidem, si Bacchio fides est; sed habet enhoplius numerus duas has species, ex quibus altera dactylorum formam refert, altera anapaestorum. Nempe ipsum quoque *κατὰ δάκτυλον εἶδος* anapaestos pari iure admittere Stesichori, Ibyci, Simonidis, nunc etiam Bacchylidis reliquiae docent. Mitto autem nunc quaerere, quid inter enhoplium prosodiacumque intersit, quae genera certe affinia inter se fuerunt. Prosodiacum Aristoxenus vocasse videtur hunc numerum: ⏓ ‒ ◡ ◡ ‒ ◡ ◡ ‒ ⏓ (v. Plut. de mus. c. 28), qui est idem enhoplius dimeter hypercatalectus. Melius utique erit uno nomine uti, eo quidem quod antiquiores testes habet, Aristophanem Platonemque; ceterum aliae sunt formae Aristophani usitatae, quibus prosodiaci appellatio tribuitur, enhoplii non tribuitur.

Sint igitur hae enhoplii variae formae una figura

comprehensae: (⏑̲) – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – (⏑̲). Syllaba quae priori dactylo qui videtur anteponi potest plerumque longa, sed interdum brevis est: id quod in multis versibus ab ionico qui a maiore dicitur incipientibus locum habere metrici docent. Item ea quae alterum anapaestum qui videtur sequi potest, et longa invenitur et interdum brevis. Iuxta formam – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̲ habemus catalecticam – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –; iuxta ⏑̲ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – catalecticam nusquam, sed hypercatalecticam ⏑̲ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̲. Iam accedit quod loco ionicorum et choriamborum etiam ditrochaei et diiambi immiscentur, producta plerumque altera arsi: unde recens nomen dactylo-epitriticorum fluxit. Agnoscunt horum numerorum intimam cognationem scholia Pindarica[1]), declarantque ipsa carmina manifestissime. Formae – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – si et tertiam et quintam syllabam produxeris, habebis – ⏑ – –, – ⏑ – –; item si alterius, quae est – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, et quartam et sextam, evadet – – ⏑ –, – – ⏑ –. Priores diiamborum arses posterioresque ditrochaeorum est ubi correptionem patiantur, perinde atque initia enhopliorum clausulasque modo vidimus. Neglectis autem his correptionibus cetera omnia hac figura comprehendemus: (–) – ⏑ ⏑̄ – ⏑̄ ⏑ – (–). Verum nihil obstat quominus hac mutatione, qua trochaei iambive exsistunt, altera tantum dimetri pars afficiatur: (–) – ⏑ – – ⏑ ⏑ – (–), ut habemus apud Bacchylidem XIII, 2: *συμφορὰ δ' ἐ,σθλὸν ἀμαλδύ(νει)*, cui membro in antistropha totum mutatum respondet (10): – ⏑] *πὰρ χει,ρὸς κυβερνᾶ*|–[2]), vel apud Pindarum Isthm. IV [V] ep. 4: *θνατὰ θνατοῖ,σι πρέπει*, – ⏑ – –, ⏑ ⏑ – ⋀. Facile est in Bacchylidis carmine aequali-

---

1) Velut p. 88 Boeckh de Ol. III str. v. 2: *προσοδιακὸν τρίμετρον* – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑; tum de 3[b]: *προσοδ. τρίμ. καταλ., ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλ. ἰων.*: – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⋀. 2) Ibid. v. 5 in *ἤδη ὑψιφανῆ* (A pr.) *ἠδ' ὑψ.* inesse vid., id est – – ⏑ –, – ⏑ ⏑ – pro – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –. Facile autem *ἴδ'* pro *ἠδ'* rescripseris. Confer quod incertiore ratione VIII, 57 nunc restitui: *τοῦδε σωτῆρα πέδον*, = – ⏑ – – – ⏑ – aliarum stropharum.

tatem stropharum restituere (sunt autem hae tantum duae servatae); sed necessitatem non video.[1]) Alia mixta forma haec est: – – ⏑ ⏑, – – ⏑ –, ut in quinti carminis epodorum parte maiore (*α′ οὕτω καὶ ἐμοὶ μυρία, β′ τὸν δ’ ὡς ἴδεν Ἀλκμήνιος, γ′ τῶι δὲ στυγερὰν δῆριν Ἑλ-*); in duabus enim forma pura est (*δ′ Πλευρῶνα· μίνυνθα δέ μοι, ε′ Βοιωτὸς ἀνὴρ τάδε φω-*). Non dissimile apud Pindarum (N. XI, str. 5; cf. ep. 4[b]) *οἵ σε γεραίροντες ὀρ(θὰν)*, – ⏑ ⏑ –, – ⏑ – Λ, pro – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – Λ̄. Sed nondum formarum varietatem exhausimus. Pedes sive syzygiae ex quibus dimeter constat etiam inverti possunt: ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, sive (quod eodem redit) tetrametri media pars pro dimetro sumi: (– ⏑ ⏑ –) ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ – (⏑ ⏑ – –). Ita Bacch. I str. 1. 2: *Διὸς Εὐκλεί,ου δὲ ἕκα,|τι βαθύζω,νον κόραν*[2]) acatalectum tale membrum cum calalectico copulavit, quae in libro nostro male divisa sunt, ultima secundi pedis syllaba membro secundo addita. Sed ut quidem videtur non constanter; nam in primis eius carminis fragmentis verior divisio identidem comparet. Pindaricum simile exemplum est in Pythico carmine I (ep. 8): *νιφόεσσ’ Αἴ,τνα πάνετες.* Vel ditrochaeus priorem sedem occupat: Bacch. X str. 7 *-σίν τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς*[3]), Pind. N. XI str. 5[b] (*ὀρ*)*θὰν φυλάσσοι,σιν Τένεδον*, vel alteram: Ol. VII str. 1 *φιάλαν ὡς, εἴ τις ἀφνει(ᾶς)*, qua forma Bacchylides in I. semel bisve pro ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ – usus esse videtur[4]), vel diiambus priorem: *μειχθέντα πολ,λῶν ἐπέβαν* (N. I ep. 4). Denique catalexis etiam intra membrum admittitur. Ita fit vel – ⏑ ⊔, – ⏑ – (–), vel ⏑ ⏑ ⊔, ⏒ ⏑ – (–), verum rarius apud Bacchylidem quam apud Pindarum. Illius haec sunt exempla: V str. α′ v. 8 *δεῦρ’ ἄθρησον νόωι,* sed in ceteris omnibus vel – ⏑ – ⏑ – ⏑ – vel – ⏑ – – – ⏑ –; itaque Britannus editor ⟨*σὺν*⟩ *νόῳ* scripsit, quamvis sit insuavis praepositio repetita;

---

1) Cf. XIV, 13 – ⏕ –] *σὺν θεοῖς* pro – ⏕ – ⏕ – quod in aliis strophis est (agnovit hoc primus O. Schröder). 2) Cf. etiam VII, 45 *-νᾰς ἐν ἅλῐκι χρόνῳ.* Brevis ibi quarta syllaba non habet quod offendat; v. Pind. P. IX str. 1. 3. 3) Cf. XIII, ep. 3; frg. 33. 14. 4) V. I, 9. 170.

sequitur enim *ᾗ σὺν Χαρίτεσσι.* Tum in carminis VII v. 51 *γλαυκὸν Αἰτωλίδος*, cui membro non exstat quod respondeat, et in IX str. 5 v. 15 *ὅσσα νίκας ἕκατι*, sed ter praeterea interposita syllaba longa, quam hunc quoque in versum facili ratione introduxerunt viri docti: *ὁσσάκις νίκας ἕκατι.* Ibidem autem est proximus versus: *ἄνθεσι ξανθὰν ἀναδησάμενος κεφαλάν*, quae una est quae videatur tetrapodia dactylica apud hunc poetam. Nam apud Pindarum ea forma non ita raro reperitur, cuius veram naturam optime perspicias ex his Ol. VIII. versibus (5 sq.): *μαιομένων μεγάλαν* | *ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν.* Ibi enim in partes veras discesserunt, quae alibi coniuncta tetrapodiae speciem falsam praebent, ut in N. I str. 6 *αἶνον ἀελλοπόδων, μέγαν ἵππων Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν*; scilicet catalexis vel *συζυγία* (ita enim vocasse videtur Aristoxenus temporum binorum alias separatorum coniunctionem)[1]) est in syllabis -*δων* (⊔), -*λαν* (vel ⊔ vel – Λ̄); itaque apud Bacchylidem quoque et in -*νος* et in -*λάν*: – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⊔ (vel ⏑ ⏑ – Λ̄). Denique ultimus strophae α′ versus est: *νασιῶτιν ἐκίνησεν λιγύφθογγον μέλισσαν*, cui in str. β′ ant. β′ (nam lacunosa est ant. α′) hi respondent: *τεύξεται· μυρίαι δ' ἀνδρῶν ἐπιστᾶμαι πέλονται; ἄνδρα πολλῶν ὑπ' ἀνθρώπων πολυζήλωτον ἔμμεν.* Itaque nisi corruptela est in str. α′, hanc habemus formam: – ⏑ ⊔, ⏓ ⏑ – – – ⏑ – –, – ⏑ – –.

De dimetris hactenus; Pindaricas enim reliquas formas hoc loco exsequi nihil opus est. Trimetrorum consentaneum est multo plures formas esse, sed praecipuae hae sunt:

---

1) Verba sunt in frg. Oxyrhynchensi (III, 18 sq.) de numeris quibusdam formam habentibus └–, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ – | └–, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ – | └–, et sic porro: *τρεῖς γὰρ πόδας διαλείπουσιν αἱ ξυζυγίαι, ὥστε περιοδῶδές τι γίγνεσθαι* (id est simile aliquid 'periodi' – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –). Neque enim licet vocabuli *συζυγία* sensum vulgarem, quo binorum pedum dissimilium coniunctionem designat, hic statuere: quod cum facere studeat C. von Jan (Philolog. Wochenschrift 1899 nr. 15 p. 478), verba tradita repugnantia habet et vim eis vel interpretando vel mutando adhibere cogitur.

(–) – ∪ – – – ∪ ∪ – ∪ ∪ – (–), (–) – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – – ∪ – (–),
(–) – ∪ – – – ∪ – – – ∪ – (–).

Utinam aliquando dicere possimus de his numeris: *σφῦραν ἐξέβαλεν προκόπτας*! Nam incredibile est dictu, quantopere in eis procudendis collidendis viri docti desudaverint, dum vel dactylos trochaeosque inter se exaequare student, vel tripodias dipodiasque, vel denique dimetros et trimetros, adeo ut fuerint qui perhiberent in Pindarico hoc (Ol. III, 3 sq.): *-σαις ἀκαμαντοπόδων* | *ἵπ-* unam syllabam *-δων* cum tempore inani totidem temporum esse quot sex syllabas antecedentes, rursusque *ἵπ-* quot septem. Etsi ipse quoque non nego malleolo aliquo in his numeris opus esse; nam si breves omnes sunt singulorum temporum, longae autem binorum, pedes exsistent modo senorum, quae est legitima mensura, modo quinorum (∪ – ∪ ∪), modo septenorum (– ∪ – – vel – – ∪ –). Sed succurrent *ἄλογοι*, sicut in iambico trochaicoque genere, quarum natura atque usus fortasse aliquando magis patebit quam adhuc patet. Mihi autem nunc non eas res extricandas esse duco, sed de hoc poeta disserendum, cuius vidimus quandam licentiam in his numeris struendis, aliis strophis aliam formam exhibentibus, quatenus autem ea licentia extendatur, nondum vidimus. Itaque primum breves arses pro longis non ita multas poeta admisit, etsi carmina singula differunt. Paene nullae arses correptae intra membra in I. esse videntur[1]), neque in VIII ulla certo comparet[2]); paucae in IX. XIII. XIV, paullo plures in V. X; magis autem abundant in XII et III, cuius carminis epodus, etsi non stropha, enhopliis numeris composita est. Videmus autem in trimetris ei correptioni facilius saepiusque locum dari

---

1) In commissura membrorum in periodum coniunctorum est syllaba anceps ep. v. 3, 180, si quidem recte *τί μάν* neque *τιμάν* ibi legitur; v. autem supra p. XIII; item de *κερβολοῖ* *-όλλοι* 144. Certum correptionis exemplum est 171; accessit nunc *εὐναῆ* 76, de cuius mensura dubitari potest: *νᾰω*, *νάω*, *καλλίνᾰος*, *νᾶμα*. 2) Idem *εὐναεῖ* est v. 42; tum *εὐθαλές* v. 5; v. p. XLIII adn.

quam in dimetris. At theses in binas breves dissolutae fere in solo carmine III. reperiuntur, in quo epodus ϛ′ habet versum quintum hac forma: ⏑ ⏑ ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – (*ὅσια δρῶν εὔφραινε θῦμον· τοῦτο γὰρ*), et *γ′* quartum hac: ⏓ – ⏑ ⏑ ⏑ – – (*Ἀλυάττα*) ⏑ –.[1]) Multo minus pro – – ⏑ – tolerari potest ⏑ ⏑ – ⏑ –, quod traditur XII, 128, sed facillime corrigitur. Summa igitur in his rebus fuisse videtur huius poetae severitas. Idem vero, si ulla libro nostro fides, alias graviores inter strophas suas differentias aequo animo admisit, quarum similes apud Pindarum a plerisque non agnoscuntur, quamvis ne ab eius quidem libris plane absint. Et tolerat nunc Christius *-σιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα* pro – ⏑ – – – ⏑ – – P. IV, 184, item *σάμερον ἐλθεῖν ἐν ὥρᾱι* Ol. VI, 28, *γυιαρκέος Ἀσκλαπιόν* P. III, 6, thesis vi productionem ibi effectam esse statuens, quam certe explicationem nullo modo probare possum.[2]) Apud Bacchylidem nulla sunt similis maiorisve licentiae exempla in his carminibus: (III epod.) (VIII.) XII. Contra maxime ea abundant in V: nam praeterquam quod syllaba deest in str. v. 8 et – ⏑ ⏑ – est pro – – ⏑ – bis in epodi v. 1, undecimum quoque et paenultimum strophae membrum modo septenas syllabas habent, modo octonas: (14 str. *α′*) *-νὸς θεράπων. ἐθέλει δέ,* (28 ant. *α′*) *-αῖσιν ἔθειραν ἀρί-γνω-*, at (str. *β′* 54) *γάρ τις ἐπιχθονίων*, (ant. *β′* 69), *-λον θρασυμέμνονος ἐγ-*, et sic porro per reliquas, dempta semper extrema syllaba, similiterque in undecimis membris.[3]) Et poterat profecto eadem syllaba per duos sonos musicos continuari: nisi quidem cum syllaba etiam sonus deficiebat, ut vel extendendus esset proximus prior vel silentium exsisteret, quo etiam anceps syllaba excusaretur. In hoc enim ipso paenultimo membro ultimae antistrophae est

---

1) V. tamen praeterea I, 37. 2) Alia exempla liberae responsionis ex Pindaro addidit O. Schröder (Berl. philol. Wochenschrift 1898 Nr. 11. 28): Ol. III, 35 – ⏑ ⏑ – pro – ⏑ – –. VI, 100 (*λιπόντ’*; item). P. IV, 118 (item). I. III (IV), 66 (it.; *πὰν*). IV (V), 41 (– ⏑ – – pro ⏑ ⏑ – –), ut omittam quae nimis dubia videntur. 3) De versibus antistr. *α′* cf. supra p. XII sq.

ἀπωσάμενον illud v. 189, de quo supra (p. XXXI) disserui. Sani igitur critici esse puto omnibus his locis, nisi ubi suadet vel sensus vel grammatica (quod in solam antistropham α′ cadere videtur), mutationibus sive facilibus sive difficilibus abstinere, neque minus in epodi versu ultimo, qui semel (v. 160) ab ionico incipit τάδ' ἔφα θνα-, cum in ceteris epodis sit epitritus. Video de hoc loco etiam magis quam de ceteris dubitari posse, cum in ipso libro ibi correctum sit: τοιδεφα enim primo fuit, quod facili ratione in τοῖα (τοῖ') ἔφα mutavit cum aliis Arthurius Ludwich. Equidem eam emendationem reciperem, si τοῖα ἔφα ante orationem aliquam vel apud hunc poetam vel apud Pindarum legeretur. Sed nusquam legitur, neque exstat apud eos vel τοῖος vel τόσος nisi ad priora relatum, cum τάδε ante orationem statim ibidem recurrat v. 191. At si huic carmini ea licentia conceditur, non habemus cur ceteris eandem denegemus. Exstat autem in I. ep. v. 3 et haec forma (ζ′, 157) θῆκεν ἀντ' εὐ,εργεσιᾶν, λιπαρῶν τ' ἄλ-, et altera haec (η′, 180): ὅσσον ἂν ζώ,ηι χρόνον τόνδ', ἔλαχεν τί, id est modo ditrochaeus modo ionicus, sicut in V. v. 160; item ibidem ut videtur str. v. 1 (ant. α′, v. 9) ⏑⏑ –] νάσοιό τ' Εὔξαν– pro ⏑⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, id est pro choriambo ditrochaeus, ut iam offensionem non habeat quod in eadem sede charta praebet (170) -ρίς τε νούσων, quamvis facile νόσων reponatur.[1]) Toleremus igitur has quoque differentias; item in nono duas quas iam notavi, et singulas in decimo tertio, decimo, decimo quarto (v. p. XXXI. XXXVII sq.). Quibus denique accedit ionicus pro ditrochaeo in fragmento a veteribus servato; v. frg. 4, 9 ἀραχνᾶν ἰ-, at παιδικοί θ' ὕ- 17. Neque vero desunt in reliquis carminibus, quae diverso numerorum genere scripta sunt, similis licentiae exempla, de quibus infra dicendum est.

Pauca de enhopliis Bacchylidis numeris addo. Egregie confirmata est R. Westphalii antiqua observatio, a Bac-

---

1) Adde I, 144, ubi ex restitutione mea est – ⏑ ⏑ – pro – – ⏑ – (nisi ϝ littera productio fit).

chylide non magis quam a Pindaro adhibitam esse clausulam harum stropharum ithyphallicam (– ⏑ – ⏑ – –), quae et apud Euripidem Aeschylumque et apud ipsum Cei poetae avunculum Simonidem frequens usurpatur. Ex aliis autem numerorum generibus petita membra et a Pindaro et a Bacchylide enhopliis raro admixta sunt. Semel esse videtur apud hunc pherecrateus sive glyconeus catalecticus, XII str. 3: – ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏓, quo etiam Pindarus usus est in N. VIII str. 1: *ὥρα πότνια κᾶρυξ* | *Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων*. Incipit id membrum plerumque a spondeo, sed fortasse unum trochaei exemplum apud Bacchylidem exstat[1]), sicut certe exstat apud Pindarum. Video tamen non posse nimis vehementer repugnari Wilamowitzio, qui – – –, ⏖ – – apud Bacchylidem pro alia enhoplii forma habet; licentiam enim duas breves in unam longam cogendi et Euripides sibi sumpsit et Philoxenus, etsi antiquiores plane ea abstinuisse videntur.

Antequam ad alterum numerorum genus definitum atque certum transeamus, dicendum est de quibusdam strophis, quarum numeri enhopliis similes atque affines sunt. Primum igitur carmen XIX (*Ἴδας*), cuius supersunt in pagina XLV undecim versuum initia, id habet notabile, quod hi quidem omnes ab ⏓ – ⏑ ⏑ (– ⏑) incipiunt, quod ut admonet enhoplii generis, ita ab eiusmodi stropharum compositione valde abhorret. Tum v. 8 septimam syllabam longam habuit: *ἀναξίαλος Ποσει-*, ut exsistat numerus non enhoplius, sed prosodiacus talis quali Aristophanes utitur, velut in Avium carmine item nuptiali (v. 1731 sqq.): *Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ*. Verum is Bacchylidis versus certe plus una syllaba longior fuit. Sed missis his reliquiis nimis laceris, ad XVIII (*Ἰώ*) convertamur. Eius carminis epodus tota incidit in pag. XLV, suntque eius versus praeter unum breviusculum et fortasse paucos alios non minus truncati quam undevigesimi; sed stropha XVIII

1) *Πανθαλέων στεφάνοισιν* XII, 69; cf. *πανθᾰλής* ibd. 229; sed *εὐθᾰλές* sive potius *εὐθᾱλές* VIII, 5, it. Pind. P. IX, 72; *ἐριθηλής*.

versuum integra superest. Haec igitur sunt eius quasi elementa principalia: iambicus dimeter acatalectus, tum eiusdem forma catalectica ab enhopliis prorsus aliena, dein enhoplius ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, cui semel paenultima syllaba in modum prosodiacorum Aristophaneorum detracta reperitur, v. 5 *ἰοβλέφαροί τε καί*. Credas in talibus versibus alteram syllabam *τρίσημον* sive *τετράσημον* fuisse: – ⊔ ⏑, ⏑ – ⏑ – vel ⏑ ⊔ ⏑, ⏑ – ⏑ –, et est argumento quod metricus quidam non nimis recens, cuius reliquiae lacerae in Oxyrhynchensium chartarum volumine altero edentur, Praxillei metri huius: ⏒ – ⏖ – ⏑ – ⏑ – – (*πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἁ σελάνα*) pedem primum tertia syllaba terminat: ⏓ – ⏑, ⏑ – ⏑ –, ⏑ – –. Aut non altera sed quinta *τρίσημος* erit facienda: – – ⏑ ⏑, ⊢ ⏑ –, componendaque haec forma cum iambica hac: ⏑ – ⏑ –, ⊢ ⏑ –, ut altera – – ⏖, – ⏖ – cum ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –. Iambi autem carminis XVIII. omnes puri sunt, neque exstat spondeus nisi in epodi v. 5: *Ἰὼ φέρουσα παῖδα* .... Praeterea est versus ex choriambo et diiambo constans (9), et alter prosodiacus bacchio auctus, id est Praxilleus qualem dixi (11), tertiusque choriambico illi par, sed ante choriambum habens vel trochaeum vel iambum (15); denique hi totam stropham claudentes: – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – (= VI, 4 + 5) | – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –, qui sicut quintus decimus in senorum temporum pedes non facile describuntur. His ultimis neglectis, in ceteris autem membrorum divisione paullum mutata exsistent hae periodi vel binorum membrorum vel ternorum vel quaternorum, sed omnes in ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔ vel ⏒ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ – exeuntes: (1—4) ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ – | ⏑ ⊢ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – | ⏑ ⊢ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔ ||; (5—7) ⏑ ⊔ ⏑, ⏑ — ⏑ – | ⏑ ⊢ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔ ||; (8—10) – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⊔ ||; (11—12) – ⊢ ⏑, ⏑ — ⏑ –, ⏑ – ⊢ | ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ – ||; (13—14) ⏑ ⊢ ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ – ||; (15—16) ⏑̄ ⏓, – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⊔ ||. Hoc igitur est rimari quod numquam plene atque absolute sis intellecturus, donec magister peritus ex Orco exstiterit. De epodo autem profecto tacere praestat.

Tertii quoque carminis stropha numeros habet non multum dissimiles. Ea incipit a trimetro iambico catalectico, quem excipit versus item undecim syllabarum, sed forma distans perinde atque ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – distat a ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –; prior enim harum formarum, bacchio in fine addito, hunc versum efficit. Sed pro bacchio in ant. ζ′ (v. 90) est anapaestus: ἥβαν· ἀρετῆς γε μὲν οὐ μινύθει. Toleremus hoc quoque; nempe etiam in Alcmanis stropha ultimus versus modo in hanc modo in illam formam desinit; est autem idem is versus atque hic de quo agimus, nisi quod huic una syllaba in principio accessit: ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ ⏓. Tertius strophae est eiusdem mensurae, nisi quod (ut iam supra p. XXXI vidimus) neque anceps est ultima, sed semper brevis, et συνάφεια est usque ad quarti versus syllabam quintam: ⏒ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ ⏒. Eo autem loco hiatus bis admittitur, semel quidem (v. 64) antecedente trochaeo pro iambo: ὦ μεγαίνητε Ἱέρων· σὺ δ' ὄλβον, sicut in alia stropha (v. 18) spondeus ibidem reperitur: ὑψιδαιδάλτων τριπόδων σταθέντων. Facile scribitur et μεγαίνετε (quippe haec composita apud hos poetas vel in -ητος vel in -ετος exeunt, ut est εὐαίνετε XVIII, 12) et ὑψιδαιδάλων; sed manum nunc quidem abstinui. Eodem loco vocabulum semper finitur, ut silentio hiatus videatur excusari. Ceterum eadem forma huius versus atque hendecasyllabi Sapphici, qui habebat teste Augustino tertiam τρίσημον. Facile Bacchylideos versus in pedes senorum temporum redigimus: – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ | –, ⏑ – ⏑ – (⏑ – – ⏓), Λ̄ ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔; sive (cum mirum sit pro ⏑ – ⏑ – nusquam esse – – ⏑ –, sicut est in primo versu strophae): – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⊔ ⏑ (= ⏓ – ⏑ ⏑), – ⏑ – ⏓, ⏒ Λ̄ ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑, quamquam sic quoque quaeritur cur numquam pro ⏑ ⊔ ⏑ adhibitum sit – ⊔ ⏑. Fateamur ignorantiam nostram.

Itaque pars horum carminum longe maior (utique si etiam ambitus rationem habeas) iam utcunque potuimus explicata est: I. V. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV; III. XIX. XX. Item maior pars fragmentorum quae apud

veteres servata sunt; numerus enim enhoplius in his comparet: 1. 2. 4 (strophae integrae) 13. 14. 18. 20. (strophae integrae). 22. 24. 25. (26.) 28. 30. 33. 34. (35.) (36.) 37, neque reliqua pleraque in censum veniunt, quippe ubi non ipsa poetae verba tradita sint. Secundum autem dignitate numerorum genus idem est quod apud Pindarum quoque secundum locum obtinet: *Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ.* Nisi quod haec intersunt inter utrumque poetam: primum quod apud Bacchylidem simpliciora facilioraque omnia, sicut in enhopliis; deinde quod Pindarus eo genere etiam in maioribus epiniciis usus est, Ceus contra poeta in minimis dumtaxat, quae sunt II. IV. VI. Accedit tamen e dithyrambis carmen XVII (*Θησεύς*) quattuor strophis compositum, fragmenta autem tria e paeanibus (5) prosodiisque (11 sq.), quorum unum (11) paullo maioris ambitus. Hoc igitur genus a plerisque nunc pessima appellatione logaoedicum vocatur, quae appellatio inter Lesbios poetas orta ab origine dactylos illos designabat a bisyllabo pede cuiuscunque mensurae incipientes (*ἠράμαν μὲν ἔγω σέθεν Ἄτθι πάλαι πότα*)[1]; quippe erat in eis et *λόγος* (*ἠρά-*) et inde a tertia syllaba *ἀοίδα*; tum a metricis ad eos versus est traducta, quae post dactylos vel anapaestos trochaeos iambosve haberent. Sed in *ἄριστον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ* nullus est dactylus, sed iambi trochaeique coniuncti: quam opinionem et Henricus Weil cum Francisco Susemihl contra Westphalium constanter tenuit et Argentoratensi dissertatione defendit ex Studemundi disciplina profectus I. Luthmer[2]) et Wilamowitzius identidem professus est. Pusillum enim interest, utrum sic dividas: *ἄρι-στον μὲν-ὕδωρ-ὁ δὲ*, an sic: *ἄριστον μὲν-ὕδωρ ὁ δὲ*, an denique sic: *ἄριστον μὲν ὕδωρ-ὁ δὲ*. *Περιόδους* sive *συνθέτους κατὰ περίοδον δωδεκασήμους* haec cognataque omnia cola vocata esse et Aristides Quintilianus testatur (p. 37 sq. Meib.)

---

1) Aristid. Quintil. p. 51 sq. 2) I. Luthmer, de choriambo et ionico a minore diiambi loco positis, Argentor. 1885.

et saepissime scholia Pindarica; reditur enim a trochaeis immixtis ad iambos vel contra, utique in longiore eorum colorum continuatione; quare etiam in Aristoxeni fragmentis Oxyrhynchensibus *περιοδῶδές τι* vocatur, ubi a syllaba *τρισήμῳ* (quasi trochaei locum obtinente) numerus profectus post ternos iambos ad eadem redit.[1] Colon *ἄριστον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ* ab Aristide et in scholiis vocatur *ἴαμβος ἀπὸ βακχείου*, i. e. colon iambicum ab antispasto incipiens, ab illo praeterea *μέσος βακχεῖος*, i. e. choriambus singulis iambis interpositus; nempe et antispastus et choriambus et ionici antiquis musicis *βακχεῖοι* audiebant. Inde nomen *bacchiacorum*, quod metricis latinis testibus[2]) et choriambicis et glyconeis antiquitus tribuebatur, neque aptiore nomine omne id genus de quo nunc agimus complectemur, quam *τὸ κατὰ βακχεῖον εἶδος* appellantes, quo fere Aristoxenus quoque usus esse videtur.[3])

Itaque Bacchylidis carmen secundum, quod inter omnia simplicissimos numeros habet, e *δωδεκασήμοις* praeter primum stropharum versum constat; sunt autem hae formae: – ⏑, ⏑ ⏖, – ⏑, ⏑ – (*διπλοῦς βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου* = duplex choriambus[4])) str. 2; ⏑ –, ⏑ –, – ⏑, ⏑ – (*βακχεῖος ἀπὸ ἰάμβου*, = choriambus antepositis duobus iambis) str. 3. ep. 1. 2; ⏑ ⏖, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – (*ἴαμβος ἀπὸ βακχείου*) str. 4 ep. 3; – ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⊔ (catal.; *διπλοῦς τροχαῖος καὶ διπλοῦς ἴαμβος*[5])) str. 5; denique – –, – ⏑, ⏑ –, ⊔ ep. 4, ubi spondeus est in principio vel pro iambo vel potius pro trochaeo. Nempe in XVII. talia membra in alia stropha a trochaeo initium capiunt, in alia a

---

1) V. supr. p. XXXIX, 1. 2) Marius Victor. p. 127, 25. 149, 32. Caesius Bassus 259, 2. 263, 23. 268, 21. 3) *Τοῦ βακχείου* est de choriambo in frg. Oxyrhynchensi (col. III, 12) anteceditque ibidem (v. 1) de eodem numero [*τὸ κατὰ βακχεῖον καλούμε*]*νον εἶδος*. 4) Omittit hanc formam Aristides, nomen autem eius in aliam transfert, v. adn. 5. 5) V. schol. Pind. p. 156. 377. 449 B. (*διπλ. τροχ.*; sed addendum *καὶ διπλ. ἴαμβος*, v. p. 110 de Ol. 4 ep. 8 *διπλοῦς ἴαμβος καὶ διπλ. τροχ.*, ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑). Male dicitur apud Arist. *ἁπλοῦς* (*διπλοῦς* sec. Marcian. Cap.) *βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου* (– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –).

spondeo: ἤ τις ἁμετέρας χθονὸς = κηΰτυκτον κυνέαν Λάκαι-. Tribrachys quoque (str. 4) anticipitem interpretationem admittit. Primus autem strophae versus ὀκτωκαιδεκάσημος est, nempe βακχεῖος ἀπὸ ἰάμβου auctus clausula diiambi catalectici: ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔. Is versus per se effertur; reliqua quattuor membra strophae in unam periodum coniuncta sunt, sicut fortasse etiam quattuor epodi, quibus illa quattuor quasi repetuntur.[1]) Inaequalitas in eo conspicitur, quod catalectico membro strophae huic: ὅτι μάχας θρασύχειρ Ἀρ- in antistropha respondet acatalectum: -σον ἐπεδείξαμεν ἑβδομή-; sed puto recte θρασύχειρος coniectum esse, ipso sensu commendatum.

Quartum carmen, quod sicut sextum et XVII. nullam habet epodum, primum bis hypercatalectam periodum exhibet: ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –, tum eam quae μέσος τροχαῖος vocatur (⏑ –, – ⏑, – ⏑, ⏑ –) clausula ⏑ – – auctam, dein hunc ipsum ὀκτωκαιδεκάσημον addito insuper in fine iambo, ut iam sint duo membra, quamvis uno versu scripta. Praeterea ex alio genere numerorum tria membra dactylica immixta sunt; grandius igitur aliquid haec stropha sonat.[2])

Sexti stropha ab iambico dimetro catalectico incipit, quem sequitur anacreonteus ἀνακλώμενος et ipse ab horum numerorum societate minime alienus: (–) ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – (–). Coniunctio eadem apud Sapphonem est: Γλύκεια μᾶτερ οὔτοι | δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον.[3]) Tum ὀκτωκαιδεκάσημος – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⊔, dein duo cola quorum natura mensuraque obscurior est: ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ – ⏑ –; coniuncta eadem repperimus in XVIII str. v. 18. Reliqua facilia intellectu.

Denique septimi decimi stropha e quindecim membris componitur, ex quibus octavum et ultimum sui iuris sunt, reliqua bifariam sive trifariam coniuncta periodos sex efficiunt. Sunt δωδεκάσημοι formae – ⏑̄ – ⏑ ⏑ – ⏑ –, sive

1) Wilamowitz Gött. Gel. Anz. 1898, p. 150. 2) Idem 150 s. 3) Idem 151.

ὀκτωκαιδεκάσημοι adiecta dipodia iambica vel integra [1]) vel catalectica, atque non minus ter *δωδεκάσημος* cum *ὀκτωκαιδεκασήμωι* in unam periodum coit, perinde atque in Sophoclis carmine clarissimo: *εὐίππου ξένε τᾶσδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα*, rursusque ibidem: *χειμώνων ἵν' ὁ βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει.* In qua coniunctione id valde notabile est, quod et apud Sophoclem semper in stropha antistrophaque et paene semper apud Bacchylidem caesura est post primam syllabam alterius membri, unde in libro nostro neque minus in Sophoclis Laurentiano ea syllaba priori membro adscripta est. [2]) Etiam ubi *δωδεκάσημοι* bini consociantur, idem plerumque usu venit: *ποιμένων ἀέκατι μήλων σεύοντ' ἀγέλας βίαι*, ut apud Sophoclem: *θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις.* Est autem apud Bacchylidem notabilis *δωδεκασήμου* forma _ ⏑̄ _ ⏑ _ ⏑ _, bis periodos claudens, quam ne pro puris iambis (⌞_, ⏑ _, ⏑ _, ⏑ _) trochaeisve habeamus obstat alterius syllabae productio: *-ου σεισίχθονος τέκος* (22). Itaque aut _ ⏑̲, _ ⏑, _ ⏑, _⌟ est, scilicet pro _ ⏑̲, _ ⏑, _ ⏑, ⏑ _, aut quod magis putaverim (quoniam quidem integra illa forma non occurrit) _ ⏑̲, ⌞_, ⏑ _, ⏑ _, *συζυγίᾱι* (v. supra p. XXXIX) pro trochaeo posita, qui secundum Aristoxenum facilius in unam syllabam coit quam iambus. [3]) Quod autem similiter atque in II. uno loco tres strophae habent membrum integrum, catalecticum una, merito libro nostro vitio vertetur, cum in verbis quoque ipsis offensio sit (v. v. 35). Verum rem maxime miram nondum attigi. Aeschylus Aristophaneus postquam Euri-

---

1) Ita efficitur (ibd. 152) versus Alcaeo usitatus: *μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκωι, παῖσα δ' Ἄρηι κεκόσμηται στέγα.* 2) Eam rem sollerter etiam per alia numerorum genera persecutus est H. Weil (v. infra p. LXXIII), nunc plus quam octogenarius, quocum viro rhythmicae metricaeque artis inter paucos perito valde gaudeo mihi de plerisque rebus egregie convenire. V. et. Christ Ber. d. Münch. Akad. 1871, 636 sqq. 3) Verba sunt in frg. Oxyrhynchensi (III, 12 sqq.): *τὸ γὰρ μονόχρονον* (tempora duo quae alias discreta sunt in unum coniuncta) *οἰκειότερον τοῦ τροχαίου ἢ τοῦ ἰάμβου.*

pidis versiculum hunc recitavit: *περίβαλλ' ὦ τέκνον ὠλένας* (Ran. 1322), Dionysum interrogat: *ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;* notat igitur eum numerum (*πόδα*) ut vitiosum. Atque cum anapaestus sit in principio pro iambo, tempora sunt non XII sed XIIII. Quid igitur dicemus, cum videamus Bacchylidem ab hoc numero incipientem: *βασιλεῦ τᾶν ἱερᾶν Ἀθα-*, eumque per ceteras strophas constanter servantem? An *κύκλιον ἄλογον* pedem primum dicemus, non verum anapaestum? Sed cur Bacchylides et Euripides eo pede usi sunt, ceteri eum repudiaverunt? Ego profecto nescio.

Non inutile est addere de horum numerorum ictibus quae explorari possunt, maxime ope insignis inscriptionis Trallianae, in qua Sicili (*Σεικιλος*) cantilena cum notis musicis rhythmicisque exarata est. Summa cura eam nuper rursus edidit Theodorus Reinach[1]); idem tamen non minus quam O. Crusius, cuius est praecipuum in hac cantilena in usum vocanda meritum[2]), circa unam quandam rem in errorem gravem implicatus est. Contra recte de eadem re primus iudicavit Fridericus Hanssen.[3]) Quod dico hoc est. Dipodia iambica et acatalectos et catalectica, item choriambus in altera parte punctis notatae conspiciuntur: ⏑ ⏑ ⏑ ⏑̇ –̇, ⏑ – ⏗, – ⏑ ⏑̇ –̇. Itaque Crusius et Reinach hanc partem ictum habuisse concludunt, loco Anonymi Bellermanniani, qui unus de his punctis aliquid docet, praeeunte Westphalio aut spreto aut per interpretationem violentam detorto. *Ἡ μὲν οὖν θέσις*, ait ille, *σημαίνεται ὅταν ἁπλῶς τὸ σημεῖον ἄστικτον ᾖ, οἷον ⊢, ἡ δὲ ἄρσις ὅταν ἐστιγμένον, ⟨οἷον ⊢̇⟩*. Quid *θέσις* sit, quid *ἄρσις* apud musicos rhythmicosque, minime dubium est, et rectissime Hanssen arguit mirari non oportere, quod debiliorem partem notaverint, non fortiorem: quippe in *οβριμόδερκει*, quod apud Bacchylidem invenimus (p. IX), simillimum aliquid factum est. Sed vide quam apprime omnia quae

1) Bulletin de correspondance hellénique XVIII, 365.
2) O. Crusius Philolog. L, 163. 576, LII, 160 sqq.
3) Sobre un trozo de música griega, Anales de la Univers. de Santiago de Chile, 1893.

tradita habemus inter se conveniant et congruant. *Δάκτυλος κατὰ ἴαμβον*, id est diiambus, apud Aristidem Quintilianum (p. 39) constare dicitur *ἐξ ἰάμβου θέσεως καὶ ἰάμβου ἄρσεως*; item *δάκτυλος κατὰ βακχεῖον τὸν ἀπὸ τροχαίου*, id est choriambus, *ἐκ τροχαίου θέσεως καὶ ἰάμβου ἄρσεως*; priorem igitur locum in utroque pede habet *θέσις*, alterum *ἄρσις*. *Ἄρσιν* puncta recipere testatur anonymus. Altera pars horum ipsorum pedum, id est arsis, habet puncta in inscriptione Sicili. Quid amplius quaerimus? An ideo dubitabimus, quod in trimetris iambicis secundae partes dipodiarum feriebantur, non priores? Sed quid commune est trimetris iambicis cum *δακτύλοις κατὰ ἴαμβον*? Melici hi sunt numeri, non metrici, neque quicquam obstat quominus diversam et contrariam rationem ictuum in utroque genere fuisse putemus. Notabile autem in Sicili cantilena id quoque, quod in catalectica diiambi forma ultima syllaba, non paenultima, ut *τρίσημος* notata est; itaque et inscriptionis et Aristoxeni auctoritatem in notando ipse quoque haud cunctanter secutus sum.

Sed bene nobiscum actum esset, si iam nihil restaret quod tractaremus praeter fragmenta; ea enim non multum nos morabuntur. In frg. 11 sq., quae et ipsa 'bacchiaci' numerorum generis sunt, notabilis haec *ὀκτωκαιδεκασήμου* forma: *θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται*, – ◡, – ◡, ◡ –, ◡ –, – ◡, ◡ –. Alia autem aliorum generum plane nihil negotii faciunt. Trochaei, spondeis nullis ut videtur admissis, sunt in 21, ubi comparet vel periodus vel stropha XIII trochaeorum et syllabae (⊔), mollissimo et paene fracto numero, sed eodem fortasse apto carminum generi sympotico; similem habet 17, quod ex *ἐρωτικοῖς* affertur, tamen uno spondeo admixto. Creticis usus est poeta in hyporchematis, v. frg. 15 sq.; semel ibi est pro cretico paeon primus; ceterum non minus aequaliter decurrit numerus quam apud Aristophanem. Ergo creticumne sive paeonicum putabimus carmen XVI? Est id manifesto paean resque Minois Cretis attingit, habet insuper ipsum vocabulum *Κρητικόν* versu quarto; sed si ibi sunt cretici

paeonesque agnoscendi, saltem mirum in modum ei cum trochaeis, iambis, anapaestis adeo commixti sunt. Primi tres versus, *συναφείᾳ* ut videtur coniuncti, hi sunt: *κυανόπρωιρα μὲν ναῦς μενέκτυπος Θησέα δὶς ἑπτά τ' ἀγλαοὺς ἄγουσα κούρους Ἰαόνων Κρητικὸν τάμνε πέλαγος.* Multo facilius hos versus in eos creticos quos vocat Aristoxenus[1]), id est ditrochaeos, redegeris quam in eos qui vulgo dicuntur: ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, └─ – ⏑, – ⏑ └─, └─ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑ (– ⏑ ─┘ in str. β'), – ⏑ – ⏑, └─ – ⏑, – ⏑ ─┘, – ⏑ – – (– ⏑ ─┘ ant. β'), ⏑ ⏑ ⏑ └─. Sed ut ait Bacchylides: *εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.*[2]) Erit certe etiam diiambis opus: octavus quidem versus idemque periodi ut videtur initium ab ⏒ – ⏑ – incipit. Sed libenter ego hanc provinciam audacioribus relinquo, iisdemque de Pindarici carminis Olympiaci secundi numeris statuendum permitto. Scatet autem hoc Bacchylidis carmen magis quam ullum aliud imperfectae responsionis strophicae exemplis, sed idem etiam corruptum magis quam cetera omnia esse apparet.

Neque diutius immorabor carmini XV (*Ἡρακλῆς*), quod est unicum *τοῦ κατὰ δάκτυλον εἴδους* specimen. Eo genere Pindarum nusquam usum esse metrici nostri docent, sed usos esse cum aliis Stesichorum Simonidemque. Si essent dactyli cum anapaestis puri, haud difficile numeros explicaremus, sive recte sive minus recte; nunc cum alii numeri valde obscuri admixti sint, equidem manus abstineo.

De carminum autem compositione haec monenda sunt. Nusquam *ἀπολελυμένοις* poeta usus esse videtur, sed in

---

1) Ap. schol. Hephaest. p. 173 Gaisf., Anal. gramm. ed. Keil p. 10. Sed plenum nomen fuisse vid. *κρητικὸς κατὰ τροχαῖον*, Diomed. p. 481 K. In Oxyrhynchensi quoque Aristoxeni fragmento (I, 7) *κρητικοῦ* appellatio est, agnosciturque satis diserte ab Aristophane Eccl. 1165. 2) Diiambos per totum fere carmen agnoscit Wilamowitzius p. 137 sqq., et cf. infra p. 14 sqq. 3) Incertior res est de carmine VII, cuius et prima pars et extrema supersunt, media intercidit. Ibi trimetri sunt, ipsa longitudine conspicui, vv. 1—3. 6—11. 14. 48—50; reliquorum si qui fuissent, expectandum erat ut eorum exitus in margine

strophas sive strophas cum epodo omnia redegisse.[3]) Τριὰς ἐπῳδική in omnibus epiniciis maioribus est, item in dithyrambis XIV—XVIII, praeter unum carmen XVII: quippe cuius compositio peculiaris epodos non admitteret. Strophae binae sine epodo sunt in epiniciis breviusculis IV. et VI; propter condicionem mutilam compositio non apparet in dithyrambo XIX. Cetera conspectus numerorum infra positus declarat.

IV. ARGUMENTA CARMINUM.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I. Inscriptio cum priorum carminis paginarum maxima parte periit; eadem autem victoria et hoc et altero carmine canitur, cui inscriptum est τῶι αὐτῶι. Non dubium quin Ἀργεῖος (I, 142. II, 4 sq.) nomen victoris sit, patris Panthides (Πανθείδης, v. I, 147. II, 14), patria Ceos. Nempe Argii victorias etiam lapidis Cei inscriptione testatas habemus (monuit Wilamowitzius, item Italus Nic. Festa), ubi inter ludorum sacrorum victorias a Ceis civibus reportatas recensetur Ἀργείου Πανθ[εί]δεω victoria Isthmiaca παίδων, Nemeaea ἀγενείων.[1]) Illa his carminibus celebratur, v. I, 6 sqq. 156. II, 7, fuitque in indice Isthmiacarum ipso poeta teste (II, 9 sq.) septuagesima prima. Putandus autem est Argius, qui καρτερόχειρ (I, 141) vel θρασύχειρ (II, 4) dicitur (nisi hoc quidem loco μάχας θρασύχειρος potius scribendum), pugilatu vicisse, quod certaminis genus a Ceis praeter cursum maxime exerceri solitum esse testatur Bacchylides VI, 7. Videtur carmen non minus octo systematum fuisse, e quibus ultima duo fere integra supersunt, reliquorum fragmenta tantum. Etenim si primo loco inter epinicia collocatum est (v. supra p. V),

---

sinistro paginae XVIII adhuc exstarent, sicut exstant ibi exitus versuum 6—11. 14. Si autem nulli praeterea trimetri fuerunt, ne antistropha quidem fuit, aut certe a veteribus non agnita est, ut in Pindari c. Ol. XIV. 1) Pridik de Cei rebus (Berol. 1892, diss. Dorpat.) p. 160.

primae strophae initium idem etiam paginae fuit, sicut nunc est strophae paenultimae, a qua incipit prima pagina Kenyonis. Habent systemata versus vicenos ternos, paginae fere tricenos quaternos quinosve; itaque binae paginae systematis ternis explentur, desuntque ante primam Kenyonis aut duae aut quattuor. Sed fragmenta quae exstant in duas paginas cogi nullo modo possunt; relinquitur igitur ut quattuor fuerint, partim, sicut videmus, fabulosis narrationibus refertae, quae pars fuit carminis media, partim exordium et victoriae Isthmiacae laudes continentes, quae ne ipsa quidem prorsus perierunt. Enarrantur autem in fragmento maximo, quod Kenyonis paginam primam prope antecessit, natales Euxantii, Minois Cretis Dexitheaeque Ceae nymphae filii; aliorum fragmentorum argumentum egregie illustravit Ellisii Wilamowitziique[1]) doctrina. Haec enim in scholiis Ovidianae Ibidis leguntur (ad v. 475, cod. P): *Macedo* (rectius *Macelo* vel *Macello*, ut ap. Nonnum 18, 35[2]), et ipsum *Μακ*]*ελώ* nunc in uno fragmentorum comparuit) *filia Damonis dicitur cum sororibus fuisse. harum hospitio usus Iuppiter* (Apollinem addit Nonnus), *cum Telchinas quorum hic princeps erat corrumpentes invidia successus omnium fructuum fulmine interficeret, servavit. ad quas cum venisset Minos, cum Dexione* (lectio in schol. ad v. 469 *Dexithoe*) *concubuit, ex qua creavit Euxantium, unde Euxantidae fuerunt.* *Εὐξαντίδα νᾶσον* Ceum etiam Bacchylides vocavit (II, 8, cf. I 9 sq.), nympham autem appellavit *Δεξιθέαν*, i. e. quae deos excepit hospitio, non Dexionen vel Dexithoen, praeterea ut videtur sororem Macelus aliquam . . *σαγόραν* (I 49. 73), Telchinas autem, si est Tzetzae locus (v. frg. 52) ad hoc carmen referendus, Actaeum Megalesium Ormenum Lycum. Verum de his quidem nihil adhuc ex ipsius carminis fragmentis prodiit; contra bis (51 sqq. 138 sqq.) agitur de novo oppido ad

---

1) Ellis Class. Review Febr. 1898 p. 66. v. Wilamowitz Gött. Gel. Anz. 1898, 126 sq. 2) *Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα μιῇ ξείνισσε Μακέλλων* (scr. *Μακελλώ*) . . . . . (excipit lacuna).

littus maris condendo, Coreso, si conicere licet, quod idem etiam victoris patria fuit. Acute enim observavit Nicolaus Festa, a *κόραις* (sic enim Bacchylides nymphas appellat, vv. 48. 117) nomen *Κόρησος* derivatum esse videri; epitheton autem oppido novo tributum *βαθυδείελος* (139 sq.), ab ipso poeta quodammodo explicatum, cum dicat alio loco (55) *ὑπό τ' α]ὐγαῖς ἀελίου*, in unum hoc inter quattuor Cei oppida convenit.[1] Alia quaestio est, num *ἀρχαία πόλις* (52) a Nymphis tum relicta Iulis sit intellegenda; rectius enim, ut putaverim, de antiquo quodam oppido cogites quod nullum postmodo fuit. A fabulis autem (de quibus conferenda quae supra disserui p. XXIV) Bacchylides ad victorem ipsum denuo venit multusque est in patris Panthidae iam fato functi laudibus. Denique ultimum systema totum sententiis generalibus datum est, quibus et divitiarum studium perstringitur et mediocris vitae sors laudatur et virtutis praemia sempiterna monstrantur; recte igitur, ut puto, princeps editor ipsius victoris fortunas paullo tenuiores fuisse coniecit.

II. Est carmen Cei cantatum statim post nuntium victoriae, constans uno systemate brevissimo. Paullo rectius enim quam princeps editor L. Levi, N. Festa, alii mihi versum primum restituisse videntur. Conferatur autem carmen VI.

III. Ex tribus carminibus Hieroni Syracusano scriptis (III—V) grammatici tempore novissimum primo loco posuerunt, nimirum quia Olympiaca victoria curulis hoc celebratur, Pythica quarto, Olympiaca equo parta quinto.

---

1) Conferendum *εὐδείελος* Pindaricum: Pyth. IV, 76 *εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον χθόνα μόληι κλειτᾶς Ἰωλκοῦ*; Ol. I 112: *εὐδείελον Κρόνιον*, cf. III, 24 de Olympia: *τούτων* (*δενδρέων*) *ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῶι* (Herculi) *κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀλίου*. 2) Defendit *ἄ]ϊξον*] Kenyonis O. Schroeder: de proficiscendo apte dici *ἀΐσσειν*, non de veniendo. Id si est, aliud verbum quaerendum est. Certe *ἀνέμνασεν* (6), etsi ad Argium referatur (sicut *Θρασυδαῖος ἔμνασεν* est ap. Pind. P. XI, 13) utique Ceos habet obiectum; itaque non veniet nuntius, sed venit.

Curulis Olympiaca in ol. LXXVIII (468) incidit[1]); proximo anno rex diuturno morbo calculi conflictatus mortuus est. Cantatum est carmen, ut equidem puto, Syracusis (etsi Delphis putat Britannus editor); quae enim leguntur v. 15 sq. de sacrificiis in deorum fanis oblatis deque publicis conviviis per vias celebratis neque ad Olympiam referri posse videntur neque ad Delphos, ad quos postea demum (19 sqq.) poeta transit, unum Apollinis templum diserte indicans. Neque vero erat cur per huius victoriae occasionem Delphico potissimum deo hostiae immolarentur, quae praeter Iovem Olympium deberentur dis deabusque ipsius regiae urbis. Adfuisse autem poetam ipsum etsi non certum tamen satis veri simile est. Sunt carminis septem systemata, sed brevia, estque toto habitu tenuioris magis generis quam grandis, dulce autem si quod aliud, ut non inepte poeta ipsis extremis verbis cum luscinia se comparet. Medium locum obtinet fabula Croesi ab Apolline e rogo incenso erepti et ad Hyperboreos translati. Et ante et post eam fabulam munificentia regis erga deos, maxime Apollinem, laudibus effertur, ut conicere cum Kenyone liceat non magis propter victoriam Olympiae partam quam propter aureorum tripodum Delphicorum dedicationem, quae eodem tempore facta esset, scriptum esse carmen. Etsi de tripodibus Victoriisque aureis a Gelone Hieroneque Delphos missis et antehac erat quaestio valde intricata et nunc etiam intricatior facta est, reperta basi Gelonis nomen exhibente et altera in qua patris tantum Dinomenis nomen servatum est; praeterea duae aliae inventae sunt paullo minores inscriptionibus carentes.[2])

---

1) V. schol. Pind. Ol. I. inscr. 2) V. Th. Homolle Bull. de corresp. hellénique XXI (1898), 588 sqq., et plenius in „Mélanges Weil" 207 sqq. Haec est inscriptio Gelonis: *Γελον ο Δεινομεν[εος | ανεθεκε τοπολλονι | Συραϙοσιος ‖ Τον τριποδα : και τεν : Νικεν : εργασατο | Βιον : Διοδορο : υιος : Μιλεσιος*. Alterius autem basis haec: [*Ηιαρον Ηο Δεινομε*]*νεος* (ita Hom.) *ανεθεκε. ε.* | —— *Ηεπτα μναι*. Talentorum numerus aliquis fuit ante minarum, indicabaturque auri pondus.

Hos igitur omnes vir doctissimus Theoph. Homolle ad unam Gelonis dedicationem refert: fuisse sicut quattuor fratres, ita bases eorum quattuor cum tripodibus suis Victoriisque, et communi nomine quattuor Dinomenis filiorum dedicationem factam esse epigrammate quod Simonidis dicitur testatum nos habere.[1]) Verum etiam aliter statui potest: unum fuisse Gelonis tripodem, tres Hieronis propter tres victorias Pythicas dedicatos[2]); nempe diserte Bacchylides de hoc: *ὑψιδαιδάλτων τριπόδων σταθέντων* (v. 18), et si tres misit, unum autem Gelon, cum ceteris Graecis omnibus etiam ipsum fratrem Hiero superavit, v. 63 sqq. Iam si tempus quo dedicaverit Hiero quaeritur, ex carmine quarto simplex responsio parata est: nempe post illius tempus, quod cum Delphicam victoriam celebret ne verbum quidem habet de munificentia tanta. Inter quartum vero et tertium carmen duo tantum anni inter-

---

1) Schol. Pind. Pyth. 1, 155. Anth. P. 6, 214. Primum distichon hoc est: *Φημὶ Γέλων' Ἱέρωνα Πολύζηλον Θρασύβουλον παῖδας Δεινομένευς τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι* (Anth., at schol. *τοὺς τρίποδας θέμ.*). V. v. Wilamowitz Gtg. Nachr. 1897 p. 313 sqq., qui (ante inventum Bacch.) statuit unum Gelonis, nullum Hieronis tripodem fuisse, de Gelone enim etiam Diodorum (XI, 26) auctore Timaeo ita testari, neque Theopompum Phaeniamque, ex quibus excerpta dat Athenaeus (VI, 231 F sqq.), plus uno tripode notum habuisse, etsi Hieroni eum Theopompus adscribat.
2) Itaque recte Wil., quod ad Gelonem attinet; sed Theopompus testis e Bacchylide leniter corrigendus est. Scilicet de uno ille maximo tripode dixit, duobus minoribus neglectis; apparet enim minores fuisse, cum bases minores sint; contra unus iuxta positum Gelonis aequabat, sicut basis basim aequat. Atque erat consimili ratione una victoria maxima, *τεθρίππῳ* parta, minores duae aliae *κέλητι* reportatae. Epigramma Gelonis, i. e. primum dumtaxat distichon, sec. Wil. basi Victoriae insculptum fuit; Victoriam enim loquentem induci (*φημί*). Haec autem addo: facile ex mea ratione explicari, cur duae bases inscriptionibus careant, neque minus facile differentias quae inter duas inscriptiones intercedunt, discretam temporibus et occasionibus originem indicantes. Velut quod *E* in Hieronis titulo angulos rectos habet, at in Gelonis ad antiquum morem acutos obtusosque.

sunt, et cum dedicandi occasionem praebuisse videatur victoria Delphica tertia, ea nempe quam quarto carmine canit Bacchylides, insuper multum temporis in auro conquirendo consumpsisse Hieronem Theopompus apud Athenaeum narrat[1]), ut iam paene necessarium videatur ipsi anno 468 dedicationem adscribere. De carmine haec addenda: prooemium ut conveniebat a victoria curuli sumptum est; post regis autem laudes alteras gnomica pars satis longa de vitae humanae condicione instabili immortalitateque quae virtuti per Musas tribuitur adiecta, unde brevi clausula carmen terminatur.

IV. Inscriptio est *τῶι αὐτῶι Πύθια*; nempe haec quoque victoria curulis est, Pindari praeterea splendidissimo carmine (Pyth. I) celebrata. Fuit Pythias, testantibus scholiis Pindaricis, XXIX, quae secundum eorundem scholiorum rationes incidit in ol. 77, 3 (470); veram autem esse eam rationem neque cum Boeckhio ex Pausania corrigendam, post Bergkii, Wilamowitzii aliorumque curas iam fere exploratum habere videmur. Carmen duabus strophis constans statim post nuntium victoriae a poeta Syracusis tum quoque commorante factum putes, eoque referas usum personae primae pluralis *ἐγεραίρομεν* v. 13.[2]) Simplex carmen esse videtur, sed diligentius introspicienti ars magna apparet in contexendis Olympiacis Pythicisque victoriis; quippe et in priore et in altera stropha ab his incipiens poeta ab eodem strophae loco ad illas deflectit, tum in altera totum carmen generali clausula terminat.

V. Nulla est in libro inscriptio, tamen praeter victorem cetera sunt dissimilia; inscribendum erat *τῶι αὐτῶι κέλητι Ὀλύμπια*. Vicit Hiero Olympicis ludis bis *κέλητι*, semel atque postremo *ἅρματι*; olympiades indicantur a

---

1) Athen. VI, 232 A. 2) Si recte supplevi, significat poëta Olympiae se adfuisse cum victoriae Olympiae reportarentur, sicut nunc adest cum „licet tres Pythicas duasque Olympicas victorias simul celebrare“ (14 sqq.), nempe Syracusis; Delphis enim Pythicarum solarum rationem habere aequum erat.

scholiasta Pindari (Ol. I) ογ′, οζ′, οη′, sed primus numerus corruptus est, reponendumque cum Bergkio ος′, ut sit annus 476.[1]) Namque id et ex Pindari carmine et ex hoc Bacchylidis, quorum utroque eadem victoria canitur, planum atque apertum est, Pherenicum quidem equum huius Olympiadis victorem nunquam antea Olympiae vicisse, vicisse autem Delphis (v. 41), Pythiade scilicet (teste scholiasta) XXVII, a. Chr. a. 478. Quod enim iam proxima priore Pythiade (XXVI, a. 482) victoriam equestrem Delphis Hiero reportaverat, alius fuisse equus victor statuendus est: quod si secus esset, et id ipsum in carmine legeremus neque legeremus de Pherenico πῶλον ἀελλοδρόμαν (39).[2]) Itaque si annus est 476, apprime convenit quod neque Aetnae conditae mentio fit neque victoriae navalis de Etruscis reportatae, sicut ne in Pindari quidem Olympico carmine primo. Bacchylidis hoc usque ad quinque systemata ampla extenditur, habet autem post prooemium, quo declarat poëta Ceo se carmen in Siciliam mittere, primum splendidissimum praeconium et regis et victoris equi. Quam partem postquam sententia generali terminavit, non omnia ulli homini feliciter evenire, pergit narrare longissimam fabulam, cuius argumentum partim saltem etiam in Pindari aliquo carmine explicatum esse traditum est (schol. Φ 194, frg. 249 Bgk.). Hercules cum ad inferos descendisset ibi cum Meleagro congreditur, qui narrat tristissima fata, quibus et fratres et ipse occubuerant; ille autem et misericordia et admiratione tanti

1) Nunc quidem invento Ὀλυμπιονικῶν fragmento (v. ad VI) certissime de hac re constat, etenim et sub ol. 76 et 77 victor Hiero κέλητι ibi scriptus est. 2) Narrat Herodotus et Cimonis Atheniensis equos et Euagorae Spartani ternis Olympiadibus continuis vicisse; pluribus nullos unquam. Fuerit igitur Pherenicus etiam ol. LXXVII victor: sed traditum id nusquam habemus. Addit Christ Pelagonii locum, artis veterin. p. 32 Ihm: *equos circo sacrisque certaminibus quinquennes usque ad annum XX. plerumque idoneos adseverant.* Quod Pherenicus apud Pind. Pyth. III, 74 Delphis στεφάνους reportasse dicitur, minime necessario de pluribus victoriis intellegendum: cf. Ol. VI, 26. Pyth. II, 6.

viri commotus consilium capit sororem Meleagri Deianiram in matrimonium ducendi.[1]) Id vero consilium sibi funestum iniens inscius confirmat quod Meleager ei dixerat (94 sqq.): *χαλεπὸν θεῶν παρατρέψαι νόον ἄνδρεσσιν ἐπιχθονίοις*. Docet igitur poeta duorum heroum maximorum exemplis, non posse homines deorum iram semel undecumque concitatam ulla ratione ab se avertere, idque docet Hieronem maxime, in summo fastigio potentiae et gloriae collocatum, verum tecte, non nimis aperte: quare et post Deianirae mentionem factam subito narrationem abrumpit, et statim in prooemio (3 sqq.) Hieronem monuit requirere carmen intellegentem et attentum auditorem.[2]) Extrema parte ad victoriam equestrem Hieronisque res prosperas redit optatque ut diuturnae maneant. Carmen egregia arte compositum rebusque et verbis splendens facile principem locum inter epinicia tenet, et ut vincatur a Pindarico carmine eandem victoriam celebrante, minime tamen turpiter vincitur.

VI. Carmen duabus strophis brevibus constans inscriptum est *Λάχωνι Κείωι σταδιεῖ Ὀλύμπια*. Comparet Lachonis Aristomenis f. (v. 12) nomen in titulo agonistico Ceo quem ad c. I commemoravi, ubi bis Nemeis *παίδων* vicisse traditur (cf. VII, 40)[3]). Recte igitur Iac. Wackernagel atque Wilamowitzius, cum nusquam sit Lachonis nomen in tabulis cursorum Olympiacorum per Eusebium aliosque traditis, Olympiae quoque *παίδων* eum vicisse statuerunt, cf. VII, 46, et nunc a duumviris Oxoniensibus Bernardo Grenfell et Arthurio Hunt ex Oxyrhynchi ruderibus *Ὀλυμπιονικῶν* libri fragmentum protractum est, in quo et hoc confirmatur et olympias indicatur LXXXII (a. Chr. a. 452)[4]). Itaque Nemeaeae duae victoriae, quarum altera

---

1) Contra apud Pindarum Meleager id ab Hercule petisse narrabatur. 2) Gaudeo plane mihi de hac re, ut de plurimis aliis, convenire cum Carolo Robert (v. Herm. 1898, 152). Cf. autem supra p. XVI sq. 3) Verba sunt v. 26 sqq.: *Ἀργεῖος Πανθ[εί]δεω ἀγενείω[ν. | Λ]άχων Ἀριστο[μ]ένεος παίδω[ν. | Λ]άχων Ἀριστομένεος παίδω[ν.* Superscripta sunt huic parti: *οἵδε Νέμεια ἐνίκων οι[.* 4) Benigne viri doctissimi hoc

διαύλωι fuerit parta, ad ol. 81, 2 referri possunt, Pythica (VII, 39) ad 81, 3, Isthmiaca (ibd. 40) ad 81, 4. Venustate et tenuitate eleganti carmen simile est secundo in Argium composito, Ceique et ipsum cantatum est ante domum victoris, v. v. 14 *προδόμοις ἀοιδαῖς*, sed ut videtur eo iam reduce facto.

VII [VII. VIII K], *τῶι αὐτῶι.* Unum est carmen cuius et initium habemus et extremam partem, media autem periit. Vix recte enim Britannus editor extremorum sententiam ita restituit, ut vota Olympicae victoriae conciperentur (*τέλεσσ[ον* 49), cum posset eadem facilitate *τέλεσ[ας* indicativo reposito ad victoriam iam partam haec referre. Systema si fuit[1]), unum fuit, sed valde longae et strophae et epodus, paene in modum XVI. carminis. Cum prooemio splendido compelletur dies Olympicorum ludorum is, quo coronae decernebantur, haud incredibile est hoc quidem carmen Olympiae et compositum et cantatum esse (cf. ad VI.).

VIII [IX], Automedi Phliasio qui pentathlo Nemeis vicerat scriptum est. Exordium sumitur a certamine Nemeorum ab Adrasto olim post Archemori infaustum obitum instituto, unde facili transitu ad Automedem poeta progressus elaborate eius virtutem in tribus pentathli certaminibus conspicuam laudibus persequitur.[2]) Tum ad patriam victoris conversus fabulas iterum attingit, Asopum scilicet fluvium eiusque filias; inde enim ipsos Phliasios praecipuam gloriandi materiam repetivisse ex Pausania constat.[3]) Reditus fit ad Phliuntem victoriamque inde a v. 66, neque quamvis lacunis haec omnia foede hient, videtur dubitari posse quin mox Veneris laudes poeta inseruerit, non tantum propter Iovis Aeginaeque amores

---

suo invento ut iam nunc uterer permiserunt; fiet autem publici iuris id fragmentum post paucos, ut speramus, menses.
1) V. supra p. LII, adn. 3. 2) Cf. de pentathlo Holwerda Olympische Studien III, Archaeol. Ztg. 1881, 205 sqq.
3) Paus. II, 5, 2. V, 22, 6. X, 13, 6; v. ad. v. 61 sqq. Admonuit alterius loci, qui gravissimus est, primus E. Bruhn.

quosque alios commemoraverat, quam propter Automedem ipsum. Quem etsi non puto puerorum quinquertio vicisse, quod num omnino tum fuerit Nemeae incertissimum est[1]), tamen pulchritudine praestitisse poeta splendida comparatione (27 sqq.) declarat, neque incredibile est ipsi Bacchylidi Phliunte commoranti familiaritatem quondam cum Automede intercessisse. Sed utut id est, medium tenent huius totius partis sententiae generales, inde sequebatur, si recte coniectum est, Bacchi commemoratio, in extremo autem carmine rursus victoria est, ut videamus tota hac parte circuitum quendam apte atque rotunde expleri.

IX [X]. Initium carminis male habitum est, periit inscriptio quoque, sed ex eis quae legimus comparet Atheniensem victorem fuisse ex tribu Oeneide. Nomen ei fuisse videtur Aglaus: quod si parum Attice sonat, monuit iam Wilamowitzius ignobiliorem domum victoris indicari tribu nominata, non gente aliqua, neque abhorret a veri specie unum ex peregrinis a Clisthene in novas tribus Atticas receptis etiam hunc patremve eius fuisse, propter quos dicit Aristoteles[2]) institutum esse Athenis ut non *πατρόθεν* cives appellarentur, sed a suo quisque pago, quocum arte coniuncta erat tribus. Victoriae autem duae cursu Isthmiis partae, quae praecipuo loco commemorantur, non videntur recentes fuisse, neque inter vivos ipse victor, cuius sororis maritum legimus (v. 9) poetam incitasse, ut Aglao hoc monumentum erigeret. Isthmiacae victoriae continuae fuerunt, altera *σταδίωι* altera *ἱππίωι δρόμωι* ut videtur parta (v. ad 21 sqq.). Carmen e duobus systematis constans nullam habet partem mythicam, sed post prooemium est cursuum Isthmicorum elaboratum praeconium, tum brevius ceterarum victoriarum alibi partarum; insequitur sententiosa pars, quae generaliter virtutis praestantiam comparatione aliorum studiorum illustrat denique simili clausula ei quae in VIII. est carmen terminatur.

---

1) Neque convenit in pueros *γυιαλκέα σώματα* 38. 2) *Πολ. Αθ.* c. 21, 4 cf. 2.

X [XI.]. Alexidamo Phaisci f. Metapontino compositum est carmen, qui inter pueros luctator Pythiis vicerat. Splendet exordium, etsi in libro nostro male habitum; cetera fere integra servata sunt, sed non omnia perinde egregia. Habet carmen tria ampla systemata, ante alterum pars fabulosa incipit, quae per multas ambages et rerum et verborum usque ad epodum tertiam extenditur. Argumentum est insania Proeti filiarum a Diana Ἡμέρᾳ denique sanata; eius nempe deae religio ab Achaeis Metapontii conditoribus in novas sedes translata erat (113 sqq.), diciturque eiusdem deae favore etiam Alexidamo victoria obtigisse (37 sqq.). Ultima epodus pauca et exilia habet de Achaeorum virtutibus, nihil de victore, cuius laudes primo systemate absolutae sunt.

XI [XII]. Est exordium carminis sive longioris sive brevioris, Tisiae Aeginetae ob luctationis victoriam Nemeae partam scripti. Excipit enim magna lacuna qua posterior pars epiniciorum a priore dirempta est, cuius lacunae ne ambitus quidem potest definiri.

XII [XIII].[1]] Hoc carmine egregio celebratur Pytheae Aeginetae eadem victoria Nemeaea pancratio parta, quam collaudat Pindarus carmine Nemeaeo quinto. Aeginetae fratres fuerunt Pytheas maior, minor aliquot annis Phylacidas, Lamponis filii, credo eiusdem quem Herodotus (IX, 78) et Pytheae filium vocat et *Αἰγινητέων τὰ πρῶτα* fuisse dicit. Quod enim Cleonici *παῖς* est apud Pindarum (Isthm. V [VI], 16), potuit is patris nomini avi nomen substituere, ne quid esset ex *ὁμωνυμίᾳ* incommodi, neque plane inusitatum *παῖς* de nepote (v. Olymp. VIII, 45 al.). Gens fuit Psalychidarum (Isthm. V [VI], 63). Hae autem sunt victoriae a poetis celebratae: una Pytheae Nemeaea, cuius laudes uterque canit; tum Isthmiacae duae Phylacidae, quarum prior illustratur Pindari carmine Isthmiaco V [VI], posterior IV [V]. Atque cum in hoc, quod tem-

1) Uberius de hoc carmine egi in commentatione Museo Rhenano inserta (1898, p. 283 sqq.).

pore postremum est, pugnae Salaminiae mentio fiat, in ceteris non fiat, colligunt cetera illa pugna tempore priora fuisse. Sed hoc si posueris, vide quid sequatur. Dicit Pindarus in Nemeaeo quinto (v. 49), quod trium antiquissimum est: *χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν*, scilicet quia Pytheas Atheniensi Menandro magistro usus erat, eundemque Menandrum collaudans Bacchylides ait Minervae Atheniensium patronae beneficio et Olympiae et alibi saepissime illius alumnos coronis ornatos esse (v. 193 [160] sqq.). Licebat igitur tunc temporis Athenienses Aeginae laudare, morisque erat Aeginetis filios Athenas instruendos exercendosque mittere. Ergo non intercedebat inimicitia Aeginetis cum Atheniensibus; multo minus bellum inter utramque civitatem gerebatur. Sed scimus ante Xerxis expeditionem bellum acre inter eas fuisse, neque compositum esse nisi cum iam commune periculum prope instaret (Herod. VII, 145). Itaque in tempora quae post bellum Persicum fuere reicimur. Neque vero putanda est post id bellum poetis ulla fuisse necessitas vel Athenis vel Aeginae proeliis illis ingentibus *ἐγγλωττοτυπῆσαι*. Id nepotes facere soliti sunt, non illi ipsi Graeci qui eas res maximas gesserant, itaque Pindarus in tot carminibus Aegineticis non plus semel Salaminis meminit, atque ita ut statim gloriandi conatum reprimat (*ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾶι. Ζεὺς τά τε καὶ τὰ νέμει*, Isthm. IV [V], 51 sq.). Quando igitur manifestum est Aeginetas minime Salaminiae pugnae laudes a poëtis exegisse, nolimus eorum silentio abuti ad tempora carminum definienda. Bacchylides quidem mihi videtur non plane eas res siluisse, sed tecte saltem significasse; verum cum ea verba (79 sqq. [46 sqq.]) mutila tradita sint, supplementa mea nolo pro argumentis venditare. Tempora autem sic definio: vel post annum 480 vel brevi ante Pytheam Athenas esse missum, victoriam autem eius, quoniam Nemeaei ludi in Olympiadum annos secundos quartosque incidebant, vel in anno 479 vel 477 collocari posse.

Inscriptionem carminis, quae cum principio periit, ita

restituit Britannus editor: *Πυθέᾱι Αἰγινήτηι παιδὶ παγκρατιαστῆι Νέμεα*, sicut vulgo est in Pindari carmine, *παιδὶ* vocabulum partim exhibentibus libris partim non exhibentibus. Est autem sic apud Pindarum de Pythea (v. 6): *οὔπω γέννσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν.* Quo quidem versu videtur mihi Pindarus disertissime indicare certamen inter *ἀγενείους* fuisse, non inter pueros; *ἀγενείωι* igitur inscribendum. Hanc enim aetatem intermediam et Marathone Heracleis scimus a puerorum et adultorum separatam fuisse (Pind. Ol. IX, 89), neque aliter Nemeae iam tunc temporis institutum fuisse inscriptione Cea cuius particulam aliquam ad c. I attuli iam testatum habemus.[1]) In Bacchylidis carmine nunc nihil de aetate victoris indicatur; sed cum collaudetur magister, ut apud Pindarum quoque, id aetatis nondum adultae certum indicium est; puerorum enim sive *ἀγενείων* luctatorum vel pancratiastarum vel pugilum gloria ex parte magistri erat, et constanter Pindarum in eis carminibus magistro suam laudem tribuisse videmus.[2])

Ex primo systemate carminis paucae litterae supersunt, quae tamen utique ad hoc carmen neque ad antecedens aliquod referendae sunt; ipsa enim forma longitudoque versuum, quorum habemus vestigia, egregie convenit eis versibus huius carminis, qui in eam partem paginae incidebant. Itaque septem systemata fuerunt, versus 231, fuitque hoc carmen inter omnia longissimum, nisi per membrorum aliam divisionem, quinis cuique monometris systemati detractis et cum dimetris qui antecedunt coniunctis, infra quinti carminis ambitum hoc recidere malis. Orsus poeta a victoria, ut quidem putaverim, mox ad Nemeaeorum ludorum antiquitates deflexit, nymphamque Nemeam, ut conicio, induxit Herculis cum leone Nemeaeo *παγκράτιον* spectantem et de ludis eodem loco futuris vaticinantem.

---

1) Cf. Pind. Ol. VIII, 54 sqq. et Christium Pind. p LXXV, etsi is, ut iam apparet, nimis caute iudicavit. 2) Bacchylides in c. X (XI) id facere omisit.

Tertio systemate per Pytheae iteratam mentionem ad Aeginam venit, non modo insulam urbemque sed mox etiam nympham, quam cum comitibus per avia vagantem ludentemque describit. Cantant autem comites etiam Endeidem Pelei Telamonisque matrem, unde Aeacidarum mentione iniecta non deest Bacchylides officio quod legitimum Aeginae erat eos heroes celebrandi. Tota igitur systemata quartum quintumque in laudibus Troianis Achillis Aiacisque quam splendidissime ornandis versantur. Sexto septimoque per sententias generales revertitur ad insulae laudes, neque Menandri magistri Lamponisve patris obliviscitur.

XIII [XIV]. Scriptum Cleoptolemo Pyrrhichi f. (si recte suppletus est v. 22) Thessalo, Petraeis ludis Thessalicis curuli certamine victori, collocatum autem hoc loco ut videtur ultimo fortasse ob id ipsum, quod solius huius carminis ludi non erant ex eis qui sacri vocabantur.[1]) Incipit carmen a parte sententiosa; de victoria et victore pauca nunc relicta, pleraque mutilatione libri ablata sunt, et ea ipsa quae habemus aegre intelleguntur supplenturque. Id tamen ex prima parte satis certo apparere videtur, hanc laetam fortunam post alteram gravem accidisse, velut post patris mortem naenia (12 sqq.) concelebratam.

B. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

Totum hoc carminum genus ante Bacchylidem inventum haud multum aberat quin prorsus ignotum esset. Unum eius specimen habebamus, Danaen Simonidis: quod carmen quin re vera ad hoc genus pertineat iam non puto quemquam amplius dubitaturum esse, licet sint quibus id non persuaserim commentatiuncula ante hos tres annos scripta Hermaeque volumini trigesimo inserta (p. 314 sqq.). Quamquam quod ibi pronuntiavi Danaen utpote dithyrambum antistrophis carere, id his Bacchy-

---

1) V. Kenyon p. XXIV.

lideis sex vel quinque carminibus — nam de ultimi strophis non constat — fere refutari videtur; itaque amplius ibi quaerendae et stropha et antistropha et epodus, quae putandae sunt in Dionysii exemplo paragrapho solita separatae fuisse. De ordine horum Bacchylidis carminum deque ceteris rebus antea dixi (p. VI); id quoque commemoravi, comprehensas esse a grammaticis dithyramborum nomine omnes narrationes fabulosas, etsi in quibusdam earum satis aperte indicetur diversum carminum genus, neque ad Bacchi sollemnia omnes, sed quaedam ad Apollinis manifesto pertinuerint.[1])

XIV [XV]. Inscriptum fuit *Ἀντηνορίδαι ἢ Ἑλένης ἀπαίτησις*, qua inscriptione statim reminiscimur Sophoclis vel fabulae vel fabularum. Unam enim fabulam fuisse duabus eis inscriptionibus praeditam (altera nimirum a choro sumpta) ex ipso Bacchylidis carmine iam aliquanto probabilius factum est, praesertim cum suspicio sit priorem inscriptionem a Sophocle esse in Bacchylidem translatam. Exstat carminis principium, sed pessime habitum, et extrema pars XXVII versibus constans; ex mediis XXII perpauca servata videntur. Nullum est prooemium, sicut ne epilogus quidem; in medias res statim deducimur, initio a Theano Antenoris uxore sumpto, cuius inde a v. 10 videtur longior quaedam oratio fuisse. Hoc igitur est argumentum: Menelaum Ulixemque legatos Troiam missos ad reposcendam Helenam (Hom. *Γ* 205 sqq.) hospitio excepit Theano, cui cur praecipuas partes dederit poeta, postposito Antenore, cui Homerus eas tribuerat (v. 207 sq.), nunc non perspicitur. Filiorum autem Antenoris quinquaginta, quos ex Theano omnes susceptos fecit Bacchylides[2]), fuerunt quaedam in versibus deperditis partes[3]),

---

1) Apte Wilamowitzius (Gött. Gel. Anz. 1898 p. 145) confert locum Plutarchi (de musica c. 10), ubi de Xenodamo: *ἀμφισβητεῖται, εἰ παιάνων ποιητὴς γέγονεν. ἡρωϊκῶν γὰρ ὑποθέσεων πράγματα ἐχουσῶν ποιητὴν γεγονέναι φασὶν αὐτόν· διὸ καί τινας διθυράμβους καλεῖν αὐτοῦ τὰς ὑποθέσεις.* 2) Schol. *Ω* 496; v. ad 15 sqq. 3) V. 37 *ἄγον* verbi subiectum sunt.

sed eae non possunt tantae fuisse, ut iure inde carmen Ἀντηνορίδαι inscriberetur; itaque Sophocleae fabulae inscriptio in causa fuerit. Legimus deinde contionem Troum convocatam esse primumque ibi verba fecisse Menelaum, quorum principium gravissimum exhibet poeta, sed in eo principio finem carminis facit.[1]) Dithyrambis recte attributum esse puto: neque enim in hymnis, cui generi attribuit Britannus editor, credi potest eam poetis licentiam fuisse, ut sollemnium dei cui hymnus caneretur nulla omnino mentio fieret: cum in Bacchi sollemnibus videamus etiam τὰ μηδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον cantata et acta esse. Egregia sunt quae intellegimus; de ceteris atque universa carminis compositione idem suspicari licet.

XV [XVI]. Inscriptio Ἡρακλῆς nunc deperdita facile restituitur[2]); argumentum idem plane est atque Sophoclis Trachiniarum, sed adumbratum magis quam explicatum, ut quid sibi velit totum carmen multo minus perspiciatur quam in proximo priore. Maxime simile est ex ceteris XVIII., eo magis quod in utroque prooemium longum est cum parte primaria levissima compage iunctum. Id autem cum in hoc quinto decimo Pythium Apollinem celebret, Delphorum etiam paeanibus memoratis, videatur carmen cum editore principe ipsum pro paeane habendum esse in Delphorum usum scripto. Sed non est verisimile Bacchylidem inter eos poetas fuisse, quos queritur Plato (Leg. III, 700) genera carminum antiquitus certis finibus circumscripta temere et pro libidine permiscuisse. Procul enim a paeane omnique Apollinis religione abest lamentatio lugubris; hoc autem carmen quid est aliud? Sed meminisse oportet, quam arte Delphis Apollinis religio cum Dionysi fuerit consociata; atque in hoc prooemio ut absens in terris septentrionalibus memoratur Apollo; possunt igitur Delphis sollemnia quaedam fuisse Bacchi eo

1) Hinc Wilamowitzio (p. 135) et Theodoro Reinach carmen mutilum esse videtur, sicut proximum quoque. At cur vel a quibus haec unquam mutilata sint plane non perspicitur.
2) Δηϊάνειρα fort. fuisse in mentem venit Wilamowitzio.

anni tempore, quo apud Hyperboreos Apollo degere credebatur, eisque sollemnibus ornandis hoc carmen fuisse compositum. Itaque in eum sensum nunc prooemium supplevi, ut esset id *ὕμνος κλητικός* Apollini dedicatus, reliqua autem pars quasi tragoedia Dionyso tributa.

XVI [XVII]. Carmen *Ἤιθεοι ἢ Θησεύς* inscriptum certum est et inter dithyrambos lectum esse neque fuisse dithyrambum, sed paeanem in Apollinis Delii honorem a Ceorum choro sive Deli sive Cei cantatum.[1]) Deli ferebatur olim Theseus cum Atheniensium septenis pueris virginibusque ex Creta redux paeanem Apollini cecinisse, quod etsi expressis verbis in huius carminis clausula non memoratur, mentem tamen poetae manifesto occupabat. Sunt versus hi (128 sqq.): *ἠΐθεοι δ' ἐγγύθεν νέοι παιάνιξαν ἐρατᾶι ὀπί. Δάλιε, χοροῖσι Κηΐων φρένα ἰανθεὶς ὄπαζε κτἑ.* Tamen non minus certum Servii testimonium (ad Aen. VI, 21): *septem pueros et septem puellas* (v. 2) . . *Bacchylides in dithyrambis.* Fabula quae hoc carmine uberrime et perpulcre narratur antehac et ex mythographis et ex vasorum quibusdam picturis nota erat, de quibus omnibus nunc copiosissime et acutissime disputavit C. Robert in commentatione Hermae volumini XXXIII. inserta (p. 132 sqq.). Nullum est prooemium; inducitur statim Theseus cum pueris virginibusque ipsoque Minoe Cretam vehens, narraturque rixa Theseo cum Minoe exorta et huic signum a Iove datum et quam praeclare illi audax conatus evenerit, qui e Neptuni patris submarina domo Amphitrites divina munera secum ferens e mari rursus emersit.[2])

---

1) De paeane *προσοδιακῶι εἰς Δῆλον* Ceis componendo haec dicit Pindarus (Isthm. I, 7 sqq.): *καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων ἐν Κέωι ἀμφιρύτᾶι σὺν ποντίοις ἀνδράσιν.* Quod Athenis cantatum esse carmen putat Kenyon, monet Weil etsi poetas, non tamen choros externos Athenis certare solitos esse. 2) De Minois partibus probabiliter disputavit N. Festa (Nozze Rostagno-Cavazza, p. 5 sqq.: Per l'onore del re di Creta).

XVII [XVIII]. *Θησεύς* hoc quoque inscriptum, insunt autem Thesei ipsa prima facta, sed narrata ratione quae adhuc plane inaudita erat. Sunt enim alterni sermones regis Athenarum, Aegei scilicet, et alterius personae non definitae; quippe non recte et aliis[1]) et mihi videtur editor Britannus uxorem regis Medeam cum eo colloqui putare. Debebat certe Medeae persona aliqua ratione indicari: quorum nihil fit, atque etiam contra diserte Atheniensem se praedicat is qui regem adloquitur, cum dicit (v. 5) *ἁμετέρας χθονός* de terra Attica. Quam egregie haec forma cum dithyrambico genere conveniat, ex quo tragoedia provenit, neminem fugere potest; sunt qui etiam ulterius progressi vel chorum militum Atheniensium vel coryphaeum chori a Bacchylide induci coniciant[2]), confisi maxime his eius personae verbis (12 sqq.): *δοκέω γὰρ εἴ τινι βροτῶν ἀλκίμων ἐπικουρίαν καὶ τὶν ἔμμεναι νέων*. Aliis fortasse id ipsum in militem pro militibus loquentem non sane convenire videatur, qui sic loqui vel possit vel debeat: *δρᾶις γάρ σοι παροῦσαν ἀλκίμων νέων ἐπικουρίαν*. Tamen chorus esse potest Atheniensium et pro eis unus aliquis loquens; chorum autem in recentiore quoque dithyrambo Philoxeni Timotheique interdum cum persona principali collocutum esse constat.[3]) Strophae sunt quattuor sine epodis: prima ex rege causa quaeritur dati signi bellici; altera rex explicat nuntium sibi de iuvenis ignoti magnis factis allatum; tum tertia ille rursus de habitu eius iuvenis comitibusque quaerit, ad quae rex respondet stropha quarta. Recte laudatur ingeniosum artificium poetae, quo substituit pro narratione sua colloquium eorum, ad quos ea facta proxime pertinebant quorumque animis perturbatis factorum magnitudo luculentissime ostenditur.

XVIII [XIX]. Sequitur carmen *Ἰὼ Ἀθηναίοις* in-

---

1) Henrico Weil, Ottoni Crusio, Carolo Robert. U. de Wilamowitz. 2) Ita B. Haussoullier apud Weilium, Robert. 3) v. Wilamowitz p. 142.

scriptum, dithyrambus sine dubio, quoniam in fine nulla necessitate coactus ad Bacchum poeta deflectit. Longum est prooemium verbis magis quam sententiis splendens, post quod Ius fabulam Bacchylides percurrit, in Argo custode eiusque nece paullisper immoratus, cetera brevissime perstringens atque ad progeniem Ius festinans, id est denique Bacchum Semelae filium. Extrema pars pessime habita est, plerisque versibus truncatis.

XIX [XX]. Ultimum carmen ex quo complurium versuum partes habemus *Ἴδας* est, Lacedaemoniis destinatum (*Ἴδας Λακεδαιμονίοις*). Repraesentat poeta hymenaeum olim Spartae a virginibus in nuptiis Idae et Marpessae cantatum; unde quidam, ut C. Robert et V. Pingél, ipsum carmen ad hymenaeorum genus revocaverunt.[1]) Indicatur raptus Marpessae, Idae periculum ab insequente Eueno raptae patre; reliqua plane desunt.

(XX). Perpauca leguntur in fragmento parvulo ex proximo, ut conicio, dithyrambo servata, cui inscriptum fuerit *Κασσάνδρα*. Argumentum indicat Porphyrio ad Horat. Carm. 1, 15: „Hac ode Bacchylidem imitatur: nam ut ille Cassandram fecit vaticinari futura belli Troiani, ita hic Proteum.“ Cf. schol. Stat. Theb. VII, 330. Enumeratae esse videntur Achivorum copiae ducesque, sicut fit apud Horatium.

---

1) Est quaedam conspicua similitudo, quam indicavit Pingel, inter hoc carmen et hymenaeum quem canit chorus in Aristophanis Avibus (1727 sqq.): *Ἥρᾱι ποτ' Ὀλυμπίᾱι .. τοιῷιδ' ὑμεναίωι*, ut hic *Σπάρτᾱι ποτ' .. τοιόνδε μέλος*, numerique ipsi congruunt.

INDEX

eorum qui ad Bacchylidis carmina restituenda explicanda illustranda adhuc contulerunt.

BRITANNI.

F. G. Kenyon princeps editor, cuius sunt supplementa omnia, nisi quis alius auctor indicatus est. Is hos imprimis adiutores habuit: Arthurium Palmer Dublinensem, lamentabili morbo et tum conflictatum et mox abreptum, R. C. Jebb et J. E. Sandys, Cantabrigienses.

Reliquos ex litterarum ordine commemoro hos:

L. D. Barnett per litteras sua mecum communicavit.

Mortimer Lamson Earle Class. Rev. 1898 Nov.

Robinson Ellis Classical Review Febr. 1898.

C. A. M. Fennell Athenae. 1898 Febr. 12. May 21. Class. Rev. 1899 Apr.

W. A. Goligher Class. Rev. 1898 (Febr.) Dec.

Miss Jane E. Harrison ibd. March.

W. Headlam ibd. Febr.

A. E. Housman Athenaeum Dec. 25. 1897. Jan. 15. 1898. Class. Rev. Febr. March. May.

(R. C. Jebb Class. Rev. March.; Mélanges Weil 225—242).

J. A. Nairn Class. Rev. Dec. 1897. Apr. 1899.

A. C. Pearson ibd. Febr. 1898.

A. Platt (Athen. Dec. 25. Jan. 15.) Class. Rev. Febr. March. May.

Beatrice Reynolds Class. Rev. 1898 June (Bryn Mawr College).

H. Richards Class. Rev. Febr. March.

(J. E. Sandys, Literature, Dec. 18. 1897; Athen. Dec. 25. Class. Rev. Febr. 1898).

Herbert Weir Smyth (Bryn Mawr Coll.), Transactions of the American Philolog. Assoc., Vol. XXIX (1898), 86—96.

F. W. Thomas Class. Rev. Febr. 1898.

R. Y. Tyrrell ibd. Febr. Nov., 1899 Febr.
R. J. Walker Athenaeum 1897 Dec. 18. Class. Rev. 1898 Dec.
N. N. Athenaeum Febr. 19.

BATAVVS.

Henr. van Herwerden, Berl. Philologische Wochenschrift 1898 nr. 5; Class. Rev. May 1898; Mnemosyn. XXVII, 1 p. 1—46; Museum Nr. 12 1899. Alia idem per litteras mecum communicavit.

DANI.

Asbj. Drachmann, Nordisk Tidskrift f. Filologi 1898.
V. Pingel per litteras identidem suas mihi coniecturas communicavit.

FRANCOGALLI.

Maur. Croiset, Sur les origines du récit relatif à Méléagre dans l'ode V. de B., Mélanges Weil p. 73—80.
A. M. Desrousseaux, les poèmes de B. de Céos, traduits du Grec (Paris, Hachette) 1898. Id. Revue Universitaire, févr. 1898, p. 179. Id. Notes sur B., Rev. de philol. 1898, 184—195.
Eug. d'Eichthal et Théod. Reinach, Poèmes choisis de B. traduits en vers. Texte grec revisé et notices par Th. Reinach. Paris (Leroux) 1898. Est splendidissima editio. Praeterea: Notes sur B., par T(héod.) R(einach), Revue des études gr. 1898 p. 17—30.
Henr. Weil, Les odes de Bacchylide, Journal des Savants Janv. 1898; Remarques sur la versification des lyriques grecs, à propos de Bacchylide, ibd. Févr.

GERMANI AVSTRIACIVE.

Ewald Bruhn, Zeitschr. f. das Gymnasialwesen, 1898, p. 691—698. Idem antea per litteras mecum sua communicaverat, quibus litteris inerant etiam Ant. Funck et Caroli Niemeyer quaedam coniecturae.
W. Christ (Chr.), Zu den neuaufgefundenen Gedichten des B., Sitzungsber. d. bayer. Akad. 1898, I, p. 3—52; p. 597—98.
O. Crusius (Cr.) Philolog. LVII, I, p. 150—183. Die Dichtungen des B., Beilage z. Münchener Allg. Zeitung, Febr. 7. 1898.
F. Groh, O nově objevených básních Bakchylidových. Listy filologické 1898, 161—172.

Th. Gomperz, Wiener Neue Freie Presse, Dec. 24. 1898. Beiträge zur Kritik und Erklärung gr. Schriftsteller VI., Sitzungsberichte der Wiener Akad. Bd. CXXXIX (1898) p. 1—4.
C. Haeberlin, Wochenschr. f. klass. Philol. 1899 nr. 7.
O. Hense Rh. M. 1898, p. 318 sqq.
Hugo Jurenka, Die neugefundenen Lieder des B., Text, Übers. und Kommentar, Wien (Hölder) 1898; id. Ztschr. für österr. Gymn. 1898, 878 sq. 982—90.
J. H. Lipsius, Neue Jahrbücher f. d. klass. Alterth. 1898, p. 225—47.
Arth. Ludwich, Verzeichnis der Vorlesungen, Sommer 1898, Königsberg, p. 12 sq. 42.
Car. Robert collega meus coniunctissimus Herm. 1898, 130—159 (Theseus und Meleagros bei B.).
O. Rossbach ap. Ludw. p. 13.
O. Schröder, Berliner Philologische Wochenschrift 1898 nr. 11. nr. 28.
J. M. Stahl, Rh. Mus. 1898 p. 322 sqq.
Jac. Wackernagel Basileensis per litteras mecum sua communicavit.
U. von Wilamowitz, Bacchylides, Berol. 1898 (Weidmann, 34 p.). Id. Göttinger Gelehrte Anzeigen 1898, p. 125—160. Gött. Nachr. 1898, 228—236.

Ipse de B. egi: Literarisches Centralblatt 1897 nr. 51/2, 1898 nr. 3, nr. 5 (p. 175); Rhein. Museum 1898 p. 283—307.

GRAECVS.

S. N. Dragumis Ἀθηνᾶ X, 4, 413—425. 556 sq.

ITALI.

D. Comparetti Les dithyr. d. B., Mélanges Weil 25—38.
Nic. Festa, Le odi e i frammenti di B., testo, traduzione e note. Firenze (Barbèra) 1898; id. Miscellanea per nozze Rostagno-Cavazza, Firenze (Carnesecchi) 1898, p. 5—11.
G. Fraccaroli, Bacchilide, Rivista di Filologia XXVI, I, p. 1—44.
V. Inama, Rendiconti del R. Ist. Lomb. di scienze e lett., serie II, vol. XXXI (1898).
Lionello Levi, v. ap. Festam.
L. Michelangeli, Della vita di B. e particolarmente delle pretese allusioni di Pindaro a lui e a Simonide, Messina 1897 (48 p.). Id. Dopo il B. publicato, Rivista di storia antica III, nr. 1, p. 5—22.
E. Piccolomini, Atene e Roma I (Genn. Febbr. 1898) p. 3—15, = Le odi di B., Firenze-Roma (Bencini) 1898 23 p.;

Osservazioni sopra le odi di B., Rendiconti della R. Accad. dei Lincei, VII, fasc. 3—4.

ROSSVS.

P. Nikitin, lingua usus patria.

Alia scripta, Italorum inprimis, qui inter omnes gentes maximo studio novum poetam excepisse videntur, indicata reperies in 'Atene e Roma', nr. 2 sqq. (Bacchylidea).

Dicere autem vix possum, quanto auxilio mihi inde ab initio fuerit Friderici Kenyonis insignis comitas indefessaque industria, qui praeter litteras innumeras missas etiam plagulas utriusque editionis inspexerit correxeritque. In praefationis plagulis corrigendis sollertem amicamque operam mihi praestitit collega carissimus Georgius Wissowa; indicem autem verborum confecit adulescens doctissimus W. Crönert. Quibus omnibus hoc loco debitas gratias ago.

INDEX NOTARVM.

Uncis quadratis ([—]) ea inclusi, quae nunc non legantur, sed exstitisse olim in charta probabile sit. Non significavi quae certa ratione suppleta putarem.

Uncis angulatis (⟨—⟩) circumscripta sunt quae librarius errore omisisse putandus sit.

Uncis quadratis geminatis (⟦—⟧) notavi quae errore in librum venisse removendaque esse videantur.

Muta ubi cum liquida positionem facit, dirempta est a liquida hoc modo: κ|ρ; ubi non facit, cum ea coniuncta: κ͡ρ.

Littera ρ vel σ ubi in initio vocabulorum collocata positionem facit, hoc modo notata est: ῥ, σ̄ (velut XV, 34. XVI, 90).

Diductis litteris notantur vocabula syllabaeve quae eadem sede in alia stropha recurrant.

In conspectu numerorum (p. 1 sqq.) membrum cum proximo vocabuli communione coniunctum habet in extremo notam -; contra hiatu syllabave ancipiti diremptum lineola | notatum est.

Dabam Halis S., mense Junio 1899.

Fridericus Blass.

CONSPECTUS NUMERORUM.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I. ΑΡΓΕΙΩΙ ΚΕΙΩΙ.

Strophae.

∪ ∪ – –, – ∪ ∪̄ –, -
  ∪ ∪ – ⏓, – ∪ – Λ |
– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – -
  –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – – |
– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – -
  –, – ∪ – ⏓, – ∪ – Λ |
– – ∪ –, – – ∪ –, -
  – ∪ – –, – ∪ – Λ

Epodi.

– ⏖ –, ∪ ∪ ⏒
  –, – ⏖ –, ∪ ∪ – – |

I. *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.*

Strophae constant IV periodis binorum membrorum. Mutavi divisionem v. 1, 2, una syll. ex 2 in 1 translata; cf. praef. p. XXXVIII. Vid. ea ipsa divisio fuisse in quibusdam strophis, v. 1. 55. 78. — septima syll. v. 1 longa tradita in ant. η' *νούσων*, ubi facile restituitur *νόσων*; sed etiam in ant. α' (9) *-σοιό τ' Εὐξαν(τιαδᾶν)* longa fuisse vid., praef. p. XLII. — 6 syll. quinta brevis est in str. ζ', quod est paene unicum correptae arsis in toto carmine exemplum, sed ne id quidem ut puto a poëta profectum, v. praef. p. XIII sq. Nam de ep. η' v. 3 v. praef. p. XIII. Itaque solum restat ant. η', 2 *ἀμαχάνου*. — ibd. pro antepaenultima duae breves v. 37?

Epodi tres periodos binorum membrorum habent et interiectum unum membrum singulare v. 5, quod proximae priori periodo adiungi potest; nempe post id ut finem periodi statuamus suadet *ἀρήιος* | *ἤλυθεν*— cum syllaba ancipiti 113.

– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ –, ⏑ ⏑ – – -
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏒
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, -
– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏒

II. ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Strophae.

⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – Λ |
– ⏑ ⏑ ⏕, – ⏑ ⏑ –, -
⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ – -
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – -
– ⏑, – ⏑, ⏑ –, – Λ

Epodus.

⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –,
⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –,
⏑ –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –,
– –, – ⏑, ⏑ –, – Λ

III. ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ.

Strophae.

⏓ – ⏑ ⏕ ⏓ ⏖ ⏑ – ⏑ – ⏒ |
⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ ⏒ |

---

3 pes alter aut – ⏑ ⏑ – (ep. ζ′) aut – ⏑ – – (η′); praef. p. XLII. — 7 in ε′ in duos v. discerptus legitur: – ⏑ – – – ⏑ – | – – ⏑ – –.

II. *Κατὰ βακχεῖον εἶδος*. Sunt diiambi cum choriambis (*βακχείοις*) str. 1. 2. 3, ep. 1. 2; glyconei qui vocantur cum pherecrateis str. 4. 5, ep. 3. 4; itaque str. 2—5 fere = ep. 1—4 (Wil.).

str. v. 2 prior choriambus in str. solutam habere vid. ultimam syll., etsi facile est *ἱρὰν* scribere. — v. 4 acatalectus est in ant., catal. forma traditus in str., sed perperam ut vid., v. adnot.

III. *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος* quod epodum attinet; sed in str. peculiare genus numerorum est, cf. praef. p. XLV. In arsibus et stropharum et epodorum syllabae breves abundant; etiam responsionis q. d. maior licentia est.

str. v. 1 tribrachys altero loco, non tertio est in str. β′. ζ′, neutro in ant. ζ′. — 2 et 3 ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –, ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ant. ε′, sed corrupte ut vid. — v. 2 in ant. ζ′ anapaesto finitur, v. praef. p. XLV.

⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑-
– ⏑ – ⏒ ⏓|⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

Epodi.

⏓ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – -
– ⏑ –, ⏓ – ⏑ – |
– ⏑ – ⏓, – ⏑ – -
–, – ⏑ ⏖ –, – ⏑ – Λ |
⏖ ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – Λ -
– ⏑ – ⏓, – ⏑ ⏓ Λ

IV. ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Strophae.

⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – -
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – Λ
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ –, – ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – ⏑, – Λ
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, – Λ

---

v. 3 cum 4 arte conexus est (inde syllaba finalis illius semper brevis est), sed quartus post quintam syllabam hiatum admittit in ant. ζ′ (ante Ἱέρων); item in ant. ε′ (ante idem Ἱέρων), ubi antecedit brevis syllaba. V. praef. p. XXXI. Quarta eiusdem syll. producta est in str. β′ et in ant. ε′, sed utrobique facilis est correctio. Notabile autem quod omnes quattuor versus undenarum syll. sunt.

Epodi ex tribus periodis binorum membrorum constant. Theses in binas breves dissolutae sunt γ′ v. 4 ut videtur (in nomine proprio) et ς′ v. 5.

IV. *Κατὰ βακχεῖον εἶδος* ut in II, sed admixtis dactylis (vv. 3. 5 sq.), neque diiambi cum choriambis iuncti comparent. Observatur quaedam similitudo inter 1 et 5, item 2 et 6, 3 et 7, 4 et 8: nempe inter 1 et 5 hoc interest, quod in 5 – ⏑ ⏑ primo loco est pro ⏑ ⏑ ⏑ et in extremo – ⏑ – pro – ⏑ ⏑; inter 2 et 6 nihil praeter – ⏑ ⏑ (6) pro ⏑ ⏑ ⏑; idem et adiectus unus dactylus in 7 inter 3 et 7; 4 = 6, sed ⏑ – in extremo v. 4 accedit. Versus autem 9. 10 non multum differunt ab 1. 2. — de 4 init. v. comm.

∪ –, – ∪, – ∪, ∪ –, ∪ –, – Λ
∪ ∪ ∪, – ∪, – ∪, ∪ –
– ∪, – ∪, ∪ –, ∪ –, – Λ

V. ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Strophae.

– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– ∪ – –, – ∪ – ⏓, |
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, -
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ⏔ – ∪ –
– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – -
–, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⏓ Λ̄ |
– ∪ – –, – ∪ – –, -
– ∪ – (⏓), – ∪ – Λ |
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, – – ∪ –, – -
– ∪ ∪, – ∪ ∪ ⏓ |
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, (–) -
– ∪ –, – – ∪ ⏓ |
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ⏓ -
– ∪ ∪, – ∪ ∪ –, (⏓) -
– ∪ –, – – ∪ ⏓

Epodi.

– – ∪ ∪, – ⏓ ∪ –, – – ∪ –, ⏓
– ∪ ∪, – ∪ ∪ –

V. *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* In strophis non sunt ita multae syllabae ancipites, sed plures in epodis (str. v. 2 in ant. δ' et 9 in str. β' facile corriguntur; v. 4 syll. 4 ab extr. brevis est str. ant. α' ant. β'; v. 13 ultima syll. brevis est in ant. α', ubi facile corrigitur; v. praeterea infr. ad 8; in ep. γ' 6 init. facile corrigitur).

str. constat e sex periodis binorum membrorum et una trium. — v. 8 priorem pedem trisyllabum (– ∪ ⊔) hab. in str. α'; – ∪ – – est in ant. α'. β'. str. ant. γ', ant. δ'. ε', – ∪ – ∪ in reliquis. v. 11 unam syll. longam in fine additam hab. in str. ant. α' (itaque in rell. est ⊔ ∪ – in v. 12); item 14 brevem in str. α', longam in ant. α' (in reliquis ⊔ ∪ – 15, sed Λ – ∪ – ant. ε', ubi antecedit brevis pro longa, v. praef. p. XLI). Cf. praef. p. XII sq. De – – ∪ ∪ – ∪ – pro – – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ant. ε', 9 v. ad v. 184. Versuum alia divisio est in 13 sq. str. α'.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, –
– ⏑ –, – – ⏑ –, –
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏓ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓
– ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏓
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
⏓ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – –

VI. ΛΑΧΩΝΙ ΚΕΙΩΙ.

Strophae.

⏑ – ⏑ –, ⏑ – └,
⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏓ |
– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓ |
⏑ –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –
– ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ –, –
⏑, ⏑ –, ⏑ –, —

VII. [VII. VIII.] ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Periit pars media, ut neque antistrophae neque epodi initium compareat.

Strophae?

– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ [–
– – ⏑ –, – – ⏑ [– . . . . .

Epodi parum certa est in periodos divisio. — v. 1 pes secundus est – – ⏑ – in α'. β'. γ', sed – ⏑ ⏑ – in δ'. ε'; v. 10 primus est ⏑ ⏑ – – pro – ⏑ – – in δ'. V. praef. XLII. Etiam v. 5 in γ' traditur forma – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ | pro – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | –, sed facile corrigitur; divisio versuum eadem est in α'. β'. Denique v. 3 in ε' (– – ⏑ pro – – ⏑ ⏑) una syll. quae deest certa ratione additur. — v. 10 periodo quae antecedit adiunxi, quia ἀελλοδρόμαν v. 39 pro -μον ideo dictum videtur, ne esset brevis pro longa.

VI. *Κατὰ βακχεῖον εἶδος*, cf. II et IV; praef. p. XLVIII.

VII. *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος*. Constitisse putes carmen ex stropha antistropha epodo; antistropham periisse; epodum fortasse post lacunam magnam initium cepisse. V. tamen p. LII adn.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, [⏑ – . . .
. . . .
–] ⏑ – . . . .
– – ⏑ [⏑, – ⏑ ⏑] –, – – ⏑ –
– – ⏑ –, – [– ⏑] –, – – ⏑ ⏓ |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ –
– – ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –, -
– – ⏑ –, – [– ⏑] ⏑, [– ⏑ ⏑ –], –
–] ⏑ – –, [– ⏑] ⏑ [–, ⏑ ⏑ –] ⏓,
. . . .
. . . .
. . . . ⏑ –

* * *

(Epodus?)

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ Λ |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
–, – ⏑ – –, – ⏑ ⏓ Λ |
– ⏑ – –, – ⏑ – –, -
⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ └–,
– – ⏑ –, – [– -
⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– – ⏑ –, – – ⏑ [⏑, – ⏑] ⏑ –, – |
– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, [– ⏑] ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ [–, ⏑ ⏑] – –,
– ⏑ └–, – ⏑ ⏓ |
– – ⏑ –, –̇
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ –, –

Ep. v. 7 cf. praef. p. XXXVIII, 3. — 8 ἐὼν ut puto una syllaba; item v. 12 init. Θεοδότους – ⏑ –, cf. ad IX str. 8, X str. 4; XII ep. 7. v. 11 scripsi τέλεσας pro libri τελεσσ[.

VIII. [IX.] ΑΥΤΟΜΗΔΕΙ ΦΛΕΙΑΣΙΩΙ.

Strophae.

– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ –
– – ∪ – – – ∪ – |
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, – – ∪ –, –
– ∪ – – – ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
– ∪ – – – ∪ ⏓ |
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ – –
– ∪ – ⏓ – ∪ ⏓ |
– – ∪ –, – – ∪ –, –
– ∪ – – – ∪ – – – ∪ – ∪

Epodi.

(–) – ∪ –, – – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –, – ∪ – Λ
– – ∪ –, – – ∪ –, –
– ∪ –, – – ∪ –
– ∪ ∪ –, ∪ ∪ –
–, – ∪ – –, – ∪ – Λ
– ∪ – –, – ∪ – –, –
– ∪ – –, – ∪ – –

VIII. [IX.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Syllaba anceps fort. est in arsi str. 7 (ant. β' εὐνᾶεῖ? 42, v. praef. p. XL, 2); nam κόραι v. 9 eiusdem (44) facile corrigitur. Ancipitis mensurae est etiam εὐθαλὲς v. 5; διακρίνει v. 28 (str. 2) videri potest in διακρῖνεῖ esse corrigendum.

Str. duas partes prope aequales et post eas brevem clausulam habet; nam v. 1. 2 = 4. 5, 3 = 6. 7, nisi quod in 7 extr – ∪ ⏓ adicitur; clausula efficitur versibus 8. 9. Cf. str IV Itaque quinque periodi esse vid.: 1—2, 3, 4—5, 6—7, 8—9. — v. 5 str. γ' – ∪ – –, ∪ ∪ –? V. v. 57; praef. p. XXXVII, 2.

Ep. periodos quattuor binorum membrorum habere videtur. Primi v. initium est in α' sec. A corr. – – ∪, sed sec. A pr. – ∪; illud firmatur epodo β', hoc ut vid. ep. δ'; de γ' omnia incerta. Cf. praef. p. XIII. — 1 extr. Ταλαϊονίδαν ut vid. α'; itaque scribendum πολυζήλωτε ἄναξ in β'.

IX. [X.] . . . . . ΑΘΗΝΑΙΩΙ.

Strophae.

⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏒
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
–, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓
– ⏑ – (–), – ⏑ – ⏒ |
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ └┘, ⏑ ⏑ – Λ
– ⏑ – –, – ⏑ – –,
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏒,
– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – –,
– ⏑ └, ⏒ ⏑ – –, – ⏑ – ⏒, – ⏑ – –

Epodi.

– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – Λ̄ |
– – ⏑ –, ⏒ – ⏑ –, ⏒ |
– – ⏑ – – – ⏑ –, – – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – Λ̄ |
– [– ⏑] ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– [⏑ –] –, – ⏑ – –, –
– [⏑ – –, –] ⏑ – –

IX. [X.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Est praeter morem frequens *συζυγία* (catalexis) intra membra: v. str. (5.) 6. 10. Dactylicae tetrapodiae quae vid. (6) non est alterum ap. B. exemplum. Periodorum divisio propter brevitatem carminis lacunasque incertior est.

Str. 1 syll. prima brevis ut vid. ant. *α'*. — 5. 6 mutanda erat versuum divisio; est enim post syll. octavam (septimam) v 5 hiatus in ant. *α'*. *στρ.* *β'* ant. *β'* (i. e. fortasse ubique); contra post duodecimam (undecimam) sive quartam sexti non finitur verbum ant. *α'* str. *β'* ant. *β'*. — Quarta syllaba versui 5 detracta in ant. *α'*. — Versus 10 quarta brevis esse vid. in str. *α'*, v. praef. p. XXXIX (⏑ ⏑ – – pro – ⏑ – –); eiusdem quinta ab extr. correpta in ant. *α'*, sed haud difficile corrigitur, v. adnot.

X. [XI.] ΑΛΕΞΙΔΑΜΩΙ ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΩΙ.

Strophae.

– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, –˙
– ∪ –, – – ∪ –, ⏒
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ˙
– ∪ – ⏒, – ∪ – –, |
– ∪ ∪ –, ∪ ∪ –
– – ∪ ∪ –, ∪ ∪ ⊔˙
– ∪ – –, – ∪ ∪ –,
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ⏒ – ∪ –, ⏒
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ˙
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ⏒ – ∪ –, ⏒ |
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, –˙
– ∪ –, – – ∪ –, –

Epodi.

– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ∪ – ∪ –, –
– ∪ ∪ –, ∪ ∪ –
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– ∪ – –, – ∪ – ⏒,
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– – ∪ –, – – ∪ ⏒, ˙
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ⏒ – ∪ –,

X. [XI.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Arses ancipitis mensurae intra membra sunt in str. 4. 9. 12, ep. 8; ubique ut vid. brevis ep. 2. Stropharum periodi esse septem vid., ex quibus unam efficiunt vv. 8 sq.; epodorum incerta divisio.

Str. v. 4 init. ∪ ∪ ∪ – vid. esse in ant. *β'*, sed synizesis potius statuenda. (1 *στρ. β'* scrib. *ἐφόβησεν.*)

Epod. v. 2 in *γ'* traditam habet formam – – ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ ∪ – –, quae emendanda vid., v. ad v. 114. — v. 7 in *α'* est – – ∪ – – – ∪˙–, in *β'* – – ∪ – – – ∪ ∪, cum syll. ancipiti; at in *γ' Κάσαν παρ' εὔυδρον πρόγο*|, tum 8 *νοι ἐσσάμενοι.* V. supra p. XXXI et infra adnotat. ad v. 119 sq.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓, |
– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏓,
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
–, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔ -
– ⏑ – –, – ⏑ – –

XI. [XII.] ΤΕΙΣΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ.

– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, -
– – ⏑ –, –
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ – – |
– – ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –,
– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,

*   *   *

XII. [XIII.] ΠΥΘΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ.

Strophae.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
⏓ – ⏑ –, ⏓ |
– ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏒ |
– ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏓, |
– – ⏑ ⏑, – ⏑·⏑ –, ⏓
– ⏑ – –, – ⏑ – -
–, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
⏓, – ⏑ – –, |

XI. [XII.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Versus octavus idem est atque primus; itaque ibi fort. antistrophae initium fuit.

XII. [XIII.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Peculiare membrum est str. 3: – ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏒, cf. praef. p. XLIII. Arses ancipitis mensurae sunt in str. 2. (3.) 4. 8. 12, ep. 1. 3. 7 (duae). 8. 9. Periodi aegre distinguuntur, et videmus in stropha certe quosdam dimetros (3. 4) extra periodum collocatos esse.

str. v. 3 – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ut vid. in str. γ'; nempe *πανθᾰλής* est v. 229. V. praef. p. XLIII, 1. — vv. 6 sq. in ant. γ' in unum contracti sunt, non sine gravi corruptela.

– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏒,
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏒,
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
–, – ⏑ – ⏒, – ⏑ – ⏒

Epodi.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏒ – ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, -
⏒ – ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
–, – ⏑ – –, – ⏑ – ∧ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓
– ⏑ – ⏒, – ⏑ – ⏒, – ⏑ ⏒ ∧ |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏒, -
– ⏑ – ⏒, – ⏑ – –

XIII. [XIV.] ΚΛΕΟΠΤΟΛΕΜΩΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ.

Strophae.

– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
–, – ⏑ – –
– ⏑ – –, ⏓ ⏑ – –, -
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏑,
–] – ⏑ ⏓, – ⏑ ⏑ –, – -
–] ⏑ –, – – ⏑ –, –
–] ⏑ –, – – ⏑ –

Epodi.

–] – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
⏓] – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –

Epod. vv. 3 et 4 in unum contracti sunt in ε′. — 7 vid. coniungendus cum 6, cf. v. 163. — in β′ primus pes est *κυάνεον νέ-*, incerta ut vid. mensura vocalis *υ* (ῡ Pind. Ol. 6, 40 al.; ῠ Eur. I. T. 7, nisi ibi quoque synizesis est); sed non est Bacchylidis dissolvere theses, cf. praef. p. XLI; itaque *κῡάνεον*.

XIII. [XIV.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος*.

Str. v. 3 pes alter ⏑ ⏑ – – est in str., – ⏑ – – in ant.; cf. praef. p. XXXVII; ibd. de 5, ubi fort. pro – – ⏑ ⏑ fuit – – ⏑ –.

– ⏑] – –, – ⏑ ⏑ –, -
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –,
(⏑?) – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ –, – – ⏑ –, – -
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏑, [– ⏑ – –]

B. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

XIV. [XV.] ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

Strophae.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ – |
⏓ – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ –, – – ⏑ –,
– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – –,
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏒ ⏑ – Λ̄,
– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏓

Epodi.

– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ –, – – ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – Λ̄
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– ⏑ –, – – ⏑ –, -
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏑

Ep. 5 *Κλεοπτολέμῳ*? Non est alterum in hoc carmine correptae arsis certum exemplum.

XIV. [XV.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.*

Str. 6 extr. in *ἀντ. α'* – ⏑ – pro ⏑ ⏑ –, praef. p. XXXVIII, 1.

Ep. 5 sq. in *γ' αὖθις* | *δ'*, itaque coniungere praestat. — 7 in *γ'* traditum *ὤλεσεν* pro *ὤλεσσεν*, brevi syllaba quinta.

XV. [XVI.] ΗΡΑΚΛΗΣ.

– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – |
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏓(?) ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – | – ⏑ ⏓ |
– ⏑ ⏑ ⏑ – – |
– ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ – – –
– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Epodus.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – – – |
– – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

XV. [XVI.] *Κατὰ δάκτυλον* ut videtur, certe magna ex parte; sed est maxima numerorum obscuritas.

Str. 1 ant. *πρίν γε κλέομεν*, – ⏑ ⏑ ⏑ – sive – – ⏑ ⏑ –; quae ex strophae versu relicta sunt illud videntur suadere. Cf. 9 – ⏑ ⏑ ⏑ – –. — v. 4 init. in str. deperditum, in ant. est *ἵκετο*, i. e. aut – ⏑ ⏑ aut ⏑ ⏑ ⏑ (cf. *ὕφανεν* brevi prima v. 24). — 5 clausula in ant. – ⏑ ⏑ – – – – (*εὐρυνεφεῖ Κηναίωι*), in str. *ἀνθεμόεντι Ἕβρωι*, cum syll. brevi et hiatu. — 8 ante tertiam a fine syll. hiatus est in ant.; contra in str. unum efficiunt vocabulum quattuor extr. syll. Cf. praef. p. XXXIII. — 11 init. in str. – ⏑ *τόσσα*, sed facile corrigitur. Idem pes ⏑ ⏑ ⏑ – – – est in ep. v. 5.

Ep. v. 2 aut *ταλαπενθέα* ⏑ ⏑ – – (sine hiatu; nam *Ἰόλαν* digamma habet) aut *ταλαπενθέα* ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓, cf. v. 7. 10. Sed etiam coniungi possunt 1. 2: – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏕.

∪ ∪ [∪ ∪ ∪] – ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
– ∪ ∪ – – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ –

XVI. [XVII.] ΗΙΘΕΟΙ Η ΘΗΣΕΥΣ.

Strophae.

∪ ∪ ∪ – ∪ – – ∪ – ∪ –
– ∪ ∪ ∪ – ∪ ⏖ (∪) – ∪ – ⏓
– – ∪ – ∪ –
– ∪ – (–) ∪ ∪ ∪ ⏑ |
– – ∪ ⏖ – – ∪ ∪ –
∪ – ∪ – (∪) – ∪ – –
∪ – ∪ – ∪ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∪ – –
⏓ – ∪ – – ∪ ∪ ∪
(∪) – ∪ – ∪ – ∪ –
– ∪ ∪ – ∪ – ∪ –
– ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ –
⏓ – ∪ – ∪ – ∪ –
∪ – – ∪ – ∪ –

Ep. v. 10 scholio *ποταμῶι* corruptus; v. adnotat.

XVI. [XVII.] De numerorum genere obscuriore v. praef. p. LI sq.; v. Wilamowitz, Gtg. Gel. Anz. 1898 p. 137 sqq. Videntur diiambi esse plerique; distinxi ep. 1—7. 17—20. Saepissime versus et numero syllabarum et mensura inter se discrepant.

Str. 2 octava syll. deest in str. β′, vel si *Μίνωϊ* scripseris cum K., habebis exitum ⏑ ∪ ∪ – ∪ pro ∪ – ∪ – ∪. In ant. β′ *ἐξόπιθεν* facile in *-θε* corrigitur. — extr. brevis praeter ant. β′ sec. chart.; v. ad v. 91. — 3 ant. β′ *Ἀθαναΐων*. — 4 quarta syll. deest in ant. β′. Sexta longa est in str. α′, sed correctio facilis. — 6 quinta syll. non est nisi in str. β′ (mutat K.; transposui et ipse). Facile autem pro *πέτασσε* scribitur *-ασε*: ∪ – ∪ – ⏕ ∪ – –. — ultima syllaba soluta vid. in ant. β′ v. 95; rectius ibi unam syll. in proximum v. transtuleris eidemque aliam syll. synizesi detraxeris. — 8 str. α′ *κνίσεν τε Μίνω* (*Μίνωϊ K.*) *κέαρ* | *ἰμ.*, it. str. β′ *εἶρεν τε Θησεῦ τάδε* | *μὲν βλέπεις* (*τάδε μὲν ἔβλεπες* bene Housman); sed ant. α′ *μιγεῖσα Φοίνικος ἐρα*|*των.*, ant. β′ *φέρον δὲ δελφῖνες ἐναλι*|*ναιέται* (*ἅλιν. K.*; scripsi *ἐνα*|*λιν.*). — 11 tertia syll. brevis est in ant. β′, quo loco finis vocabuli est in str. β′ ant. α′. β′, fort. et in str. α′. Sed cum ibid. v. 12 a duabus brevibus incipiat, utramque offensionem facili transpositione tollas, v. comm. — 13 ant. β′ *ἔδεισε Νη-*, ∪ – ∪ –

⏑ – ⏑ ⏖ – ⏑ – (⏑)-
⏒ – ⏑ – – ⏑ ⏓ |
– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –′(⏑) – -
(⏑) ⏒ – ⏑ – ⏑ ⏓ |
⏒ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – -
– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – (⏑) ⏓ |
⏒ – ⏑ ⏖ ⏖ ⏑ – ⏑ – |
(⏒) ⏖ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑ – – ⏑ –
– ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏖ – ⏑ –

Epodi.

⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –, ⏗
⏑ –, ⏑ – ⏑ –,
⏗ ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –,
⏗ ⏑ ⏖, ⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –,
⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –,
⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –,
⏗ ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –, – |
– – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑
– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – -
⏑ – ⏑ – – ⏑ – – – ⏑ ⏑-
⏑ – ⏑ – – ⏑ – -

---

pro ⏑ – – ⏑; K. **ἔδεισεν,** ⏑ – – –; sed praestat transponere, v. comm. — 14 ultima syll. deest in ant. *α′*; in str. *β′* exitus est – – ⏑ pro – ⏑ – ⏑; sed facile scribitur *ἠῢδενδρον* (K.). — 16 paenultima syll. non est nisi in ant. *α′ πολέμαρχε Κνωσσίων*; ibd. est in 17 init. *κέλομαι* pro ⏒ –. V. comm. — 19 in. *ἀμβρότοι'*, ut vid. (aut *-τον*), cf. ad 3; ep. 17. — in extr. – ⏑ – pro – ⏒ ant. *β′*, sed mutavit K. — 20 – – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – pro ⏓ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ant. *β′*. — 21 init. ⏑ ⏑ ⏑ – str. *α′* ant. *α′*; ⏑ – ⏑ – str. *β′*, – – ⏑ – ant. *β′*. — 22 *ἴσχειν* pro – ⏑ in str. *β′* facile corrigitur. — 23 quinta syll. longa traditur in ant. *β′*, sed certa correctio.

Epod. 4 in *β′ εἰρμένον* – ⏑ – post Weilium scr. pro *ἐρεμνόν* ⏑ – –; inde mancum ep. *α* versum ad eundem modum supplevi. — 6 in *β′* a diiambo incipiebat, sed correxit Crusius.

– ⏑ – ⏑ – ⏑ – |
– ⏑ – ⏑ ⏑ ‐
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ –
⏑ – ⏑ –, └ ⏑ ⏑⏑, └ ⏑ ⏓
└ ⏑ ⏑⏑̲; └ ⏑ –, ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑, └ └
⏑ – ⏑ –, └ ⏑ –, └ ⏑ –

XVII. [XVIII.] ΘΗΣΕΥΣ.

Strophae.

⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –, –
⏓, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, └
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – ‐
–, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ┘
⏑⏑̲ ⏒, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – ‐
– ⏒, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, –
⏒, – ⏑, – ⏑, └
– –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ ⏓ |
– ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, –
–, – ⏑, ⏑ –, ⏑ ⏓ |
– ⏒, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, –
⏓, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ – |
– ⏓, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – ‐
– ⏑, – ⏑, – ⏑, └
– –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, └

Epod. 16 quinta syll. deest in α′, sed facile suppletur. — de 16 sq. in α′ v. comm. ad 62 sq. — 17 *παϊάνιξαν* β′, cf. str. vv. 3. 19. — 20 *θεόπομπον* ut vid. β′.

XVII. [XVIII.] *Κατὰ βακχεῖον εἶδος*, i. e. fere glyconei formaeque cum his coniunctae. Cf. praef. p. XLVIII sq.

v. 1 *ἦλθε* pro – – str. β′ facile corrigitur. — 5 catalecticus est in str. γ′, cf. simile exemplum in II, 4; praef. p. XLIX; verum non magis quam illic abest corruptelae suspicio. — 6 in δ′ pro – ⏒ – ⏑ ⏑ est – – ⏑ ⏑ –, nisi corrigas *πέρι* pro *ὕπερ*, cf. comm. — 9 in α′ corruptus sed certa ratione emendatus; it. in β′; it. in β′ 13, in γ′ 10, in δ′ 8.

XVIII. [XIX.] ΙΩ.

Strophae.

⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑‾
– ⏑ –, ⏑ – └ |
⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ (⏑?) –, -
⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
⏑ – ⏑ –, ⏑ – ┘
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,-
– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑
– ⏑ –, ⏑ – └ |
– – ⏑ ⏑, └ ⏑ –, ⏑ – └
⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓ |
⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑-
– ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓ |
⏑̄ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
– ⏑ – ⏑ – –
– – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓ |
– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Epodus.

⏑ – ⏑ –
– ⏑ – ⏑ ⏑ – . . . . . .
⏑ – ⏑ – ⏑ – . . . . . .
– ⏑ ⏑ – ⏑ . . . .
– – ⏑ – ⏑ – [⏑ . . .
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄ . . . . .
⏑ – ⏑ – ⏑ [⏑ – . .

XVIII. [XIX.] Prosodiaci cum diiambis fere esse vid. str. 1—14, cf. praef. p. XLIII sq. Reliqua strophae obscuriora, item epodus, cuius praeter primum et ut vid. quartum decimum nullus v. integer servatus est. Rarae sunt arses longae per totum carmen (str. 8. 11. 17; ep. 5. 12?).

str. 5 in ant. *ἄκοιτον ἄϋπνον ἐόν|τα*, ut aut syllabarum numerus a stropha discrepet, aut *ἐόντα* sit agnoscendum. — 15 Init. str. *τιην*, ant. *Ἄργον ὄ-*; illud corruptum plerisque vid.

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – . . . .
⏑ – – ⏑ – [– . .
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ [–
⏑ – ⏑ ⏑ – . . . . .
⏓ – ⏑ ⏑ [– . . . .
– ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ ⏑ . . . .

XX. ΙΔΑΣ.

– – ⏑ ⏑ . . . . . .
– – ⏑ ⏑ [– ⏑ . .
– – ⏑ ⏑ – . . . . .
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ . . .
⏑ – ⏑ ⏑ – [⏑ . . .
– – ⏑ ⏑ – . . . . . .
⏑ – ⏑ ⏑ – . . . . . .
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – [– . . . . .
– – ⏑ ⏑ – ⏑ [⏑ – . . . .
– – ⏑ ⏑ – [⏑ . . . .
– – ⏑ ⏑ – ⏑ . . . . . .

Ep. 12 *Κἄδμος* ut Pind. P. VIII, 47??
XX. Vid. prosodiaci vel enhoplii fuisse (praef. p. XLIII); est omnium horum versuum simile initium. Sed ne unus quidem integer servatus est.

BACCHYLIDIS CARMINA.

I.

Pag. I, v. 1]ελεων
]ṭων
]ẹϱιδεσ[
]ενυφαι[
]ọυσ·ϊναϰ[
]γάιᾱσϊσθμι[
]λ̣μο¦νευβουλουν̣[
]α̣μ̣¦βϱουνηϱέ[
]λ̣ινει|νᾰ́σοιότ' ευ[
]ᾱν·ẹνθ̣[

*   *
*

I. De condicione carminis v. supra p. LIII sq.

v. 1. 2 = fr. 16a K., quod habet marginem a parte sup. in eoque scripturae reliquias, quae et Kenyoni et mihi visa sunt ad inscriptionem carminis referenda esse. Scilicet primum utriusque sive voluminis sive partis carmen, id est hoc et XIV., inscriptionem non in sinistro sed in superiore margine habuisse vid. Expectandum autem erat, ut etiam versus 4 reliquiae in eodem frg. comparerent; sed est superficie valde detrita et omnino pessime habitum. Quodsi K. negat quattuor ibi syllabas plane evanescere potuisse, fortasse versus 4 sic potius scribendus est: – – ∪ ∪ –] ἐνυφαί[νεν (s. -εν ὕφαί[νεν). — 2 ϱ̣ων vel ṭων. — 3—10 = fr. 6 K. (I Bl.[1]), quocum nunc coniunxi fr. 14 K. = VI Bl.[1] (7—9 init.), non adversante K. Est omnium horum color habitusque simillimus; cetera sensus monstravit. — 4 ι a corr. — 7 extr. ν satis certum vid. — 9 post λιν numinterp.? — 10 θ satis certum vid.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I.

[ΑΡΓΕΙΩΙ ΚΕΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗΙ (?) ΙΣΘΜΙΑ.]

⏑ ⏑ – – – *μ]ελέων* *στρ. α'*
⏑ ⏑ – – *ἀμβρό?]των*
– ⏑ ⏑ *Πι]ερίδες*
– –]*ένυφαί[νετε δ' ὕμνους?*
– ⏑ ⏑]*ους, ἵνα κ[υ-*
δαίνητε] γαίας Ἰσθμίας
ὀφθα]λμόν, εὐβούλου ν[έμου-
σάν τε γ]αμβρὸν Νηρέ[ος
πό]λιν, εἰ νάσοιό τ' Εὐ[ξαν- *ἀντ. α'*
τιάδ]ᾶν, ἔνθ[εν μολὼν
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
[Ἀργεῖος, ἐμεῦ τε μέλεσθε.]
⟨*ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς*

I. de inscr. v. supra p. LIII; item p. LIV sq. de primarum pag. argumento.

1 sq. cf. XVIII, 2 *ἀμβροσίων μελέων* (3 *Πιερίδων* cf. hic 3). — 4 cf. V, 9. XVIII, 8; ad *ὕμνους* et. *ὕπνου* eodem str. loco 50, ut ad *-ετε* 81. — 7 *νέμουσαν* i. e. *νομίζουσαν*, colentem. — 8 *γαμβρὸν Ν.* Amphitritae maritum Neptunum. — 9 *πόλιν* v. 139. In charta *ευ|ξαντ.*, cf. supra p. 1. — 10 sqq. cf. 140 sqq.; 11 velut *πυγμαχίας* (?) *κράτος εἶλ'*. — 13 sq. inserui frg. (28) allatum ap. schol. Pind. Ol. XIII, 1: *πρόθυρον καὶ θύρας εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον, διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις. Βακχ. Ὦ. κτέ.* Ad epinicia rettulit Bgk. Cf. 51 sq. 82.

(19)]ασινιππουσ[

(20?)]τ̣οντοδ̣[

]εσσιναν[

]τοναυτ[

]αλλαισιν[

]ν̣δ' ετε[

(25)]γονώτ̣[

]π̣λ̣[

* * *

Pag. II, v. 1 (35) τοιο̣ν̣[|τ̣ᾶι

κᾶλ[|vac.

|εμ|ε|νότα[

|τεισ|υ|νευ[

|ᾱ̣σ̣|vac.

* * *

(46)]εοσ[

]ν̣πυκ[

]γοικο̣ρ̣[

---

19 frg. 24 K., colore horum frg. simile, contra dissimile fragmentorum pag. III. IV, cum spat. vac. et infra et supra. — ante *ασιν* reliquiae N vel M ut vid. — 20—26 frg. K. 15, quod et ipsum sec. colorem habitumque primarum duarum pag. fuisse vid. — 24 ante *δ'* I, quod *ν* fuisse potest. — 25 prima litt. potius Γ quam T.

P. II, 1. 2. init. = fr. 16b K.; 1—5 extr. = 28 K. (VII Bl.[1]), quod hab. a super. parte spatium vacuum: etsi, cum sit pars dextra extrema paginae, ex eo spatio vacuo nihil pro certo colligas. Cum 28 K. iam in ed. 1 coniunxeram 40 K. (v. 3—5 med.); nunc et. 39 (XIII Bl.[1]) adiunxi (v. 3. 4 init.), et visum est et mihi et K. cum cura ipsa fragmina examinantibus dubitari vix posse quin haec tria sic componenda sint. Locus autem eis propter colorem in altera duarum primarum pag. assignandus erat, neque *-τει συνεύ|νων*] (sive *-τει συνεύ[νων*]|) alibi nisi in extrema str. sive ant. locum inveniebat. — 46—56 = frg. 13 K., quod in ed. I post 5 K. (= v. 72 sqq.) collocaveram; verum color habitusque cogit ut primis duabus pag. adscribamus. — 47 *ν* potius quam *η*. — 48 post *κ* ductus rotundus, quem etiam pro *ω*

νάσου θεόδ'ματοι πύλαι⟩
(des. v. II)
(des. v. II) ἐπ. α'
(19) ‒ ◡ ‒ ἔζευξεν ὑφ' ἅρμ]ασιν ἵππους·
(20) οἱ δὲ πέ]τοντο δ[ι' ‒ ‒
‒ ◡ ‒ ‒]εσσιν ἀν[δρῶν?
‒ ◡ ◡ ‒ ◡]τον αὐτ[‒
‒ ◡ ‒] ἄλλαισιν [‒ ‒ ‒ ◡ ‒ ‒
◡ ◡ ‒ ‒ ‒]ν δ' ετε[‒ στρ. β'
(25) ◡ ◡ ‒]γονώτ[◡ ‒
(des. v. VI)
(des. v. III) ἀντ. β'
(35) τοῖον [◡ ◡ ‒ ◡ ◡ ‒]τᾶι
κᾶλ[◡ ◡ ‒ ◡ ◡ ‒
‒ ‒ ◡ ‒ ‒]εμεν, ὅταν
‒ ‒ ◡ ‒ χή]τει συνεύ-
νων ◡ ‒ ‒ ‒ ◡]ᾶς
(deest ep. β')
◡ ◡ ‒ ‒ ‒]ν πυκ[ιν ‒ στρ. γ'
◡ ◡ ἱστουρ?]γοὶ κόρ[αι

---

14 cf. πόλιν 52. — 19 ἔζευξεν] Iuppiter, puto; cf. Hom. *H* 41 sqq. Potest autem dubitari, num recte haec (19—25) sic prope initium carminis posita sint. Fortasse 47—56 fuerunt paginae I (str. β' ant. β'), exceperunt 35—38, ut et ipsa essent eius sermonis qui incipit a v. 51; ita 19—25 in epod. β' reiciuntur. Negat enim K. fieri posse, ut v. 26 ΠΛ (str. v. 3) coniungatur cum 72 CΑΓΟΡΑΙ (velut ΠΑCΑΓΟΡΑΙ); itaque potius systema integrum inter haec duo frg. interponendum est. — 23 cf. δειλοῖσιν 161; 24 cf. δὲ ἕκατι 116. — 24 sq. ἕτερον . . . εὐγονώτερον? — 37 valde mirum -εμεν ὅταν pro ‒ ◡ ‒ (praef. p. XLI); fuitne θέμεν, pro quo B. dederat θεῖν'? — 48 κόραι cf. κόραν 117.

]αγορᾱ
]μελιφρονοσϋ[
]έρᾱν
]χ̣α̣ι̣ανπολιν
]γοιμενόι
]α̣νδηροισαλοσ[
]υ̣γαισᾱελ . . υ̣
]ι̣δ̣[
(des. v. XIII).
Pag. III (desunt v. II)
]σαγορᾱι[
]. ὲλωδετ[
]ᾱλάκατοσ[
]δ' επὲυναη[
]α˙προσφωνε| . |τευ[
]σαινουσ' οπ|ι
]. εντερομ|αι
]φᾰ́κειδῠ|ᾱι
]ενίᾱι
]ύ̣γετ| . |παμπα[

accipere possis, sed proxime sequitur recta linea infra v. porrecta, ι vel ϱ indicans, neque fuit ante eam litt. spatium ω litterae sufficiens. — 52 χαιαν et. K. nunc agnovit. — 53 init. potius γ quam τ. — 54 α̣νδηϱοις K. nunc rectissime (ci. iam Platt).

Pag. III. Est frg. 5 K., quod e duobus composuit K.; collocavi proxime pag. IV propter colorem similem huius, non plane similem fragmentorum p. I—II. — 73 super Ā ductus est e superiore v., Φ vel Ρ indicans. — 74 .᾿δ̣ὲλωι (ἀσφοδελῶι) nunc agn. K., et ὲλω quidem haud dubia, ι autem transfixum est. Iterum inspicienti mihi ante Є nihil comparuit nisi puncta, quae ad K commode referri possent. — 76 male antehac ЄΥΝΑΝ legebamus. — 77 aff. (ut vidit K.) Apollonius de pron. p. 368 A (p. 84 Schneid.): ἔτι καὶ ἡ νιν τάσσεται ἐπὶ πλήθους — — προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις (corr. ἐπινίκοις) Βακχυλίδης (frg. 8 Bgk.). — 79 non dubiae litt. εν, sed post Ν a corr. aliquid su-

_ ∪ ∪ _ σ]αγόρα
_ _ ∪] μελίφ|ρονος ὕ[πνου
_ ∪ ∪ ἀμετ]έραν
_ _ ∪ ἀρ]χαίαν πόλιν
_ _ ∪ _ _]γοιμεν οἴ-
κους ἐπ᾽] ἀνδήροις ἁλὸς
ὑπό τ᾽ α]ὐγαῖς ἀελίου ἀντ. γ′
(des. v. VII et epod. γ′ tota)
(des. v. II) (στρ. δ′)
_ ∪ ∪ _]σαγόρᾱι
_ _ Μακ]ελὼ δὲ τ[∪ _ _
_ ∪ φιλ]ᾱλάκατος,
_ _] δ᾽ ἐπ᾽ εὐναῆ [πόρον
_ _]α· π͡ροσφώνει τέ νιν
μαλθακᾶι] σαίνουσ᾽ ὀπί·
∪ ∪ _ _ μ]ὲν στέρομαι (ἀντ. δ′)
∪ ∪ ἀμ]φάκει δύᾱι,
_ ∪ ∪ _ π]ενίᾱι·
_ _ ∪ ∪ φε]ύγετε πάμπαν

---

49 -σαγόρα (velut Λυσαγόρα, Ὀνασαγ. etc.) cf. 72. Velut φθέγξατο Λυσαγόρα | λήξασα μελ. ὕπνου. Verum dei (Iuppiter et Apollo) nondum adesse vid. — 51 sqq. velut εἴθε ποθ᾽ ἀμετέραν αἰπεῖαν ἀρχ. πόλιν _ _ ∪ _ φεύγοιμεν, οἴκους δ᾽ ἐπ᾽ κτἑ. Cf. 138 sqq. praef. p. LV sq. — 54 ἄνδηρα (littora) θαλάσσης Oppian. Hal. 4, 319 (K.).

72 sqq. Agitur de Iove et Apolline iam a Macelone alteraque femina hospitio exceptis, praef. p. LIV. — 73 δέ τε? cf. eadem sede φεύγετε 81 (ἐνυφαί[νετε 4?), ὅ τε 173. — 74 velut γραῖα φιλ]αλ. — 75 ἐπ᾽ εὐναεῖ πόρωι VIII, 42. Elixus dici vid. (Strab. p. 487). Velut ξείνοις δ᾽ ἐπ᾽ εὐν. π. [δεῖξ᾽ ὦκ]α. — 76 προσφώνει vel -ωνεῖ K.; νιν = αὐτούς, v. Apollon. — 78 „condigne vos excipere nequeo.“ Num ἀσαμίνθου μ]ὲν? Cf. τόσα Πανθ. 147. — 81 „nolite haec prorsus fugere, quamvis tenuia“?

]ạσ
]ομοι
(des. v. XX)

Pag. IV. (desunt v. VII)

.....ạφϑẹ[
..σ̣·τριτάτᾱιμẹρ̣[
..έρᾱιμινωσαρ̣..|ọσ
..υϑεναιολοπρ...|νοισ̣[
ν̣αυσιπεντηκοντα̣¦συν̣
κ̣ρητωνομιλωι
.ιοσευκλειουδεε
κ̣ατιβαϑυζωνονκορ¦αν
δ̣εξιϑέανδαμασεν|·
.αιοιλιπενημισυλα|ων
.ν̣δρασαρηϊφιλουσ
..σινπολυκρημνον̣¦χϑονα
ν̣ειμασαποπλεωνω̣..|τ' εσ
κνωσσονΐμὲρταν..|λ̣ι̣ν
.ασιλευσευρωπια[
...·δ̣ẹκατωιδ' ευξ...¦ọν
.......κ' ευπλοκ[
........εκυδέϊ̣[

---

perscriptum est, fort. C.

Pag. IV. Est frg. K. 1, quod ex maiore et altero parvo (quod hab. exitus versuum 113—125) coniunxi, aptavique huius parvi ope ei paginae quae ap. K. prima est. — 111 λ̣ vel α. — 112 init. N non recte, puto, K. — ι ad ᾱ add. corr. (A[1]?). — 118 δ̣εξιϑέαν] pro N pr. ΔΙ. — 124 ευρωπιδ pr.; Δ in A correctum est (ita recte K.). — 125 ante Δ interpunctio potius quam reliquiae Υ litt. — ϑεκατω pr., corr. A[1].

‿ ∪ ∪ ‿ ∪ ∪]ας
‿ ‿ ∪ ‿ ‿ ‿]ομοι
(des. v. II,
tum *ἐπ. δ', στρ. ἀντ. ε',* = v. XXIII,
ἐπ. ε' v. II) (*ἐπ. ε'*)
‿ ∪]αφθε[‿ ∪ ∪̄ ‿ ∪ ∪ ‿ ‿
‿]ς· τριτάτᾱι μερ[∪ ‿ ‿
ἀμέρᾱι Μίνως ἀρ[ήιο]ς
ἤλυθεν αἰολοπρύμνοις
ναυσὶ πεντήκοντα σὺν Κρητῶν ὁμίλωι·
Διὸς Εὐκλείου δὲ (ϝ)έκα- (*στρ. ϛ'*)
τι βαθύζωνον κόραν
Δεξιθέαν δάμασεν·
καί (ϝ)οι λίπεν ἥμισυ λαῶν,
ἄνδρας ἀρηϊφίλους,
τοῖσιν πολύκ'ρημνον χθόνα
νείμας ἀποπ'λέων ᾤιχετ' ἐς
Κνωσὸν ἱμερτὰν πόλιν
βασιλεὺς Εὐρωπιάδας· (*ἀντ. ϛ'*)
δεκάτωι δ' Εὐξάντιον
μηνὶ τέ]κ' εὐπλόκ[αμος
νύμφα φερ]εκυδέ[ϊ νάσωι

---

111 *οὐ δι]αφθ[ειρ ‿*: deorum promissa non irrita fiunt. — 112 *ὤ]ν τρ. με[τέπειτα* K., sed neque N neque post *με* T agnosco. Fort. *μέρος εὐχᾶς*. — 113 *ἀ[γυιὰ]ς* K., *ἀγανὸς* Platt. — 115 in duos versus discerptus est. — 116 *εὐκλείτου* Herw.; sed cf. *Εὔκλειος* mensis nomen; *τὰ Εὔκλεια*. De versuum divisione (it. 124 sq.) v. supra p. 1. — 123 *κνωσσον* correxi (it. Herw.), cf. XVI, 120; Kühner I, 1[3], 270. — 124 *ευρωπια|δας*, puto, charta (*Εὐρωπίδος· τῷ* K., *Εὐρωπίδας· τῷ* Iur.). — 127 *κούρα φερ]εκυδέ[α παῖδα* K. Cf. XII, 182, quamvis parum is locus probet.

. . . . πρυτα[
. . . . εδν[
(des. v. VIII)
]ξανθυγατρες

Pag. V (I) πολ. . . . . . . υβαθυ
δειελοι . . . σμενγενος
επλε. . . . . . ροχειρ
αργειο. . . . . . . λεοντοσ
θυμο. . . . . . οποτε
χρεΐ. . . . . βολοΐμαχας·
ποσσι. . . . . φρο. . . ατριων
τ' ουκ. . . . . αλων
τοσαπα|ν[
τοξοσα|πο. . . . . ν
αμφιτ' ιατ|ο[

---

129 δ vel λ, non α. — 139 extr. = frg. 34 K., quod hic collocavi monstrante colore (cf. in ectypo fr. I b) neque forma ab anfractibus chartae qui in pag. V sunt discrepante. Est infra largum spatium vacuum, etiam supra paulum spatii.

Pag. V. 140 διελο pr., ε („aut η" K., sed certe I non transfixum est) add. A[3]. — post ΛΟ I, ex N puto relictum. — 144 obscurius initium; sed fuisse vid. ante χ nihil nisi A a corr. transfixum (K.); acc. super ει circumflexus fuerit (K.). — β plane certum est. — 147—149 adiunxi parvulum frg. (ap. K.). — 149 alterum I supra v. add. A[1].

_ ◡ ◡ _]πρύτα[νιν
_ _ ◡ _ κ]εδν[_ ◡ _
(desunt v. II)
(desunt v. VI) (ἐπ. ϛ')
_ ◡ _ _ _ ◡ _ _]ξαν θύγατ'ρες
πόλ[ιν _ _ _]ν βαθυδεί- (στρ. ζ')
ελον· [ἐκ τᾶ]ς μὲν γένος
ἔπ'λε[το καρτε]ρόχειρ
Ἀργεῖος [◡ _ ◡] λέοντος
θυμὸ[ν ἔχων], ὁπότε
χ'ρεῖ[ός ἑ κερ]βολοῖ μάχας,
ποσσί[ν τ' ἐλα]φ'ρό[ς, π]ατ'ρίων
τ' οὐ κ[αταισχυντὰς κ]αλῶν,
τόσα Παν[θείδᾶι κλυτο]τό- (ἀντ. ζ')
ξος Ἀπό[λλων ὤπασε]ν,
ἀμφί τ' ἰατορίᾱι

128 *ἐσσόμενον*] Ludwich. — 138 velut *ἄλλα*]*ξαν θ.*; cf. supra 51 sqq. — 139 sq. mutavi versuum divisionem ut supra et infra. — 140 suppl. Bl.; ad *μὲν* cf. IX, 47. Pind. Ol. I, 77 (75). XIII, 60 (58) al. — 142 *Ἀργεῖος*] v. supra argum. — [*ὀλοῖο*] Barnett (Alcm. fr. 55); fort. *ὁ μουνολέοντος* (Anth. P. VI, 221). De leone quodam magno fuit fabula Ceorum, v. Preller-Robert, Mythol. 457. — 143 Bl. Nairn Cr. Herw. — 144 Bl. (*κερβολεῖν* = *κερτομεῖν*; Hom. *Π*, 261). Ipsum poetam *κερβόλλοι* dedisse puto, cf. praef. p. XIII sq. Pro raro *χρεῖος* primo *ἀχρεῖος* vulgare fuit. Sed pro *χρεῖόν τι* (ed. 1) nunc *χρεῖός ἑ* scripsi, et propter spatium et quod obscurius *-όν τι*. Ἕ ap. Pind. est, ap. B. adhuc deerat; si litt. Ϝ positionem non facit (praef. p. XXVII), habemus _ ◡ ◡ _ pro _ _ ◡ _ (ibd. XLII, 1). Quod autem optativus est, indicat non cum quovis leone comparationem fieri, sed cum Ceo illo antiquo, quem putandum est antea in carmine commemoratum fuisse. — 145 *ἐλαφρός* Nairn Housm. (*-οῖς* K.). — 146 Bl., cf. *δίζηνται* = *δίσδηνται* 177; *ἀπείρατος* Jebb non apte de puero (*ἀπεζεύχθη* vel *ἀπεπλάγχθη* Wil.; *ἀναίνητος* ut 154 *μεγαινήτους* v. d. in Athenae. 1898); *καλῶν* Bl. Housm. Wil. Jur., cf. II, 6. V, 51 (*παλῶν* K.). — 147 *Πανθοίδα* K. (it. II, 14). V. Fick-Bechtel Gr. Personenn. 229 (Mitth. des arch. Inst. 13, 410 nr. 1, 4).

ξεινωντε̣..λᾱν҆ορι...αι·
.υδελαχων.αριτων
πολλοισ͜τεϑ..μασϑεισβροτων
α.ων҆ελυσεν.εντεπαι
δασμεγαινη.ουσλιπων·
.ωνεναοικ..νιδασ
υψιζυγοσῒσ..ιονικον
ϑηκεναντ...ργεσιᾱνλιπαρωντ҆αλ
λωνστεφαν..επιμοιρον·
φαμικαιφασω..γιστον
κυδοσεχειναρεταν·πλου
τοσδεκαιδειλοισιν ανϑρωπωνομιλει
εϑελειδ҆αυξε̣ινφρενασ
ανδροσ·οδ҆ευερδωνϑεουσ
ελπιδικυδροτέρᾱι
σαινεικεαρ·ειδ҆υγιείᾱσ
ϑνατοσἒωνελαχεν
ζωειντ҆αποικέιωνεχει
πρωτοισεριζειπαντιτοι
τερψισανϑρωπωνβιωι
επεταινοσφινγενου
..νπενίᾱστ҆αμᾱχάνου
ΐσονοτ҆αφνεοσΐ
μέιρειμεγαλων·οτεμειω[
Pag. VI (II) παυροτερωντοδεπαν
τωνευμαρεῖνουδενγλυκυ

150 τε vel τι. — τιμαι cum reliquiis convenit. — 158 επιμοιρων pr., corr. A[3]. — 159 φάσω — 161 aff. Plut. Mor. 36 C (ubi φάσωμεν πιστὸν κῦδος κτἑ.). — 161 ανϑρωποισ pr. sec. K., corr. A[1]. — 162 coronidi non erat post h. v. locus. — 165 υγειασ pr., ι add. A[2]. — 166 ελακεν pr., corr. A[1]. — 167 εχειν pr., corr. A[1]? — 168 πρωτοσ pr., ι add. A[1]? — 175 ευμαρεῖ pr., ν

ξείνων τε φιλάνορι τιμᾶι·
εὖ δὲ λαχὼν Χαρίτων
πολλοῖς τε θαυμασθεὶς βροτῶν,
αἰῶν' ἔλυσεν πέντε παῖ-
δας μεγαινήτους λιπών.
τῶν ἕνα (Ϝ)οι Κρονίδας (ἐπ. ζ')
ὑψίζυγος Ἰσθμιόνικον
θῆκεν ἀντ' εὐεργεσιᾶν, λιπαρῶν τ' ἄλ-
λων στεφάνων ἐπίμοιρον.
φαμὶ καὶ φάσω μέγιστον
κῦδος ἔχειν ἀρετάν, πλοῦ-
τος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.
ἐθέλει δ' αὔξειν φρένας ἀν- (στρ. η')
δρός, ὁ δ' εὖ ἔρδων θεοὺς
ἐλπίδι κυδροτέρᾱι
σαίνει κέαρ· εἰ δ' ὑγιείας
θνατὸς ἐὼν ἔλαχεν,
ζώειν τ' ἀπ' οἰκείων ἔχει,
πρώτοις ἐρίζει· παντί τοι
τέρψις ἀνθρώπων βίωι
ἕπεται νόσφιν γε νόσων (ἀντ. η')
πενίας τ' ἀμαχάνου.
ἶσον ὅ τ' ἀφνεὸς ἱ-
μείρει μεγάλων ὅ τε μείων
παυροτέρων· τὸ δὲ πάν-
των εὐμαρεῖν οὐδὲν γλυκὺ

151 cf. Bergk Lyr. frg. adesp. 53 *Μοισᾶν εὖ λαχέμεν.* — 157 cf. 163. — 163 *θεὸς* Richards. — 170 *νουσων* correxi (it. Housm. Platt Wack. Chr.); cf. tamen supra p. 1. — 175 *πάντων εὐμαρεῖν* i. q. *πάντα ἐν εὐμαρεῖ ἔχειν.*

θνατοισιν·αλλ' αιειταφευ
γονταδιζηνταικιχειν
οντινακουφοταται
θυμονδονέουσιμεριμναι
οσσονᾰνζώηιχρονοντονδελαχεν·τι
μαν·αρεταδ' επιμοχθοσ
.....λ̣εὺτᾰ̀θεῖσαδ' ορθωσ
......α̣ιε͡υτεθανηιλει
π̣....ζηλωτονευκλέιᾱσα...μα

II.

Τωι αυτωι

α.....σ̣εμνοδότειραφημᾱ[
εσ̣κ....εραν χαριτω
νυμ..φερουσ' αγγελίᾱν
οτιμ..ασ̣θρασύχειραρ
γεῖο..ρατονικᾱν
καλωνδ' ανεμνασενοσ' ενκλ...νωι
αυχενιϊσθμουζαθεαν
λιποντεσευξαντίδανα
σονεπεδειξαμενεβδομη
κοντα..υ̣στεφανοισ.ν·

add. A². — 183 init. *ν* pro *αι* K., non recte ut vid. — *λει* om. pr., add. A².

II. inscr. minoribus litt. ante v. 1 adscr. A²? — 4 ante AC in infimo versu paullulum atramenti exstat, quod ad Λ trahit K.

θνατοῖσιν, ἀλλ' αἰεὶ τὰ φεύ-
γοντα δίζηνται κιχεῖν.
ὅντινα κουφόταται (ἐπ. η')
θυμὸν δονέουσι μέριμναι,
ὅσσον ἂν ζώηι χρόνον, τόνδε λάχεν· τί
μάν; ἀρετὰ δ' ἐπίμοχθος
μέν, τε]λευταθεῖσα δ' ὀρθῶς
ἀνδρὶ κ]αὶ εὖτε θάνηι λεί-
πει πολυζήλωτον εὐκλείας ἄγαλμα.

II.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Ἄ[ϊξεν ἁ] σεμνοδότειρα Φήμα στρ.
ἐς Κέον ἱεράν, χαριτώ-
νυμον φέρουσ' ἀγγελίαν,
ὅτι μ[άχ]ας θρασύχειρος Ἀρ-
γεῖος ἄρατο νίκαν·
καλῶν δ' ἀνέμνασεν, ὅσ' ἐν κλεεννῶι ἀντ.
αὐχένι (ϝ)ισθμοῦ ζαθέαν
λιπόντες Εὐξαντίδα νᾶ-
σον ἐπεδείξαμεν ἑβδομή-
κοντα σὺν στεφάνοισιν.

---

180 sq. *τιμάν* praef. Jebb Crus., et cf. praef. p. XIII. — 182 supplevi ap. K. (*ἐκτελ.* Wil.). — 183 Bl. (*ἄφθιτον* Jebb K.).

II. 1 Levi, Festa, Inama, Drachm. (*ἄϊξον, ὦ* K.). Cf. praef. p. LV. — 2 *ἱρὰν*? — 4 *Μέ*]*λας* (cf. adn. in pag. adversa) K.; *πάλας* Wil. (*μάχας* et. Festa, Pingel). — *θρασύχειρος* Jebb (K.) propter antistropham, it. sed casu genetivo Wil., recte puto. V. praef. p. XLVIII. — 4 sq. *Ἀργεῖο*[*ν* K. — 6 cf. Pind. P. XI, 13. — 8 *Εὐξαντίδα*] Ceum, v. p. LIV; I, 9 sq. 125. — 9 *ἑβδομ.*] tot victorias Cei ex Isthmiis reportaverant.

καλειδεμοῦσ' αυθιγενης
γλυκειαναυλωνκαναχᾱν
γεραιρουσ' επινῑκίοισ
πανθείδᾱφιλονυιον

III.

Ιερωνι συρακοσιωι ιπποισ....πια

αρ|ισ|τοκ̣ά̊ρπουσικελιασκρεουσα̣ν
δ.|μᾱτ|ραϊοστέφανόντεκουρα̣ν
υ̣|μυ̣|ειγλυκύδωρεκλειοιθοᾱστ̣ο
...πιοδρόμουσϊερωνοσιππ.υ̣σ·
....τογαρσυνυπεροχωιτενικ̣ᾱ̣ι
.....λαϊαιτεπαρευρυδίναν
...........ειν̣ομ̇ένεοσεθηκαν
.λ̣βιον............νκυρησαι·
θροησεδελ[
ᾶτρισευδαιμ[
Pag.VII (III) οσπαραζηνοσλαχων
πλείσταρχονελλανωνγερας
οιδεπυργωθενταπλ.υτονμημελαμ
φαρ̣ε̣ικρυπτεινσκοτωι·
βρυειμενϊεραβουθύτοισεορταισ·
βρυουσιφιλοξενιασαγυιαι·

14 *πανθειδᾱι* pr., corr. A^{1}.

Inscr. ad laevam partem primorum vv. litteris minoribus scripsit A^{3} (ut putat K.). — vv. 1—3 supplevi ope frg. 38^{b} K. (*ισ* — *μᾱτ* — *μν*). — 8 sqq. frg. initia versuum continens hic collocavit K. — 12 *γενοσ* pr., corr. A.^{1} — 13 *μελλη* pr., *μελαμ* A^{1}? — 14 *φαρ̣ειν* pr. (corr. A^{1}?). — 15 *ερα* pr., *ϊ* add. A^{3}?

French at Delphi have found the 2 bases of Gelon + Hiero where the tripods were dedicated. Gelons is perfect, Hiero's name is not there on his, but it can be restored. This is of uncertain date, but no doubt after Cumae (474)

α′

β′

t,

ov

se.

ις

7.

5 ūa. preeminent

8. KV. win.
9. Ep. speak aloud.
10. exclamation only here in sense of oh!
usually pity or woe.

P

16 hospitality

sc
(u
cc
A

καλεῖ δὲ Μοῦσ' αὐθιγενὴς ἐπ.
γλυκεῖαν αὐλῶν καναχάν,
γεραίρουσ' ἐπινικίοις
Πανθείδα φίλον υἱόν.

III.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ

ΙΠΠΟΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑ.

Ἀριστοκάρπου Σικελίας κρέουσαν στρ. α'
Δάματρα (ϝ)ιοστέφανόν τε κούραν
ὕμνει, γλυκύδωρε Κλεοῖ, θοάς τ' Ὀ-
λυμπιοδ'ρόμους Ἱέρωνος ἵππους.
σεύον]το γὰρ σὺν ὑπερόχωι τε Νίκᾱι ἀντ. α'
σὺν Ἀγλαΐᾱι τε παρ' εὐρυδίναν
Ἀλφεόν, τόθι Δ]εινομένεος ἔθηκαν
ὄλβιον [γόνον στεφάνω]ν κυρῆσαι.
θρόησε δὲ λ[αὸς ἀπείρων· ἐπ. α'
„ἆ τρισευδαίμ[ων ἀνήρ,
ὃς παρὰ Ζηνὸς λαχὼν
πλείσταρχον Ἑλλάνων γέρας
οἶδε πυργωθέντα πλοῦτον μὴ μελαμ-
φᾱρέϊ κ'ρύπτειν σκότωι.“
βρύει μὲν ἱερὰ βουθύτοις ἑορταῖς, στρ. β'
βρύουσι φιλοξενίας ἀγυιαί·

11 κάλει .. αὐθιγενές Pingel, propter ἄϊξον 1. — 14 Παν-θοίδα K., v. ad I, 147.

3 Κλεοῖ scripsi, cf. Pind N. III, 83 (K.). — 5 φέρ]οντο Platt, Desrouss. — 5 sq. Νίκᾳ et Ἀγλ. Weil. — 7 τόθι Palmer ap. K. — Δεινομένευς K. — 9 λ. Ἀχαιῶν K. Cf. VIII, 30; δῆμος ἀπείρων Hom. Ω 776. — 13 sq. de μελαμφ. (Palmer) non vid. dubitari posse. — 15 ἱρὰ Ludwich (cf. II, 2); v. tamen 85. — 16 φιλοξενίαις Richards, Reinach (Plat. Leg. 953 A), Schr. (Pind. O. IV, 17. Is. V [VI], 70).

λ̣α̣μπειδ' υπομαρμαρυγαισοχρυσοσ
υψιδαιδάλτωντριπόδωνσταθεντων
πα̣ροιθεναοῦ·τοθιμεγι..οναλσοσ
φ..βουπαρακασταλια...έθροισ
δ.λφοιδιεπουσιθεονθ..ντισ
αγλαϊζέθωγαραριστοσ.λβων·
επεῖποτεκαιδαμασιπ.ου
λυδιασαρχαγέταν
ευ̣τεταυπεπ̣[
ζηνοστελε.........σιν
σ̣ά̣ρ̣διεσπερσ̣α̣..............ατωι
κροισονοχρυσα̣[
φυλ̣α̣ξ' απολλων......ελπτονᾶμαρ
μ.λ̣ῶν·πολυδ......ουκεμελλε
μιμνεινετιδ......ν̣αν·π..α̣νδε
χαλ̣..τειχέοσπ̣......θεναυ̣[
ν̣αή.ατ̣' ενθασυ̣......τεκεδ[
συ.εϋπλοκαμοι.επεβαιν' άλα̣[

---

22 *αριστον.λβον* pr., corr. A[3]. — 23 de *επεῖ* vix vid. dubitari posse; proximum autem Π in Κ corr. vid. (ita K.), ut esset ionicum *κοτε*; cf. 72. — 30 tertia litt. Λ, non Δ; post quintam nunc punctum agnovi. — ante Υ non vid. littera fuisse cuius aliqua pars in dextram porrigeretur, velut Α, Δ; sed potest fuisse Ν(C).

bi-
ut
ost
sse
est

---

17. 08. a. with its flashing radiance.
18. v. deep chased. Jebbolgicks, perhaps, rightly tall & decorated.
21. attend.

22. No || to this synizesis.

34. a. [illegible]tly

λάμπει δ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς ὁ χρυσός,
ὑψιδαιδάλτων τριπόδων σταθέντων
πάροιθε ναοῦ, τόθι μέγιστον ἄλσος ἀντ. β'
Φοίβου παρὰ Κασταλίας ῥεέθ'ροις
Δελφοὶ διέπουσι. θεὸν θεόν τις
ἀγλαϊζέτω, ὁ γὰρ ἄριστος ὄλβων.
ἐπεί ποτε καὶ δαμασίππου ἐπ. β'
Λυδίας ἀρχαγέταν,
εὖτε τὰν πεπ'[ρωμέναν
Ζηνὸς τελε[ίου νεύμα]σιν
Σάρδιες Περσᾶ[ν ὑπ' ἐκπίμπλαν στρ]ατῶι,
Κροῖσον ὁ χρυσά[ορος
φύλαξ' Ἀπόλλων. [τὸ γὰρ ἄ]ελπτον ἆμαρ στρ. γ'
μόλ' ὦν· πολυδ[άκ'ρυον] οὐκ ἔμελλε
μίμνειν ἔτι δ[υσφροσύ]ναν, πυρὰν δὲ
χαλκοτειχέος π[ροπάροι]θεν αὐ[λᾶς
ναήσατ', ἔνθα σὺ[ν ἀλόχωι] τε κεδ'νᾶι ἀντ. γ'
σὺν εὐπλοκάμοις τ' ἐπέβαιν' ἄλα[στον

---

18 ὑψιδαιδάλων? cf. supra p. XLV (εὐδαίδαλον XVI, 88. frg. 15, 3, πολυδαίδαλος Hom.). — τριπόδων] praef. p. LVIsq. — 21 θεόν, θ[εό]ν (plus his spatium non capit) Palmer ap. K. — 22 ἀγλαϊζέτω γάρ, ἄριστον ὄλβον K. non recte (ut ego et. Crus.). — cf. ὀκτὼ ὀβολοί, Ἀπόλλω οὐκ (Arist. Th. 269), ταμίαι ἀνδράσι Pind. Ol. XIII, 7, al. — 25 πεπρωμ. Palmer (K.). — 26 τελε[ιοῦσαι (τελέσσαντος Wackern.) κτί]σιν (κρίσιν Weil Crus. Platt Lips.) K. — 27 Π. ἑάλωσαν (ἁλίσκοντο Wackern., ἐπορθεῦντο Housm.) Palmer (K.). Incerta vv. 26. 27 restitutio; cf. ad νεύμασιν Aesch. Suppl. 373, ad τὰν πεπρ. ἐκπιμπλάναι XVI, 26 sq.; ad ὑπό XII, 166. — 28 vel χρυσάρματος (hoc quoque K.). — 29 sq. ὁ δ' ἐς ἄ. ἆ. μολὼν Jebb (K.). Cf. Hdt. I, 132 ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὦν. III, 80 ἐλέχθησαν λόγοι ἄπιστοι μέν, ἐλέχθησαν δ' ὦν. Sane οὖν est XVIII, 29. 37. — 30 an πολὺ δὲ στύγος . . δυσφρ-ᾶν? Cf. στ 1. 20. 34. — 31 δουλοσύναν Jebb (K.). — 33 ναήσ. Bl. — 34 σὺν recte Platt pro σύν τ' (K.), propter spatium; itaque τε post εὐπλ. addendum, ubi spatium ei est, plane ut v. 6. ἄλαστον K., Hom. § 174.

.υ̣. .τράσιδυρο.έναισ·χερασδ[
. .πυν̣αιθερασ.ετερασαέιρα[
. . . .νεν·υπέρ. .εδαιμον
. .υθεωνεστι.χαρισ·
. .υ̣δελατοΐδ. .αναξ·
. . . . .ιναλυά.τ̣α̣δ̣ομοι
— — — — — μυριων
— — — — — ν·
— — — — — ναστυ
— — — — — δίνασ
Pag. VIII (IV) πακτωλοσ·α.ι̣κελιωσγυναικεσ
εξευκτίτ.νμεγαρωναγονται·
ταπροσθενδ. .θραννυνφιλαθανειγλύκιστον·
τοσ' ειπεκαιαβ. .βάτανκ. . .υσεν
άπτεινξυλινονδομον·ει̣. . .ονδε
παρθενοι·φιλασταναματριχε̣ι̣ρασ
εβαλλον·ογαρπροφανησθνα
τοισινέχθιστοσφονων·
ἀλλ' επειδεινο. .υροσ
λαμπρονδϊαϊ. . . . .ν̣οσ
ζευσεπιστάσα. . . . . .θεσνεφοσ
σβεννυενξανθα[
απιστονουδενοτιθ. . . . .ριμνα

---

36 in fine fort. C. — 40 ante Ν Ι fuisse vid., certe neque Ο neque Α. — 41 CΜΥΡΙΩΝ pr. — 47 ννν supra v. ab A[3]. — 48 βαωταν pr., corr. A[1]? — 49 ante ονδε Γ vel Τ. — 51 εβαλλεν pr., corr. A[1]. — θια pr., corr. A[1]. — 52 litt. στος (et partes litt. αρ 51) sunt in frg. 25 K.; it. partes litt. υρος 53 in frg. 26. — 54 falsa puncta diaereseos super prius ι.

Pag.
(IV

48. l. [illegible] of the divinity step

52. φόρω peculiar. we would expect θανάτω

55. dark browned.

θυγατ|ράσι δυρομέναις· χέρας δ' ἐς
αἰπὺν αἰθέρα σφετέρας ἀείρας
γέγω]νεν· „ὑπέρβιε δαῖμον, ἐπ. γ'
ποῦ θεῶν ἐστιν χάρις;
ποῦ δὲ Λατοίδας ἄναξ;
πίτνουσ]ιν 'Αλυάττα δόμοι
_ ◡ _ ⏒ _ ◡ _ ⏑] μυρίων
_ ◡ _ ⏑ _ ◡ _]ν.
⏓ _ ◡ _ ⏓ ◡ ◡ ◡ _ ◡]ν ἄστυ, στρ. δ'
φοινίσσεται αἵματι χρυσο]δίνας
Πακτωλός, ἀεικελίως γυναῖκες
ἐξ ἐϋκτίτων μεγάρων ἄγονται·
τὰ πρόσθεν ἐχθρὰ | φίλα· θανεῖν γλύκιστον." ἀντ. δ'
τόσ' εἶπε, καὶ ἁβ|ροβάταν κέλευσεν
ἅπτειν ξύλινον δόμον. ἔ[κ|λαγ]ον δὲ
παρθένοι, φίλας τ' ἀνὰ ματρὶ χεῖρας
ἔβαλλον· ὁ γὰρ προφανὴς θνα- ἐπ. δ'
τοῖσιν ἔχθιστος φόνων·
ἀλλ' ἐπεὶ δεινοῦ πυρὸς
λαμπρὸν διάϊ[σσεν μέ]νος,
Ζεὺς ἐπιστάσα[ς μελαγκευ]θὲς νέφος
σβέννυεν ξανθὰ[ν φλόγα.
ἄπιστον οὐδέν, ὅ τι θ[εῶν μέ]ριμνα στρ. ε'

---

37 ὑπέρβιε Bl. (K.). — 40 πίτνουσιν (XVI, 6; Aesch. Eum. 515) Herw. (πίπτ.? Crus. Piccol., φθίν. Festa). — 43 θεότιμο]ν Hw. — 44 χρυσο]δίνας K. coll. Nicol. Soph. I, 476 Walz; idem est ap. Theodorum Lascarin ep. LXXVIII, 13 (Festa). 'Ερεύθεται αἵμ. (XII, 152) ci. K. (φοιν. cf. ibd. 164 sq.). — 47 πρόσθε δ' K.; praestat del. δ' (Fraccar.). Cf. 19. — ἐχθρὰ Palmer (K.). — 48 'Αβροβ. Palmer; mihi vocabulum eunuchum significare vid. („a slippered eunuch" Bury, qui confert Λυδὲ πόδαβρε in orac. ap. Hdt. 1, 55; id. conf. Festa Drag.). — 55 aut μελαγκευθὲς (K.), v. frg. 29, aut μελαμβριθὲς (κελαινανθὲς Herw., μελαμβαθὲς Ellis; μελαμ_ in eodem str. versu est 13 [Bury]). — 56 φλόγα Palmer (K.).

τέυχει·τοτεδᾱλογενη....λλων
φερωνεσυπερβορέο...|ερον|τα
συντανισφύροισκατ..|ασσε|κουραισ
διευσεβειαν·οτιμε.....|να|των
εσα.αθέανεπεμψεπ..|ω·
οσο.μενελλάδ’εχουσ|ιν|.ύτι[
ωμ.γάιυητεϊερω|νθελ|ησε|ι
...εν.εοπλέιονα|χρυσ|ον
....ᾱιπεμψαιβροτων
...γεινπαρεστινοσ
....ηφθονωιπιαίνεται
....ληφιλιππονανδρα|ρηϊο|ν
....ιουσκᾱπτρ.νδιο.
....’κωντεμερο[......]|αμου|σᾱν·
....μαλέαιποτ[.......’].ων
....νοσεφᾱμερονα[
....ασκοπεισβραχ[
....’εσσαδ’ελπισυπ[

---

59 **ερον**, 60 **ασσε**, 61 **να** (cum lineola quae ex **ϑ** remansit), 62 **ω·**, 63 **ύτι**, 64 **ησε** (**ι** est in parte cohaerenti), 65 **ον** (**σον** K.), denique 69 **ρηϊο** (**ηϊω** K.) sunt in frg. parvulo quod hic collocavi (ap. K.). In alio etiam minore sunt 63 **ιν**, 64 **νϑελ**, 65 **χρυ** (coniunxi ap. K.). — 63 paragr. falso loco posita. — 65 **ε** litt. vestigia ante primum **ν** et. K. agnoscit. — 68 **ἴαινεται** pr., **π** add. A[3]. — 67 init. **τ** aut **γ**. — spiritus asp. nota parum certo agnoscitur. — 69 sqq. adiunxi frg. 21 K., e duobus a me compositum: 69 **ν** (fuisse potest **ν·**), tum 71 sqq. extr. — 72 **π** in **κ** correctum esse vid., ut 23 (**κοτέ**). — in fine **.’μων** K.; ipse pro **μ** nihil nisi I agnovi, infraque id alterum I, quo finiebatur v. 73. — 74 post **εισ** litt. (**σ**?) deleta est; estne interp.?

τεύχηι· τότε Δαλογενὴς Ἀπόλλων
φέρων ἐς Ὑπερβορέους γέροντα
σὺν τανισφύροις κατένασσε κούραις
δι' εὐσέβειαν, ὅτι μέγιστα θνατῶν ἀντ. ε'
ἐς ἀγαθέαν ⟨ἀν⟩έπεμψε Πυθώ.
ὅσοι ⟨γε⟩ μὲν Ἑλλάδ' ἔχουσιν, οὔτι[ς,
ὦ μεγαίνητε Ἱέρων, θελήσει
φάμ]εν σέο πλείονα χρυσὸν ἐπ. ε'
Λοξί]ᾶι πέμψαι βροτῶν.
εὖ λέγ]ειν πάρεστιν, ὅσ-
τις μὴ φθόνωι πιαίνεται,
θεοφι]λῆ φίλιππον ἄνδρ' ἀρήϊον,
τεθ'μ]ίου σκᾶπτρον Διὸς
ἰοπ'λό]κων τε μέρο[ς ἔχοντ]α Μουσᾶν· στρ. ς'
ὃς δει]μαλέᾱι ποτ[ὲ χειρὶ θύν]ων
γαλα]νὸς ἐφάμερον ἅ[δονὰν φι-
λάνορ]α σκοπεῖς. βραχ[ύς ἐστιν αἰών·
δολό]εσσα δ' ἐλπὶς ὑπ[◡ ◡ – ◡ – ⏑ ἀντ. ς'

58 τεύχηι Hw. coll. XVI, 118. — 62 ἀνέπεμψε ut ego et. Housm. Weil Wil. (ἐπέπ. K.). — 63 addidi γε (it. Housm. Platt Wil.), cf. 90. — 64 μεγαίνετε scripsi in ed. 1 propter numeros, cf. ad 18; εὐαίνετε XVIII, 11 (ὦ μ. ὦ Wilam., Herw., Rein.). — θελήσει K. — 65 φάμεν Bl. (Thomas); αὐχεῖν Weil, Cr., Wil., al., sed v. pag. advers. — σέο Palmer (K.). — 68 Λοξίᾱι Bl. (et. Crus. Platt). — βροτῷ K.; -ῶν et. Nairn. — 67 εὖ λέγειν Bl. (it. Platt Housm. Headlam; cf. IV, 14. VIII, 72). — 67 sq. ὅστις μὴ Palmer (K.). — 68 ἰαίνεται (A pr.) Richards coll. Hesych.: ἰαίνεται· χολοῦται, πικραίνεται, παρὰ τὸν ἰόν. Φρύνιχος Αἰγυπτίοις. Ad πι. cf. Pind. P. II, 56. — 69 sqq. θεοφ. Herw.; cetera supplevi; cf. pag. adv. — 70 cf. IV, 3; Pind. Ol. I, 12. Aut δαμίου. — 72 de ποτέ (quippe ex quo κοτέ corrector fecerit) dubitandum non vid.; itaque Maleam nunc abieci. Cum θύνων cf. Πυθώ 62. — 73 cf. τερπνὸν ἐφάμερον διώκων Pind. Is. VI (VII) 40. Nempe Musarum (71); φιλ. = φιλάνθρωπον, cf. I, 150; Pind. Ol. I, 16 sq. Ad γαλ. (γελ.) cf. IX, 8. — 75 δολ. Jebb, Sandys; ὑπὸ κέαρ δέδυκεν Jebb; fort. ὑπέροπλον (cf. 5) φρέν' αὔξει.

. . . εριων·οδ' αναξ[
. . . .'λοσειπεφερη[
Pag. IX (V) θνατονευνταχρηδιδυμουσαέξειν
γνωμασοτιτ' αυριονοψεαι
μουνοναλίουφαοσ
χωτιπεντηκοντ' έτεα
ζωανβαθύπλουτοντελεισ·
όσιαδρωνεύφραινεθυμοντουτογαρ
κερδέωνυπερτατον·
φρονεοντ . συνεταγαρύω·βαθυσμεν
αιθηραμιạṿτοσ·ϋδωρδεποντου
ουσάπετα . ·ευφροσυναδ' οχρυσος·
ανδριδ' ọ . . εμισπολιονπ̣ . . εντα
γηρασθάλ . . . ναυτισαγκομισạι
ηβαν·αρετα . . . . ενουμινύθει
βροτωνάμασ . . . τιφεγγοσ·αλλα
μουσανιντρ . . . . ϊ̣ερωνσυδ' ολβου
καλλιστ' επεδ . . . ạοθνατοισ
άνθεα·πραξạ . . . δ' ευ

---

76 non *βιων*. — 77 Λ certum vid. — 78 *ευτανχρη* pr., corr. A²? — 88 post *πολιον* aut *π* aut *γ*.

[illegible]

[illegible]

88. parenta passing by

Note that Bacchylides is chosen to sing of the last victory of Hiero.

ἐφαμ]ερίων· ὁ δ' ἄναξ [Ἀπόλλων
◡ – ◡́]λος εἶπε Φέρη[τος υἷι·
„θνατὸν εὖντα χρὴ διδύμους ἀέξειν
γνώμας, ὅτι τ' αὔριον ὄψεαι ἐπ. ϛ'
μοῦνον ἁλίου φάος,
χὤτι πεντήκοντ' ἔτεα
ζωὰν βαθύπ'λουτον τελεῖς.
ὅσια δρῶν εὔφραινε θυμόν· τοῦτο γὰρ
κερδέων ὑπέρτατον.
φρονέοντι συνετὰ γαρύω· βαθὺς μὲν στρ. ζ'
αἰθὴρ ἀμίαντος· ὕδωρ δὲ πόντου
οὐ σάπεται· εὐχροσύνα δ' ὁ χρυσός·
ἀνδρὶ δ' οὐ θέμις, πολιὸν π[αρ]έντα
γῆρας, θάλειαν αὖτις ἀγκομίσσαι ἀντ. ζ'
ἥβαν. ἀρετᾶ[ς γε μ]ὲν οὐ μινύθει
βροτῶν ἅμα σ[ώμα]τι φέγγος, ἀλλὰ
Μοῦσά νιν τρ[έφει].“ Ἱέρων, σὺ δ' ὄλβου
κάλλιστ' ἐπεδ[είξ]αο θνατοῖς ἐπ. ζ'
ἄνθεα· π'ράξα[ντι] δ' εὖ

---

76 *ἐπαμερίων* Jebb Sandys. — *Ἀπ.* eadem sede v. 58 (Crus.). — 77 *ἑκαβόλος* Jebb, *ὁ βουκόλος* ci. K., *ὁ ποικίλος* Bury; *ἐὼν φί]λος?* — *Φέρ. υἱῷ* K.; sed longa in exitu syll. non potest ferri (cf. supra p. XXXI); itaque aut *υἷι* (ut *υἷας* restit. vid. XII, 100; ita et. Wackern. Platt Wil.) aut *Φερητιάδᾱι*, cf. 90. — 78 sqq. cf. Epicharm. frg. 267 Kb.: *ὡς πολὺν ζήσων χρόνον χὡς ὀλίγον, οὕτω διανοοῦ.* — 83 *ὅσια δρῶν* non „pie faciendo“, sed sensus est: „genio indulge, eatenus dumtaxat ut ne quid impie facias (*πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν* Ion. 1, 16 Bgk.). Tum *τοῦτο κερδέων ὑπέρτατον* componendum cum Pindari illo (O. I, 102): *τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῶι* (omni lucro quantocumque potius est). — 87 **εὐχροσύνα* (cf. *χρυσός*) Bl.; cf. Theogn. 451 *τοῦ* (*χρυσ.*) *χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός, οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.* — 88 *παρέντα* Jebb (K.), cf. Eurip. Alc. 939 (= *παρελθών* 695). — 91 *σώματι* I. K. Ingram (K.). — 92 *τράφει* (Pind.) propter spatium (?) praefert Platt.

ουφερεικοσμ. . . . ω
πα·συνδ᾽ αλαθ. . . . κ̣αλων
καιμελιγλώσσουτισυμνησειχαριν
κηΐασαηδονοσ

IV.

Τωι αυτωι πυθια

ετισυρακοσΐανφιλει ·
πολινοχρυσοκο. ασαπολλων
αστύθεμινθ᾽ ἵε̣. . ναγεράιρει·
τριτονγαρπ̣. . . . . λονυψιδέιρουχθονος
πυ̣. ιόνικ̣. . . . . . . τ̣αι
ω. . ποδ̣. . . . . συνιππών·
— — — — — —
— — — — — — ᾽ασαλεκτωρ
— — — — — — τινοωι
— — — — — — . υμνουσ
— — — — — — |ι̣σορ
— — — — — — |ασταλαν[
Pag. X (VI) δεινομενεοσκ̣᾽ εγερα̣. . μ̣ενυιον·

IV. Inscr. litt. minoribus consueto loco scr. A[3] ut vid. — 4 post γαρ fort. Π, sed nihil certo agnoscitur. — 7 sqq. Non recte in ed. 1 hic inserui frg. 22 K., cuius habitus colorque cum hac pag. non valde congruit, v. nunc carm. XIV. — 8 reliquiae quae in summo versu ante AC sunt non possunt nisi apostrophum indicare. — 10 ignoratur, num in fine interpunctum fuerit. — 11 sq. extr. satis certa, ut puto, ratione adiunxi frg. 19 K., in quo et. litt. Υ (10) infima pars conspicitur. — 13 non est iustum K, sed si omnino est, putandum ex alia littera (ε?) corrigendo factum. K.: „nisi apostr. exstare videretur, poterat et. κατεραινομεν agnosci.“ Mihi et ε et γ haud dubia visa sunt.

οὐ φέρει κόσμον σιω-
πά· σὺν δ' ἀλαθείᾱι καλῶν
καὶ μελιγ'λώσσου τις ὑμνήσει χάριν
Κηΐας ἀηδόνος.

IV.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ

⟨ΙΠΠΟΙΣ⟩ ΠΥΘΙΑ.

Ἔτι Συρακοσίαν φιλεῖ στρ. α'
πόλιν ὁ χρυσοκόμας Ἀπόλλων,
ἀστύθεμίν θ' Ἱέρωνα γεραίρει·
τρίτον γὰρ π[αρ' ὀμφα]λὸν ὑψιδείρου χθονὸς
Πυθιόνικ[ος ἀείδε]ταῖ
ὠκυπόδ[ων ἀρετᾶι] σὺν ἵππων.
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑⏑ – ⏑̄
⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑], *ἇς ἀλέκτωρ*
⏑ ⏑ ⏑ – *ἑκόν]τι νόωι*
– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑] *ὕμνους,*
⏑ ⏑ ⏑ *ἔκ'λυεν, οἷς δ]ὶς ὀρ-* στρ. β'
θὸν ἀνέχοντα Δίκ]ας τάλαν[τον
Δεινομένεο̮ς ἐγερα[ίρο]μεν υἱόν.

---

96 *σὺν δ' κτἑ.* cf. VIII, 85; referenda haec ad veram gloriam ab Hierone partam.

IV, 1 *Σ_ίων* Haeberl. — 4 *ἀμφ'* Jebb (K.); sed si recte Π agnovi, *παρ'* fuit, ut discrepet h. l. stropha cum altera corrupta, eadem autem sit versus forma (praeter *χθονὸς* adiectum), quae est octavi. — 6 *ἀρετᾶι* Bl., Lewis Campbell, Cr., Pingel. — 7 *ἇς* i. e. *Ἀρεθούσας* (male antea Ortygiam posueram, v. Festa); itaque in v. 7 *Ἀρέθουσα* (vel *-ας* etc.) exstiterit. Eius *ἀλέκτωρ* (= *πόσις*, Soph. frg. 767 N.) Alpheus dicitur; nempe a septimo v. huius str. (sicut mox ab eodem alterius) a Pythicis ad Olympicas victorias transit. — 12 cf. XVI, 25. — 13 omisi *κ'*, quod neque indubiae lectionis fuisse vid. (v.

παρ̣εστΐαναγχιαλοισι̣...ρ̣ασμυχοισ
μουνονεπιχθονιω.τ̣αδε
μησα̈́μενονστεφανοισερεπτειν
δυοτ᾽ολυμπιονικασ
αειδειν·τιφ.ρτερονη.εο̣ι.ιν
φιλονεοντα̣παντο..πῶν
λαγχανειναπομοιρα...θλων·

V.

ευμοιρε̣.υρακ...ν
ιπποδινήτω̣ν̣στρατα.ε̣·
γνωσημεν.οστεφάν.ν
μοισᾶνγλυκ.δωροναγαλ̣μ̣ατωνγενυν
αιτισεπιχθονΐων
ορθωσ·φρεναδ᾽ευθυδικ.ν
ατρεμ᾽αμπαυσασμεριμν̣ᾶν
δευρ᾽αθρησοννοω[.]
ησυνχαριτεσσιβαθυζώνοισυφανασ
υμνοναποζαθέασ

---

14 post ΛΟΙCΙ spatium est litteris ΚΙ; eis quae pridem mihi agnoscere visus sum: [Γ]ΑΙ(*ας*), ne spatium quidem expletur. — 18 ЄΟΙ vel ЄΑΙ agnovi (*εοισιν* K. p. 33).

V. Nulla est inscriptio. — 2 alterum *ν* a corr. (ex *ι*)?

πάρεστίν νιν ἀγχιάλοισι Κίρρας μυχοῖς
μοῦνον ἐπιχθονίων τάδε
μησάμενον στεφάνοις ἐρέπτειν
δύο τ' ὀλυμπιονίκας
ἀείδειν. τί φέρτερον ἢ θεοῖσιν
φίλον ἐόντα παντο[δα]πῶν
λαγχάνειν ἄπο μοῖρα[ν ἐσ]θλῶν;

V.

⟨ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ
ΚΕΛΗΤΙ ΟΛΥΜΠΙΑ.⟩

Εὔμοιρε Συρακοσίων στρ. α'
ἱπποδινήτων στραταγέ,
γνώσῃ μὲν ἰοστεφάνων
Μοισᾶν γλυκύδωρον ἄγαλμα, τῶν γε νῦν
αἴ τις ἐπιχθονίων,
ὀρθῶς· φρένα δ' εὐθύδικον
ἀτρέμ' ἀμπαύσας μεριμνᾶν
δεῦρ' ἄθρησον νόωι,
ἢ σὺν Χαρίτεσσι βαθυζώνοις ὑφάνας
ὕμνον ἀπὸ ζαθέας

---

pag. adv.) neque sensui aptari potest. Pro *ἐγεραίρ.* nescio an (propter spat.) *ἐγεράραμεν* praestet. — 14 scripsi *πάρεστίν νιν* (*πάρεστι μὲν* et. Wil. ci.), coll. III, 67. XVIII, 1; aut *πάρ. νῦν,* et v. 4 ut K. — *Κίρρ.* cf. X, 20, Pind. P. X, 15 al. — 15 *τάδε*] ut tres victorias Pythicas adeptus sit. — 17 *ἡ ὀλυμπιονίκη* est ap. Antiphontem sophistam frg. 131 (130 Saupp.); cf. *ἡ μουνοπάλη* XI, 8. — 20 *ἀέθλων* K. (*ἐσθλῶν* et. Wil.). Cf. V, 51.

V, 2 *στρατ.* cf. Bury Class. Rev. — 3 cf. 98 (N. N. Athenaeum 19/2 1898). — 6 aut *εὐθυδίκ[α]ν,* ut *ὀρθοδίκαν* Pind. P. XI, 9 (K.); vix *-κων* (Nikitin) fuit. — 6 sq. cf. 141 sq. — 8 ⟨*σὺν*⟩ *νόῳ* K. propter numeros. — 9 *ἤ* K. (*εἰ* Palmer); sed *ἤ* interrogat. (in interrogationibus obliquis simplicibus) et ap Hom. est et in titulis Doricis.

νασουξενοσΰμετέρανπεμ
πεικλεενναvεσπολιν
χρυσάμπυκοσουρανιασ
κλεὶνοσθεραπων·εθελειδε
γᾶρυνεκστηθέωνχέων
αινειν ἵερωνα·βαθυν
δ' αιθεραξουθαισιταμνων
υψουπτερύγεσσιταχει
αισαιετοσευρυάνακτοσαγγελοσ
ζηνοσερισφαράγου
θαρσεῖκρατεραῖιπίσυνοσ
ἴσχυῒ·πτασσοντιδ' ορνι
χεσλιγύφθογγοιφοιβωι·
όυνινκορυφαιμεγαλασἴσχουσιγαιασ
.υδ' αλοσακαματασ
Pag. XI (VII) δυσπαίπαλακυματα·νωμα
ταιδ' ενατρύτωιχάει
λεπτότριχασυνζεφυρουπνο
αισινέθειραναριγνω
τοσμετανθρωποισἴδειν·
τωσνυνκαιμοιμυρἴαπανταῖκελευθοσ
υμετεραναρεταν
υμνεῖκυανοπλοκαμουθ' εκατινικασ

---

14 *κλινοσ* pr., corr. A^{3}. — 16 *αινει* pr., corr. A^{2}? — 22 *τασσοντι* pr., corr. A^{2}? — 24 *μεγαλαισ* pr., corr. A^{2}? — 26 *νωμαι* pr., corr. A^{2}? Affert haec schol. Hes. Theog. 116: *B. δὲ χάος τὸν ἀέρα ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ ἀετοῦ· ν. δ' ἐν ἀτρυγέτωι χάει* (Bgk. frg. 47); eodem refert K. schol. Ar. Av. 192, ubi Ibycus est pro B., et *ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίωι χ.* (28 Bgk.).

[illegible] ode is [illegible] πάθος
[illegible] kinship between [illegible] + Bacch. [illegible]
shown. πάθος not in Pindar's Sphere.
Splendid setting of a gnomic utterance
by Heracles. War hardly touched
upon. Deference of the younger poet
is shown. Can't warn + advise. Can
sympathize. No note of hostility to
his antagonists. Hadn't Pindar's pl[illegible]
in his genius.

The metre is a grave question.
English Scholars believe in absolute
metrical responsion. The new
old school (Wilam., Schroeder et al.)
do not equate each strophe. [illegible]
Masqueray Greek Lyric (also on
Euripides) gives you an insight
into the divergencies of opinion.
Many in metres! Cast Am. J. Phil
around.

39. a. Of unvarying flood [illegible]

42. I call Earth to witness, laying on my hand.

44. [illegible] sprinkle

48. Sm. νεοκρότου newly gained

47. mindful of his pilot
48 i darts on. Plat Rep. 516 c.
49. τις. winning (cunning twin
52. happy.

68. ~~[illegible]~~ Marlowe — Tamburlane.

νάσου ξένος ὑμετέραν πέμ-
πει κλεεννὰν ἐς πόλιν,
χρυσάμπυκος Οὐρανίας κλει-
νὸς θεράπων· ἐθέλει δὲ
γᾶρυν ἐκ στηθέων χέων
αἰνεῖν Ἱέρωνα. βαθὺν ἀντ. α'
δ' αἰθέρα ξουθαῖσι τάμνων
ὑψοῦ πτερύγεσσι ταχεί-
αις αἰετὸς εὐρυάνακτος ἄγγελος
Ζηνὸς ἐρισφαράγου
θαρσεῖ κρατερᾶι πίσυνος
ἰσχύϊ, πτάσσοντι δ' ὄρνι-
χες λιγύφθογγοι φόβωι·
οὔ νιν κορυφαὶ μεγάλας ἴσχουσι γαίας,
οὐδ' ἁλὸς ἀκαμάτας
δυσπαίπαλα κύματα· νωμᾶ-
ται δ' ἐν ἀτρύτωι χάει
λεπτότριχα σὺν ζεφύρου πνοι-
αῖσιν ἔθειραν ἀρίγνω-
τος μετ' ἀνθρώποις ἰδεῖν·
τὼς νῦν καὶ ⟨ἐ⟩μοὶ μυρία πάνται κέλευθος ἐπ. α'
ὑμετέραν ἀρετὰν
ὑμνεῖν, κυανοπλοκάμου θ' ἕκατι Νίκας,

13sq. de divisione versuum cf. supra p. 4. *Καινὸς* ci. Housm. — 23 *φοιβωι* em. K. Cf. *νόωι* 8, *δρόμωι* 183. — 24 cf. 144. — 25 cf. *ἀκαμαντορόαν* 180. — 26 *δυσπέμφελα* s. *-πελα* Nairn. — *νωμᾶι* Walker Ludwich Platt, recte puto, cf. praef. p. XII. — 28 *πνοιαῖσιν* Weil Ludwich Platt. — 29sq. *ἀριγνὼς* (Pind. N. V, 12) Ludw.; sed potius del. puto (Walker) *μετ'* 30 ob sensum, v. praef. l. c. (*μέγ'*, aut *μετ' οἰωνοῖς* ci. Weil). — 31 *ἐμοὶ* Bl. ap. K. Cf. autem Pind. I. III 19 sq. (IV, 1 sq.): *ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾶι κέλευθος .. ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνωι διώκειν.* Pindari carmen huic Bacchylidis suppar tempore esse videtur. — 33 *υμνει* em. Palmer (K.).

χαλκεοστέρνουτ᾽ αρηοσ
δεινομενευσαγέρωχοι
παιδεσ·ευερδωνδεμηκάμοιθεοσ·
ξανθότριχαμενφερενικον
αλφεονπαρευρυδιναν
πωλοναελλοδρόμαν
ειδενικασανταχρυσόπαχυσαωσ
πυθωνιτ᾽ εναγαθέᾱι·
γαιδ᾽ επισκήπτωνπιφαυσκω
όυπωνινυποπροτέ..ν
ιππωνεναγῶνικατεχρανενκονισ
προστελοσορνύμενον·
ριπᾱιγαρῒσοσβορεα
όνκυβερνήτανφυλασσων
ῒεταινεόκροτον
νικανῒερωνιφιλοξένωιτιτύσκων·
ολβιοσῶιτινιθεοσ
μοιραντεκαλωνέπορεν
συντ᾽ επιζήλῶιτυχαι
αφνειονβιοτανδιάγειν·ου
γα....επιχθονιων
π...αγ᾽ ευδάιμωνεφυ·
......ọτ᾽ εριψιπυλαν
........ạτονλεγουσιν

37—40 *νικάσαντα* aff. schol. Pind. Ol. I argum. (frg. 6 Bgk.) ubi *ἀελλοδρόμον*. — 46 *βορεαι* pr., corr. A[1]. — 50—55 aff. Stobaeus Flor. 103, 2 (Bgk. frg. 1); 50—53 *διάγειν* sunt et. apud Apostol. XII, 65[e] (K.); 53 *οὐ* — 55 apud Stob. Flor. 98, 26. — 52 sic *επιζήλῶι*. — 53 *ἀφνειὸν* et. Stob. Apost. — 54 sq. *γάρ τι ἐπ. πάντα γ᾽* (ita 98, 26; corrupte priore l.) Stob. — 56 *ερειψ* pr., corr. A[1]?

o adl
previo
prim

64. ἐδάη beheld.

67. ἀργυρέας gleaming.

75. Fίονς [illegible]. Also unknown mistake

80 ρ. difficult [illegible] calm pos. hors

81. τᾶν υτιον in vain

δῦναι Διὸς] ἀργικεραύ-
νου δώματα Φερσεφόνας τανισφύρου,
καρχαρόδοντα κύν' ἄ-
ξοντ' ἐς φάος ἐξ Ἀΐδα,
υἱὸν ἀπ|λάτοι' Ἐχίδνας·
ἔνθα δυστάνων βροτῶν
ψυχὰς ἐδάη παρὰ Κωκυτοῦ ῥεέθ|ροις,
οἷά τε φύλλ' ἄνεμος
Ἴδας ἀνὰ μηλοβότους
πρῶνας ἀργηστὰς δονεῖ.
ταῖσιν δὲ μετέπ|ρεπεν εἴδω-
λον θρασυμέμνονος ἐγ-
χεσπάλου Πορθανίδα·
τὸν δ' ὡς ἴδεν Ἀλκμήνιος θαυμαστὸς ἥρως ἐπ. β'
τεύχεσι λαμπόμενον,
νευρὰν ἐπέβασε λιγυκ|λαγγῆ κορώνας,
χαλκεόκ|ρανον δ' ἔπειτ' ἐξ-
είλετο (ϝ)ιὸν ἀνα-
πτύξας φαρέτ|ρας πῶμα· τῶι δ' ἐναντία
ψυχὰ προφάνη Μελεάγ|ρου
καί νιν εὖ εἰδὼς προσεῖπεν·
„υἱὲ Διὸς μεγάλου,
στᾶθί τ' ἐν χώρᾶι, γελανώσας τε θυμόν
μὴ ταὖσιον προΐει στρ. γ'
τραχὺν ἐκ χειρῶν ὀϊστὸν

58 δῦναι Palmer (K.); cf. φῦναι 160 (ad Διὸς 178). — 59 cf. 99. — 60 κύν' ἄξοντ' ex Odyss. λ, 623 (Platt). — 62 cf. 142. — 66 ἴδας? Cf. 146 sq. — 67 cf. ἀργῆτα Κολωνόν Soph.; ἀργεστὰς (nomin.) Jebb. — 71 αλκμηΐος em. K. — 75 versuum divisionem (quae eadem est in ep. α'γ') mutavit K. De ϝιόν cf. praef. p. XXVII. — 78 προσεειπεν em. K. — 80 γαλαν. Marindin; sed non vid. opus, cum γελανής sit ap. Pind. — 81 cf. 161.

ψυχαισινεπιφθιμένων·
ουτοιδεοσ·ὤσφατο·θαμβησενδ' αναξ
αμφιτρυωνιάδασ·
ειπεντε·τισαθανατων
ηβροτωντοιοῦτονερνοσ
θρεψενενπόιᾱιχθονι·
τισδ' εκτανεν·ηταχακαλλίζωνοσηρα
κεινονεφαμετέρᾱι
πεμψεικεφαλᾱι·ταδεπου
Pag. XIII (IX) παλλαδιξανθᾱιμελει·
τονδεπροσεφαμελεαγροσ
δακρυόεισ·χαλεπον
θεωνπαρατρέψαινοον
ανδρεσσινεπιχθονίοισ·
καιγαρανπλάξιπποσοινευσ
πανσενκαλυκοστεφανου
σεμνασχολοναρτεμιδοσλευκωλενου
λισσόμενοσπολεων
τ' αιγωνθυσίαισιπατηρ
καιβοωνφοινικονώτων·
αλλανικατονθεα
εσχενχολον·ευρυβιανδ' έσσευεκουρα
καπροναναιδομάχαν·
όσκαλλιχορονκαλυδω
ν' ένθαπλημυρωνσθενει
όρχουσεπέκειρενοδοντι

---

106 οσ pr., όσ (an fuit εσ?) A³?

104.26. sent forth

107. boiling over with

ψυχαῖσιν ἔπι φθιμένων·
οὔτοι δέος.“ ὣς φάτο· θάμβησεν δ' ἄναξ
Ἀμφιτρυωνιάδας,
εἶπέν τε· „τίς ἀθανάτων
ἢ βροτῶν τοιοῦτον ἔρνος
θρέψεν ἐν ποίᾱι χθονί;
τίς δ' ἔκτανεν; ἦ τάχα καλλίζωνος Ἥρα
κεῖνον ἐφ' ἁμετέρᾱι
πέμψει κεφαλᾶι· τὰ δέ που
Παλλάδι ξανθᾶι μέλει.“
τὸν δὲ π'ροσέφα Μελέαγ'ρος
δακ'ρυόεις· „χαλεπὸν
θεῶν παρατ'ρέψαι νόον
ἄνδρεσσιν ἐπιχθονίοις. ἀντ. γ'
καὶ γὰρ ἂν πλάξιππος Οἰνεὺς
παῦσεν καλυκοστεφάνου
σεμνᾶς χόλον Ἀρτέμιδος λευκωλένου
λισσόμενος πολέων
τ' αἰγῶν θυσίαισι πατὴρ
καὶ βοῶν φοινικονώτων·
ἀλλ' ἀνίκατον θεὰ
ἔσχεν χόλον· εὐρυβίαν δ' ἔσσευε κούρα
κάπ'ρον ἀναιδομάχαν
ἐς καλλίχορον Καλυδῶ-
ν', ἔνθα πλημμύρων σθένει
ὄρχους ἐπέκειρεν ὀδόντι,

83 cf. 43. 163. — 84 aut οὔ τοι („tibi“), cf. XII, 79. — 87 cf. 102. — 90 κεῖνον] qui Meleagrum occiderat (K.). — 92 cf. 132. 67. 107. — 94 sqq. ad sententiam poetae cf. v. 172 sqq.; XV, 23 sqq. — 97 cf. Hom. Il. IX, 581. XIV, 117. — 98 v. ad 3. 123 (Ath. l. c.). — 100 notabile πολέων gen. femin. ut πουλύν ap. Homer. — 106 ὃς em. Palmer (K.). — 107 scripturam πλημυρων retinet K.

113. ων. eagerly.

124. αἴθων tawny.

σφάζε τε μῆλα, β͡ροτῶν
θ' ὅστις εἰσάνταν μόλοι.
τῶι δὲ στυγερὰν δῆριν Ἑλλάνων ἄριστοι ἐπ. γ'
στασάμεθ' ἐνδυκέως
ἓξ ἄματα σῡνεχέως· ἐπεὶ δὲ δαίμων
κάρτος Αἰτωλοῖς ὄρεξεν,
θάπτομεν τοὺς κατέπε-
φ'νεν σῦς ἐριβ'ρύχας ἐπαΐσσων βίᾱι,
Ἀγκαῖον ἐμῶν τ' Ἀγέλαον
φ[έρτ]ατον κεδνῶν ἀδελφεῶν,
οὓς τέ]κεν ἐν μεγάροις
πατ'ρὸ]ς Ἀλθαία περικ'λειτοῖσιν Οἰνέος·
νῦν δ' ὤ]λεσε μοῖρ' ὀλοὰ στρ. δ'
πάντα]ς· οὐ γάρ πω δαΐφ'ρων
παῦσεν] χόλον ἀγ'ροτέρα
Λατοῦς θυγάτηρ· περὶ δ' αἴθωνος δορᾶς
μαρνάμεθ' ἐνδυκέως
Κουρῆσι μενεπτολέμοις·
ἔνθ' ἐγὼ πολλοῖς σὺν ἄλλοις

---

109 μήλων ex Π. I, 542 ἄνθεσι μήλων fluxisse ci. Wil. Contra ibd. Ω, 43 μῆλα, βροτῶν (ita Aristarch.) conf. Herw. — 110 novum εἰσάνταν; sed non ideo εἰσάντ' ἂν scribendum (K.). Cf. ἄντην; 150. (It. Housm. Platt al. — 112 ἐνδυκέως ut 125, = κρατερῶς: qua significatione nusquam praeterea adhibetur. — 113 συνεχές et -έως ap. Hom. quoque et Hes. primam longam habent; fuerunt qui illic quoque duplicarent N. — 115 cf. 35. — οὓς K.; sed quem putemus τοὺς pro οὓς dedisse, nisi poetam, ne videretur esse θαπτομένους? Cf. praef. p. XLII. — versuum divisionem mutavit K., cf. ad ep. α'. β'. — 116 -φνεν K. — 117 Ἀγκαῖον] cf. Apollod. I, 8, 2, 6 (K.). — αγγελον corr. K. (ex Antonino Liber. Metam. 2, ubi Ἀγέλεως). — 118 φέρτατον] cf. XVI, 33 etc. Aut φίλτατον. — 119 ὃν] Wil.; τοὺς ut 199? — 121 τοὺς δ' K. (πρὸς δ' Rich., ἀλλ' Chr., τῶν Bl.[1] Jebb). — 122 πλεῦνας Housm. Bl.[1] Rich. Chr.; πάντας Ludwich.; cf. Ant. Lib. l. c. — δαΐφρων et hic et 137 (Athen. l. c., v. ad 3) vid. esse δαϊόφρων (ὁ πολεμικὸν φρόνημα ἔχων Et. Gud., Ludw.).

136. Ca. brooding over

140. P. brand

Ἴφικλον κατέκτανον
ἐσθλόν τ' Ἀφάρητα, θοοὺς μάτρωας· οὐ γὰρ
καρτερόθυμος Ἄρης
κρίνει φίλον ἐν πολέμῳ·
τυφˈλὰ δ' ἐκ χειρῶν βέλη
ψυχαῖς ἔπι δυσμενέων φοι-
τᾶι θάνατόν τε φέρει,
τοῖσιν ἂν δαίμων θέλῃ·
ταῦτ' οὐκ ἐπιλεξαμένα ἀντ. δ΄
Θεστίου κούρα δαΐφˈρων
μάτηρ κακόποτˈμος ἐμοὶ
βούλευσεν ὄλεθˈρον ἀτάρβακτος γυνά·
καῖέ τε δαιδαλέας
ἐκ λάρνακος ὠκύμορον
φιτˈρὸν ἀγκλαύσασα, τὸν δὴ
μοῖρ' ἐπέκˈλωσεν τότε
ζωᾶς ὅρον ἁμετέρας ἔμμεν. τύχον μὲν
Δαϊπύλου Κλύμενον
παῖδ' ἄλκιμον ἐξεναρί-
ζων ἀμώμητον δέμας,
πύργων προπάροιθε κιχήσας·
τοὶ δὲ πρὸς εὐκτιμέναν
φεῦγον ἀρχαίαν πόλιν
Πλευρῶνα· μίνυνθα δέ μοι ψυχὰ γλυκεῖα· ἐπ. δ΄

---

129 Aphares (vel Aphareus; cf. *Ἀφαρητίδαι* Pind. N. X, 65 ab *Ἀφαρεύς* qui ab aliis vocatur) nusquam praeterea inter Thestii filios commemoratur. — 132 cf. 92. — 135 cf. 55 (Bury). — 137 *κορα* em. K. — 139 *ἀτάρβακτος* Pind. Pyth. IV, 84 (K.). Cf. *θάμβησεν* 84 (et 179). — 142 *ἀγκλ.* Jebb (K.) pro *εγκλ.*; cf. *ἀμπαύσας* 7. *ἀπλάτοι'* 62. Non filium flet, sed fratres. Hdt. 8, 14. 66. (*Δαῖε* [scil. *με*] .. *ἐγκαύσασα* Festa.) — 143 *ποτὲ*? K. — 144 cf. 24. 104. — 146 *ἐξεναρ.* retinet K. Cf. 66 sq. — 150 cf. 110. — 151 Hom. *Α* 416 *ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ,*

155. intentionally left blank

γνῶν δ' ὀλιγοσθενέων,
αἰαῖ· πύματον δὲ πνέων δάκρυσα τλ[άμων,
ἀγλαὰν ἥβαν προλείπων.“
φασὶν ἀδεισιβόαν
Ἀμφιτ'ρύωνος παῖδα μοῦνον δὴ τότε
τέγξαι βλέφαρον, ταλαπενθέος
πότ'μον οἰκτίροντα φωτός·
καί νιν ἀμειβόμενος
τάδ' ἔφα· „θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ' ἀελίου προσιδεῖν στρ. ε'
φέγγος· ἀλλ' οὐ γάρ τίς ἐστιν
πρᾶξις τάδε μυρομένοις,
χρὴ κεῖνο λέγειν ὅ,τι καὶ μέλλει τελεῖν.
ἦρά τις ἐν μεγάροις
Οἰνῆος ἀρηϊφίλου
ἔστιν ἀδ'μήτα θυγάτ'ρων,
σοὶ φυὰν ἀλιγκία;
τάν κεν λιπαρὰν ἐθέλων θείμαν ἄκοιτιν.“
τὸν δὲ μενεπτολέμου
ψυχὰ προσέφα Μελεά-
γ'ρου· „λίπον χλωραύχενα
ἐν δώμασι Δαϊάνειραν,
νῆϊν ἔτι χ'ρῦσέας

οὔτι μάλα δήν (K.); μινύνθα i. e. ἐμινύνθη L. C. Purser ap. K. Cf. τάδε 191; praef. p. XXXVIII. — 154 προλιπων em. K. — 158 οικτειρ. correxi. — 160 verum vid. τάδ', non (K.) τόδ' (τοῖα s. τοῖ' Housm. Ludw. Chr., τᾷδ' Wil.; insolitum utrumque, praef. p. XLII; τοῖσδ' Weil). — 161 μηδ' (Stob.) Richards. Cf. 81. — 162 sq. cf. Hom. κ, 202. 568 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισι (K.). — 164 μέλλοι? Cf. 190. — 165 ἦ ῥά K.; cf. Kühner-Bl. I, 1[3], 217. 2, 580. — 169 θελων em. K. — 173 cf. XV, 23 sq.

κυπριδοσθελξιμβρότου·
λευκωλενεκαλλιόπα
στᾱσονευπόιητοναρμα
αυτου·διατεκρονιδαν
υμνησονολυμπιωναρχαγονθεων·
τ̣οντ’ ακαμαντορόαν
αλφεονπελοποστεβίαν
καιπισαν·ενθ’ οκλεεννοσ
. . σσινικάσασδρομωι
. . . ενφερένεικοσευπύργουσσυρακουσ
σασϊερωνιφερων
. . . α̣ιμονἴασπεταλον·
. . . δ’ αληθειασχαριν
Pag. XVI (XII) αινεῖνφθονοναμφ[
χερσιναπωσάμενον
ειτισεῦπράσσοιβροτω[
βοιωτοσανηρταδεφων[
ησιοδοσπροπολοσ
μουσᾶνοναθανατοιτι[
καιβροτωνφημανέπ̣[

---

175 coronis pro paragrapho. — 179 *ολυμπιον* recte pr., *-ιων* A[3]. — 198 lineola recta supra *ον* quid significet ignoratur.

Pa

198 ff. foundations.

*Κύπ*ριδος θελξιμβρότου.“
λευκώλενε Καλλιόπα, ἀντ. ε′
στᾶσον εὐποίητον ἅρμα
αὐτοῦ· Δία τε Κ*ρονίδαν
ὕμνησον Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν,
τόν τ’ ἀκαμαντορόαν
Ἀλφεόν, Πέλοπός τε βίαν,
καὶ Πίσαν, ἔνθ’ ὁ κ*λεεννὸς
ποσσὶ νικάσας δρόμωι
ἦλθ]εν Φερένικος ⟨ἐς⟩ εὐπύργους Συρακόσ-
σας Ἱέρωνι φέρων
εὐδ]αιμονίας πέταλον.
χρὴ δ’ ἀλαθείας χάριν
αἰνεῖν, φθόνον ἀμφοτέραισιν
χερσὶν ἀπωσάμενον,
εἴ τις εὖ πράσσοι βροτῶν.
Βοιωτὸς ἀνὴρ τάδε φών[ησεν, γλυκειᾶν ἐπ. ε′
Ἡσίοδος πρόπολος
Μουσᾶν, ὃν ⟨ἂν⟩ ἀθάνατοι τι[μῶσι, χρῆμεν
καὶ βροτῶν φήμαν ἕπ[εσθαι.

---

177 non erat ulterius de Deianira narrandum, praef. p. LX. — 184 αὔξ]εν K.; id. ἑὔπύργους; sed non licet distrahere εὐ- nisi ante binas consonas. Cf. VIII, 39 et (propter omissam praeposit., quam add. et. Ludw.) X, 114 (ut ego et. Housm.: -KO⟨CE⟩CEYΠ.). — συρακουσσας ut ionicam formam defendit Hw. — 186 de foliis quibus pro suffragiis utebantur Syracusii cogitat Bury (it. iam Tyrrell, qui Pind. Is. VII [VIII] 43 conf.). — 187 correxi αληθειας, cum alias semper sit ᾱ in hac voce (K.). — 189 ἀπωσαμένους Housm. — 191 φώνασεν K. — γλυκειᾶν (cf. 151; fr. 21, 4) Bruhn, λιγειᾶν Wil.; βαθύφρων Pingel. — 193 ignota est Hesiodi sententia; sed similis est ap. Theogn. 169: ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ’, ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ. Χρῆναι Pingel (χρὴ 187; praest. χρῆμεν); κείνωι Wil., τούτωι Housm., -σιν ἐσθλὰν Lips. — 194 ἕπ. et Housm. Wil. Ad φήμαν cf. ἧβαν 154.

πειθομαιευμαρεωσ̣
ευκλεακελευθουγλωσσανου̣[
πεμπεινϊερωνι·τοθενγα[
πυθμενεσθάλλουσινεσθλ[
τουσομεγιστοπάτωρ
ζευσακινήτουσενειρήν[

VI.

Λαχωνι κειωι σταδιει ολυμπ(ια)

λάχωνδιοσμεγιστου
λάχεφερτατονποδεσσι
κῡδοσεπαλφειουπροχοαισ[
διοσσαπαροιθεν
αμπελοτρόφονκεον
άεισάνποτ᾽ολυμπιᾱι
πυξτεκαιστάδιονκρατευ[
στεφανοισεθέιρασ
νεανιαιβρυοντεσ·
σεδενυναναξιμόλπου
ουρανιασυμνοσέκατινικ[

VI. Inscr. (litt. min. ad laevam partem primorum vv.) dedit A^3. — 3 in *αλφειου* nominis prima syll. correctum est ab A^3.

πειθόμεθ' εὐμαρέως
εὐκλέα κελεύθου γλῶσσαν οὐ[κ ἐκτὸς θεῶν
πέμπειν Ἱέρωνι· τόθεν γὰρ
πυθ|μένες θάλλουσιν ἐσθλ[ῶν,
τοὺς ὁ μεγιστοπάτωρ
Ζεὺς ἀκινήτους ἐν εἰρήν[ᾱι φυλάσσοι.

VI.

ΛΑΧΩΝΙ ΚΕΙΩΙ

⟨ΠΑΙΔΙ⟩ ΣΤΑΔΙΕΙ ΟΛΥΜΠΙΑ.

Λάχων Διὸς μεγίστου — στρ. α'
λάχε φέρτατον πόδεσσι
κῦδος ἐπ' Ἀλφεοῦ προχοαῖσ[ι νικῶν.
δι' ὅσσα πάροιθεν
ἀμπελοτ|ρόφον Κέον
ἄεισάν ποτ' Ὀλυμπίᾱι
πύξ τε καὶ στάδιον κρατεῦ-
σαν] στεφάνοις ἐθείρας
νεανίαι βρύοντες. — στρ. β'
σὲ δὲ νῦν ἀναξιμόλπου
Οὐρανίας ὕμνος ἕκατι νίκ[ας

---

195 cf. 35; inde πειθόμεθ' scripsi, ut omnes vocales eaedem essent; nempe post βροτῶν κτέ. ineptum est B. de se solo hoc dicere, idque in clausula carminis. — 196 aut εὐκλεᾶ ut K. (Pind. P. XII, 24). Cf. IX, 51 sq.; = οὐκ ἐκτὸς κελ. θεῶν, cf. (Bury) θεός 36 (ο[ἰακοστρόφον K., οἰωνὸν καλᾶς Platt). — 198 ἐσθλοί K. (-ῶν et. Jur. Wil.). Cf. Pind. N. VIII, 40. — 200 ita Palmer (K.) coll. XII, 189, nisi quod -σσει (-σσοι et. E. Bruhn Jur. Wil. Platt).

VI. 3 αλφειου emend. K. — νικῶν cf. str. β' (σεμναῖς K., -αῖς ἀέθλων Housm., μαθόντος, δι' Pingel; non recte πάντων, δι' Desrouss. Drachm.). — 4 tanguntur priores victoriae Olympiacae, quas Cei quidam vel cursores vel pugiles adepti erant. Ὅσσα exclamantis est.

αριστομένειον
ωποδάνεμοντεκοσ
γεράιρειπροδομοισαοι
δαισοτισταδιονκρατησασ
κεονευκλέϊξασ
⸎)——

VII.

Τωι αυτωι

ωλιπαραθυγατερχρονουτεκ̣[
νυκτοσσεπεντηκονταμ[
εκκαιδεκάτανενολυμπ[
Pag. XVII (XIII) *. . . . αρ . ι̣[*
. . ι̣τοσα|ιμα̣[
κ̣ρινειν¦τα| . . . . . . λαιψηρω̃νποδ|ων
.′λλασικ|αιγυ̣| . . . . ρισταλκεσσθεν|οσ·
ω̃ιδεσυπ|ρεσ|βυ| . . . . νυείμηισγερ̣|ασ
νικασ . ε|παν|θ̣ρ . . ο̣ισινευδοξοσκ|εκλη
ταικαιπ|ολυ|ζή . . . ο̣σ·αρ| . . . . ον
. . .’εκο|σ̣μη| . . . . . . φαν| . . . . να
— — — — — — —

---

13 *ποδαον.* pr.
VII. Inscr. (litt. min. ad laevam partem primi v., loco crasae scripturae trium v.) dedit A[3]. — 1 *λιπαρο* pr. — 4 sqq. pars anterior componitur ex frg. III, quae coniunxi (ap. K.); excipit post lacunam non magnam quartum frg., quod coniunxi cum exitibus versuum qui pag. XVIII ad laevam partem adhaerent. Sententia atque ex parte etiam numeri monstrabant communionem pristinam omnium horum frg. et inter se et cum pag. antecedente; itaque hac ratione inter duas magnas huius voluminis partes nexus certus effectus est. — 5 non ΥΤΟ, non enim sufficit spatium litt. Υ. — 7 *ρισταλκεεσ* pr., corr. A[3]? — 8 *ωι*] *ω* pr. — *προσ* pr., corr. A[1]. — *σγερασ*] prius *σ* et *γ* loco aliarum litt. (CT?) picta ab A[3]. — 9 post *νικασ* hypostigme ut vid. — 10 post AP apparuit quasi Ϊ.

Ἀριστομένειον
ὦ ποδάνεμον τέκος,
γεραίρει προδόμοις ἀοι-
δαῖς, ὅτι στάδιον κρατή-
σας Κέον εὐκλεΐξας.

VII.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Ὦ λιπαρὰ θύγατερ Χρόνου τε κ[αὶ
Νυκτός, σὲ πεντήκοντα μ[ῆνες ἁμέραν
ἑκκαιδεκάταν ἐν Ὀλυμπ[ίᾶι ⏑ _ . .
. . . .]αρ[— — — —
. . .]τοσαιμ[— — — —
κρίνειν τα[χυτᾶτά τε] λαιψηρῶν ποδῶν
Ἕλλασι καὶ γυίων ἀρισταλκὲς σθένος·
ὧι δὲ σὺ πρεσβύτατον νείμηις γέρας
νίκας ἔπ', ἀνθρώποισιν εὔδοξος κέκλη-
ται καὶ πολυζήλωτος. Ἀρ[ιστομένει]ον
νῦν γ]' ἐκόσμη[σας στε]φάν[οισι Λάχω]να
παῖδα] (des. v. II)

VII. Compellatur Ἡμέρα (Temporis et Noctis filia) decima sexta mensis eius quo Olympici ludi celebrabantur; eo die coronas victoribus tribui solitas esse testatur schol. Pind. Ol. V, 8. 14. Vid. K. (Jebb); it. Desrouss. Erant autem menses lunares XCIX, qui orbem annorum VIII complebant, in duas partes ita divisi, ut altera haberet menses L, altera XLIX; itaque dies festi ludorum vel post quinquagenos vel post quadragenos novenos menses recurrebant. Schol. Pind. Ol. III, 35. — 2 **μηνὸς** Jebb. — 6 **ταχυτ.** Wack. Platt. — 7 **ἐριστ.** per errorem K. — 9 **νίκας, ἐπ'** K., atque ita ut vid. charta (v. pag. adv.); **ν., ἐν** vel **παρ'** vel **πεδ'** Housm. — 10 sq. **Ἀριστομένειον παῖδ'** (cf. VI, 12) **ἐκ. στ.** Ew. Bruhn Wil. Housm.; reliqua supplevi coll. VIII, 25.

— — — — — — —

— — — — — — — — — ομωι

Desunt v. fere XXIV, quorum hae sunt particulae:

(a)]ᾱ̣εχαιϱολαν[
]ενονευσεβ[
]τ̣ωιθαν̣. . .ιδ[
]ι̣πατϱιδοσ·[
]ν̣εοκϱιτου̣[
]άτεκνο̣ν[

* * *

(b)]ι̣ου̣αγων̣[
]ταvλιπα[
]ναισεπα[
]ιδασελλᾱ[
]λυαμπελ[
]α̣τονΰμν[
]ηνοσευκ[
]πεϱάνιπ̣[
]π[

* * *

Pag. XVIII πυθῶνάτεμηλοθυταν
(XIV) υμνεωννεμέαντεκαιἲσθ.ον·

Frg. *a* (= K. 12, Bl.[1] V) et *b* (= K. 7, Bl.[1] II) propter colorem habitumque certissimum est huius paginae fuisse (cf. K.). Supra *a*, 1 nunc est spatium vacuum, sed est superficies chartae avulsa. — *a*, 3 τ et pars litt. ω sunt in particula, quae in ectypo male supra v. 1 collocata conspicitur. — penult. litt. ut vid. ι, non ν. — 3 ‿ν[ατ]ωι fuisse vid., non νόντι. — 5 post ο lineae rectae ima pars (infra versum), ab O tantum distans, ut non videatur alius litt. quam Υ fuisse posse. — *b*, 1 υ̣ sive ι̣. — ν̣ vel μ. — 8 π̣ vel γ.

Fortasse eiusdem pag. etiam frg. 33 K. (XI Bl.[1]) fuit: υβϱ (supra est spat. vac.).

— — — — — — — — — — — — ομωι

Desunt v. fere XXIV, ex quibus haec sunt relicta:

(a) φιλάγλ]αε(?) Χαιρόλαν[
_μ]ενον εὐσεβ[
]τωι θαν[άτω]ι? δ[
]ι πατρίδος·[
]νεοκρίτου[
]ἄτεκνον[

* * *

(b)]ιου αγων[
]ταν λιπα[ραν
]ΝΑΙΣΕΠΑ[
πα]ῖδας Ἑλλά[νων?
πο]λυαμπελ[ο.
]ατον ὕμν[ον
Ζ]ηνὸς? ἐν κ[
]περ ἄνιπ[πος?

* * *

Πυθῶνά τε μηλοθύταν
ὑμνέων Νεμέαν τε καὶ Ἰσθμόν·

---

frg. *a*, 1 si ᾰε fuit (nam tenui discrimine notae ⏑ et – in hac charta inter se distant), φιλάγλαε (cf. XII, 224. XVII, 60) suppleri potest, ut continuetur Ἡμέρας compellatio: πρόσθεν (πρὶν) δὲ, φιλάγλαε, Χαιρ., scilicet unum ex Lachonis vel proavis vel cognatis, quo mortuo (v. 3) iam novum decus (5) patriae gentisque prole non carentis (6) Lachon exstitit. — *b*) recenseri videntur priores Lachonis victoriae, cf. v. 39 sqq. — 5 ἀμπελοτρόφος est Ceos, VI, 5.

γα̅ιδεπισκηπτωνχερα
κομπάσομαι·συναλα
θειᾱιδεπανλαμπειχρεο·
ουτισανθρωπωνκ[
νασενάλικιχρονω[
παισεωνανηρτεπ[
νασεδεξατονικασ·
ωξευκ.ραὺνὲγχεσκα[.......]|ροδινα[
οχθαισιναλφειουτελεσσ[......]|αλοκλεα|σ
θεοδότο.σευχασ·περικ[.......]|π̣α[...]|σ̣
γλαυκοναιτωλιδο[
ανδημ' ελαιασ
ενπελοποσφρυγιου
κλεινοισαεθλοισ
⁜)——

VIII. [IX.]

Αυτομηδει φλιασιωι
πενταθλωι νεμεα

δοξανωχρυσαλάκατοιχαρι.εσ
πεισιμβροτονδόιητεπει

Pag. XVIII. 41 *γα* pr., corr. A[1]? — 47 *νοσ* pr., *νασ* A[3]? — 48 *-γκεσ* K. per errorem. — 48 sqq. certa ratione (id quod chartae aspectus mihi monstravit) adiunxi frg. 17 K. (*ροδινα*, *αλοκλεα*, *πα*); extremae litt. 49 sq. pag. XIX adhaerent. — 49 *αλφιου* pr., corr. A[3]. — 50 extr. σ̣ vel ε̣ (K.). — 52 *μ'* primo omissum add. A[3].

VIII. [IX.] Inscr. (litt. min. ad laevam partem primorum v.) add. A[3]. — 2 *πεισινβροτον* pr., corr. A[3]?

γᾶι δ' ἐπισκήπτων χέρα
κομπάσομαι· σὺν ἀλα-
θείᾶι δὲ πᾶν λάμπει χρέος·
οὔτις ἀνθρώπων κ[αθ' Ἕλλα-
νας ἐν ἅλικι χ[ρόνωι
παῖς ἐὼν ἀνήρ τε π[λεῦ-
νας ἐδέξατο νίκας.
ὦ Ζεῦ κεραυνεγχές, κα[ὶ ἐπ' ἀργυ]ροδίνα
ὄχθαισιν Ἀλφειοῦ τέλε[σας μεγ]αλοκ[λέας
θεοδότους εὐχάς, περὶ κ[ρᾶτί τ' ὄ]πα[σσα]ς
γλαυκὸν Αἰτωλίδος
ἄνδημ' ἐλαίας
ἐν Πέλοπος Φρυγίου
κλεινοῖς ἀέθ[λοις.

VIII. [IX.]

ΑΥΤΟΜΗΔΕΙ ΦΛΕΙΑΣΙΩΙ

ΠΕΝΤΑΘΛΩΙ ΝΕΜΕΑ.

Δόξαν, ὦ χρυσαλάκατοι Χάριτες, στρ. α'
πεισίμβροτον δοίητ', ἐπεὶ

41 cf. V, 42. — 44 sq. κλεεννὰς K. — 45 ἅλικι χρόνωι i. e. „per idem tempus". — 46 i. e. „sive puer sive etiam vir", ut coniungitur etiam ἤ πόλις βροτός τε (Aesch. Eum. 523; Kühner Gr. II, 788, 2). — 46 ποσσὶ πλ. Sandys, πρὶν πλέονας Jebb. — 48 sqq. supplevi (cf. pag. adv.; ἀργυροδ. Headlam); καὶ ἐπὶ iam Wil. — 49 τελεσσ[correxi (-σας et. Desr.); τέλεσσ[ον K. — 50 περὶ κ[ρᾶτά τέ οἱ τίθει] K., π. κρατί τε θῆκας Desr.

VIII. [IX.] 2 sq. ἐπεὶ (it. Wil. Thomas) . . γε scripsi pro ἔπει (K.) . . τε. Nusquam est ἔπος ap. B., ne ap. Pindarum quidem singulari numero de carmine exstat. Προφάτας Μουσᾶν poëta est, ut ap. Pind. (frg. 90 Bgk.) Πιερίδων προφάτας (K.); K. tamen de Apolline Musagete interpretatus v. 4 εὔτυκον scripsit (= εὔτυκτον).

μουσᾶντεϊοβλεφαρωνθειοσπροφ . . ασ
έυτυκοσφλειουνṭατεκαινεμεαιοụ
ζηνοσευθạ̀λ̣εσπεδον
υμνεῖν·⌞οτιμηλοδαΐκταν
θρεψεν⌞ᾶλευκωλε . . σ
ηραπερι . . . . τωναεθλων
πρωτον . . . κλειβαρύφθογγ . νλεοντα·
κε . . . . . . νικάσπιδεσημιθεοι
πρ . . . . . . ναργειωνκρὶτοι
αθλησαν . παρχεμορωι·τονξανθοδερκης
πεφν' ασαγένονταδρακωνυπέροπλοσ
σᾱμαμελλ . ντοσφονου·
ωμοιραπολὺκρὰτεσ· όυνιν
πειθ' οϊκλειδασπαλιν
στειχεινεσευάνδρουσαγ[
ελπισανθρωπωνυφαιρ̣[
ακαιτοτ' αδραστονταλ[
Pag. XIX (XV) *πεμπενεσθηβασπολυνέικειπλα[ ]|προξεν[*
κεινωναπευδοξωναγωνων
ευνεμεᾱικλεινο . . ρ̣οτων

---

10 de NI non est dubitandum (K. Bl.). — 12 pr. *αθλησανπαρμεμορωισυνξ.*; corr. A^3 (superscripta fuisse vid. littera (Є) super Π; reliqua clare apparent). — 13 *ασαγεροντα* pr., corr. A^3. — 16 *οιλλειδασ* pr., corr. A^3. — 19 *δη* pr., *ακαι* A^3. — 20 ΠΛΑ˙ ˙ charta; superficie avulsa exitus versus periit. Collocavi hic frg. 35 K., quod nihil nisi superficies est; hinc supplevi *γκτωι*, et conveniunt exiguae litt. reliquiae quae post ΠΛΑ conspiciuntur. Putandus autem est hic versus in proximae pag. spatium incurrisse, ut extrema eius pars supra primam v. primi eius pag. esset; cf. in ect. XII, 160. 194.

Μουσᾶν γε (Ϝ)ιοβλεφάρων θεῖος προφάτας
εὔτυκος Φλειοῦντά τε καὶ Νεμεαίου
Ζηνὸς εὐθαλὲς πέδον
ὑμνεῖν, ὅθι μηλοδαΐκταν
θρέψεν ἁ λευκώλενος
Ἥρα περικ'λειτῶν ἀέθ'λων
πρῶτον Ἡρακ'λεῖ βαρύφθογγον λέοντα.
κεῖ[θι φοι]νικάσπιδες ἡμίθεοι, ἀντ. α'
πρώτιστον Ἀργείων κριτοὶ
ἄθλησαν ἐπ' Ἀρχεμόρωι, τὸν ξανθοδερκὴς
πέφ'ν' ἀσαγεύοντα δράκων ὑπέροπ'λος,
σᾶμα μέλλοντος φόνου.
ὦ μοῖρα πολυκ'ρατές· οὔ νιν
πεῖθ' Οἰκ'λείδας πάλιν
στείχειν ἐς εὐάνδρους ἀγυιάς.
ἐλπὶς ἀνθρώπων ὑφαιρ[εῖται νόημα·
ἃ καὶ τότ' Ἄδ'ραστον Ταλ[αϊονίδαν ἐπ. α'
πέμπεν ἐς Θήβας Πολυνείκεϊ πλα[γκτῶι] πρόξεν[ον.
κείνων ἀπ' εὐδόξων ἀγώνων
ἐν Νεμέᾱι κλεινοὶ βροτῶν

---

4 **Φλιοῦντα** K. contra chartam et scripturam inscriptionibus firmatam. — 6 *οτι* em. K. — 10 *κ. καὶ νικάσπιδες* K.; sed neque id epitheton neque simile exstat, neque fuerunt victores hi heroes. Ad *φοινικ.* (et. Housm. Wil.) cf. ap. B. *φοινικόθριξ, -νωτος* (de bubus utrumque). Unum obstat, quod Argivi apud tragicos quidem *λευκάσπιδες* sunt; sed *αἰθᾶς ἀσπ.* de Alcmeone Pind. Pyth. VIII, 46 conf. Housm. — 12 *ξανθ.*] III, 56 confert Jebb. — 13 corruptum vid. *ἀσαγεύοντα*; *ἀωτεύοντα* (*ἀπανθίζεσθαι* Hesych.) R. A. Neil ap. K. (Eurip. frg. 754 conf. Jebb et Sandys); *ἀθᾰλεύοντα* (ab *ἀθηλής*) Butcher; *ἄσαγ γεύοντα* Headlam. — 17 cf. Pind. Pyth. 8, 54 (K.). — *ὑφαιρεῖ [μῆτιν ἐσθλάν* vel tale quid ci. K. *Νόημα* X, 54; *ἀφαιρεῖσθαι* Pind. P. IV, 218. Isthm. I, 62 (*ὑφ. μερίμνας* Wil.). — 19 cf. praef. p. XIII. — 20 *πλα[ξίππῳ πέλας* K., qui punctum ponit post *Νεμέᾳ* 22. Ad *πρόξενον* cf. Aesch. Suppl. 419.

οιτριέτειστεφανωι
ξανθανερέψωνταικομαν
αυτομηδεΐνυνγενικά
σαντινινδαιμωνε.ωκεν·
πενταέθλοισινγαρενέπρεπενωσ
αστρωνδιακρίνειφαη
νυκτοσδιχομηνίδο..ὑφὲγγησσελανα·
τοιοσελλανωνδια...ρονακυκλον
φαιν.θαυμ.στονδε.ασ
δισκοντροχοειδέαριπτῶν
καιμελαμφυλλουκλαδον
ακτέασεσαιπειναυπροπέμπων
αιθερ᾽εκχειροσβοανωτρυνελαων
ητε..νταιασαμάρυγμαπαλασ
τοιω......ύμωισ....ι
γυια.......ματα.....αιαιπελασσα.
ἵκετ......νπαραπορφυροδίνα[
τουκ.....ασανχθονα
ηλθε.....επεσχατανειλου·
ταιτεπε..αειποροι
οικεῦσιθερμωδον....γχέων
ἵστορεσκοραιδιωξιππ...ρηοσ
σωνωπολυζήλωτ᾽αναξποταμων

---

23 *τριέτει*] ita attico accentu charta. — 25 *αυτομηδεννυνενικαι* pr., corr. A[3]. — 26 [*θ*]*ηκεν* pr., corr. A[3]. — 32 non **recte** *ριπτῶν*, quod *ριπτεων* esse debebat. — 33 *μελανφ*. pr. — 36 *ταλας* pr., corr. A[3]. — 37 Υ agn. K. Bl. — 38 *πελασσω*[*ν* **pr.**; A[3] delevit *ω* (sec. K. *σω*), superscr.\A[C. — 41 *μαθε* pr., *ηλθε* **A[3]**. — 42 *ευναει* cum reliquiis convenit.

οἳ τριετεῖ στεφάνωι
ξανθὰν ἐρέψωνται κόμαν.
Αὐτομήδει νῦν γε νικά-
σαντί νιν δαίμων ἔδωκεν.
πενταέθ'λοισιν γὰρ ἐνέπ'ρεπεν ὡς στρ. β'
ἄστρων διακ'ρινεῖ φάει
νυκτὸς διχομηνίδος εὐφεγγὴς σελάνα·
τοῖος Ἑλλάνων δι' ἀπείρονα κύκ'λον
φαῖνε θαυμαστὸν δέμας,
δισκὸν τροχοειδέα ῥίπτων,
καὶ μελαμφύλλου κλάδον
ἀκτέας ἐς αἰπεινὰν προπέμπων
αἰθέρ' ἐκ χειρὸς βοὰν ὤτρυνε λαῶν.
ἢ τελευταίας ἀμάρυγμα πάλας· ἀντ. β'
τοιῶι[δ' ὑπερθύ]μωι σ[θένε]ι
γυια[λκέα σώ]ματα [πρὸς γ]αίᾶι πελάσσας
ἵκετ' [Ἀσωπὸ]ν παρὰ πορφυροδίναν,
τοῦ κ[λέος π]ᾶσαν χθόνα
ἦλθε[ν καὶ] ἐπ' ἔσχατα Νείλου·
ταί τ' ἐπ' ε[ὐν]αεῖ πόρωι
οἰκεῦσι Θερμώδοντος, ἐγχέων
ἵστορες κοῦραι διωξίπποι' Ἄρηος,
σῶν, ὦ πολυζήλωτε (Ϝ)άναξ ποταμῶν, ἐπ. β'

---

28 φάη (quod in charta est) explicat K. „antecellit", usu insolito non modo verbi sed et. pluralis numeri nominis φάος. Scripsi φάει et διακρινεῖ a διακρινής, ut εὐκρινής al. Cf. autem v. 89. — 35 sq. β. τ' ὤρινε λαῶν | οἱ τελ. Housm. — 37 restit. K.; τοιῶιδ' (τοίῳ δ' Housm. Platt) ut τοῖος 30. — 38 πελάσσας iam K. ci., id. πρὸς (φὼς s. ἀνὴρ Jebb, πέντ' αἴᾳ ci. Jur.). — 39 Ἀσ. Bl. Housm. Rich. Wil.; cf. Pind. Is. V (VI), 22 sqq. — 41 καὶ K., τοι Weil. — 42 εὐναεῖ Jebb (K.). — 44 κοραι em. K. — 45 πολυζηλωτ' αναξ correxi, it. Housm. Platt Wil. Reyn. al.

εγγονοιγέυσαντοκαιυψιπυλουτροιασ⌊*εδοσ·*
στειχειδιευρέιασκελε.θου
μυριαπαντᾱιφατισ
σασγενεασλιπαρο
ζωνωνθυγατρων·ασθ..ι
συντυχαισώκισσαναρχα
γο̣υσαπορθήτωναγυιᾶν·
)·———
τισγαρουκοι...κυανοπλοκάμου
θηβασευδμ........ν

Pag. XX (XVI)

— — — — (a) *μοναιγιν*|(b) *αν·μεγ̣*[—]||(c) *ου*
— — — — *ε̣χειτεκε*|*νηρω*
—.(d) *δ̣ε̣σ̣ω̣*| — — *ου·*
— *ασβασα*¦ — — *αιων*
— — (e) *α̣*| — —
τ̣ — — —
α̣| — — *ω̣*|.......(f) *υ̣π̣.πλον*[
η| — — — *α̣ν̣ε̣λ̣ι̣κ̣ο̣σ̣τέφα̣*[
κ| — — — *σαιτ' αλλαιθεων*[

---

51 *αρχαι* pr., corr. A[2]. — 55 sqq. paginae XX non exstant nisi lacera fragmenta. Prima duo (*a* vv. 55—58; *b* 55—56) composuit K.; propter sententiam numerosque hic collocavi (ap. K.). Addidi deinde frg. K. 32 (55 extr., *c*); nunc et. *d* (= inc. K. 37; XII, 210 sq. Bl.[1]) et *e* (= K. 31, Bl.[1] X), quae et inter se colore habituque congruunt et huic paginae eisdem rebus unice convenire videntur. Habet *d* particulas vers. 57 sq. (et. 56, velut ◡ ı), *e* versuum 59. 61. 64 sq.; detrita enim in utroque cetera. — 55 *μνον* pr., corr. A[3]. — 61—69 mediae partes (sive exitus) versuum in frg. *f* sunt, quod h. l. collocavit K.; adiunxi a dextra parte *g* (64. 65) et *h* (64. 65. 70. 71). Principia versuum 60 sqq. adhaerent paginae XIX. — 61 pro *υπ* K. *ρι̣*. — 62 *η* recte K.

ἐγγόνων γεύσαντο, καὶ ὑψιπύλου Τροίας ἕδος.
στείχει δι' εὐρείας κελεύθου
  μυρία πάντᾶι φάτις
σᾶς γενεᾶς λιπαρο-
  ζώνων θυγάτ'ρων, ἃς θεοὶ
σὺν τύχαις ὤικισσαν ἀρχα-
  γοὺς ἀπορθήτων ἀγυιᾶν.

τίς γὰρ οὐκ οἶδεν κυανοπ'λοκάμου στρ. γ'
Θήβας ἐΰδ'μ[ατον πόλι]ν,
ἢ τὰν μεγαλώνυ]μον Αἴγιναν, μεγίστου
ἃ Διὸς πλαθεῖσα λέ]χει τέκεν ἥρω

τοῦ]δε σω[τῆρα πέδ]ου,
ὃς γ]ᾶς βασά[νοισιν Ἀχ]αιῶν

– ◡ – ⏓ – ◡ –
– – ◡ – – – ◡ – –

ᾱ[◡ – – – ◡ ε]ὔπ[ε]π'λον [◡ – ⏓
ἢ [◡ – –]ᾱν ἑλικοστέφα[νον ἀντ. γ'
κ[– – ◡]ς, αἵτ' ἄλλαι θεῶν

---

46 ἐγγόνων Weil Jurenka Wil. Dicuntur Telamon Aiax Achilles. — 51 τύχᾳ postulat Wil.; sed de duabus hic dicitur. — 55sq. supplevi (simil. Wil. Headl. Housm.; adi. in -υμον desinens propter corruptelam -μνον iam K. flagitaverat). πλαθεῖσα XVI, 35; Διὸς μεγίστου VI, 1. Pro ἢ τὰν scr. τίς δ' οὐ Housm. Wackern. Ellis; cf. Pind. Ol. XIII, 20 f. — 57 cf. πέδον 5; de re Paus. II, 29, 7 al. — 58 „qui totius Graeciae iustissimus vir inventus est"; cf. Pind. N. VIII, 8 sqq. Possis et. β_ωι Πavαχ.; cf. ad Ἀχαιῶν 91 ἀρείω, 32 ῥίπτων. — 60 sqq. pergit (quod vidit Jur.) recensere Asopi filias, ex quibus quinque hae erant in donario Phliasiorum Olympiae posito (Paus. V, 22, 6, cf. II, 5, 2. X, 13, 6): Nemea Aegina Harpina (Oenomai ex Marte mater sec. Phliasios) Corcyra (Phaeacis m. e Neptuno, Diod. IV, 72) Thebe (quae cum Iove concubuit sec. Pind., Paus.). — 60 τ[ίς δ(ὲ)? — 62 cf. ἢ 36. — 63 αἵτ' cf. XII, 105.

σ̣| — — άμ|ησαναριγνώτ.|(g)ισ|(h)π̣.λαι̣[
— — — λ̣ὸ|α̣ι̣ποταμουκε|.άδο|ντοσ·
— — — αυπολιν
— — — σιτενικα[
— — — λ̣ωνβοαι[
— — — υ̣σ̣αι·με̣[
— — — — — ν·
— — — — — νεοσ[
..(i)υσέα|—θ̣εντα(k)ιοπλοκο|(l)νευειπειν[
..ατ| — νάμ.τωνερω|των
— — ι̣ν(m)ανβρ̣ο̣τ̣ο̣[
— — λ̣έων
— — — —
— — —(n)ώταν
— — — νυμνον·
— — — καιαποφθιμεν|(o)ωι
— — — ρυτονχρονο|ν
— — — ινομενοισαιει|πιφαυσκοι
......|(p)μέανι|καν·το..τοικαλο|νεργον

---

64 π̣ vel γ, non ε. — 65 sic α̣ι̣, non υ; pro λ̣ δ? Fuit post ο ι litt. spatium. — 69 α supra v. A[3] add. — post M aliquando N apparuit. — 72 sq. frg. *i* ΥϹΈΑ|ΑΤ (20 K.) coniectura ductus hic collocavi (possis etiam ad v. 74 sq. referre: χρυσέα 74 ut χρυσεο- 100); proxima duo *k* et *l* inter se coeunt et numeris huc pertinere demonstrantur. — 74 sq. frg. *m*, quod cum nullo ceterorum cohaeret, et colore et verbis huius loci esse arguitur — 77—82 maximam partem in *n* sunt, sed exitus versuum 79—82, it. 87 in *o*; ΜЄΑΝΙ autem 82 cum subiectis partibus vv. 83—88 in *p*. Tum *q* habet principia vv. 83—88; *r* exitus vv. 83—85. Composuimus et collocavimus K. et ego. — 77 υ̣ωταν pr., υ del. A[3]. — 79 -μενων pr., corr. A[3]? — 81 πιφαυσκω pr., corr. A[3]?

ẹ[ὐναῖς ἐδ]άμησαν ἀριγνώτοις π[α]λαι[οῦ
παρθένοι] ḍοιαὶ ποταμοῦ κελάδοντος·
τοῦ νυν ἀρχαί]αν πόλιν
κῶμοι κατέχου]σί τε νίκα[ς
ἦρα ταί τ' αὐ]λῶν βοαὶ
– – ◡ – ο]υσαι·μẹ[– –
– ◡ – – – ◡ – – – ◡ – ⏓]ν·
– – ◡ – – – ◡ ◡ – ◡]νεος ἐπ. γ'
χρ]υσέα[ν προσ]θέντα (Ϝ)ιόπ'λοκον εὖ εἰπεῖν
–]ατ[◡ ἀγ]νάμπτων ἐρώτων [Κύπριν,
– ◡ – κλε]ινὰν βροτο[ῖς
– ◡ ◡ – ◡]λέων
– – ◡ – – – ◡ –
Αὐτόμηδες, νασι]ώταν
– ◡ – – – ◡]ν ὕμνον,
ὅς μένων ζωιῶι] καὶ ἀποφθιμένωι στρ. δ'
τὸν πάντ' ἐς ἄτ']ρυτον χρόνον,
καὶ τοῖς ἐπιγ]ινομένοις αἰεὶ πιφαύσκοι
σὰν Νε]μέᾱι νίκαν· τό [γέ] τοι καλὸν ἔργον

---

64 παλαιοῦ cf. πελάσσας 38. — 66 νῦν ut XVIII, 8 et ap. Pind. — ἀρχ. I 52. V, 150. — 67 κῶμοι cf. X, 12; ὦ μοῖρα hic v. 15. — 68 ἦρα X, 21; αὐλῶν et. Jur., cf. II, 12. IX, 54. — 71 velut — ὕμνωι Ζηνὸς ἐρισθε]νέος. — 72 sq. Bl. De ἰόπλοκον v. ad XVI, 37. — 74 cf. 22. — 77 Bl. (νασ. et. Herw.); cf. IX, 10; Αὐτόμ. cf. v. 25, et si recte suppletum σάν 82, vocativo carere non possumus. — 79 sq. Bl., sed ἄτρ. K. — 81 ἐπιγιν. K. (καὶ τοῖς et. Headl.); id. 82 Νεμέᾱι ci. — 82 τό[δε] K.; cf. XII, 83 (γε et. Headl.).

(q) (r)
γνησιω|νυμ|νωντὺχον.
υψουπα|ραδα|ιμοσικειται·
συνδ᾽ α|.αθειαι|βροτων
καλλισ|τονειπ[
λ..πετα|ιμουσ................ρμα·
ειсιδ᾽ αν|θρ[
Pag. XXI (XVII) πολλαι·δι|.κριν.|ιδεθεων
.ουλᾱ[— —|μενοννυ|κτοσ[
— — — — γεκ|αιτοναρειω[
— — — — — |που·
— — — — —|..ευσων
— — — — —
— — — — — αυροισ
..δρ| — — — τομελλον·
.ιμίω| — — — δωκεχαριν
.αιδιων| — — θεοτίματο.πολιν
.αιειναπο| — — ευντασ
.ρυσεοσκάπτρ[
..τικαλονφε[
αινεοιτιμοξ[
παιδισυνκω[
..οιτεπεντ[

83 extr. ὑποστιγμή (cf. VII, 9. XIV, 47). — 86 in fine Π aut Γ. — 88 ενδ᾽ K. contra numeros. — 89 sqq. pag. XXI prior pars non minus lacera exstat quam XX. Priores partes versuum 96—104 et carminis X, v. 1—2 sunt in frg. quod hic collocavi (ap. K.); exitus vv. 95—99 iam K. cum reliquiis infimae paginae composuerat. In priore ed. adieci frg. K. 3 (v. 89. 90 in.). 4 (v. 89—91). 10 (90—93), coniunctionem confirmante Kenyone, sedem autem numeris monstrantibus; nunc adiecto frg. 8 K. (= III Bl.[1]) versum 89 fere explevi. — 89 incerta μακρᾶς nota super α. — non recte antea αριν in frg. 8 agnoveram; coniunctio est plane certa. — 91 γε potius quam τε. — 96 ante το est I. — 99 ευντεσ pr., corr. A^3. — 101 extr. ΦΡ K.; sed teneo Ε. — 102 verum αι (K.), non ω (Bl.[1]).

γνησίων ὕμνων τυχὸν
ὑψοῦ παρὰ δαίμοσι κεῖται·
σὺν δ' ἀλαθείᾱι βροτῶν
κάλλιστον, εἴπ[ερ καὶ θάνηι τις,
λείπεται Μουσᾶν [βαθυζώνων ἄθυ]ρμα.
εἰσὶ δ' ἀνθρ[ώπων ⏑⏑ – ⏑⏑ – ἀντ. δ'
πολλαί· διακρινει δὲ θεῶν
βουλα [⏑ ⏑ – ό]μενον νυκτὸς [⏑ – –
– ⏑ – – – ⏑]γε καὶ τὸν ἀρείω
- ⏑ – – – ⏑]που.
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑]ενσων
– ⏑ – – – ⏑ –
– – ⏑ – – – ⏑ π]αύροις
ἀν]δρ[άσιν – – ⏑ – – –] τὸ μέλλον·
τ]ιμίω[ι δ' Ἡρακλέϊ δ]ῶκε χάριν ἐπ. δ'
καὶ Διων[ύσωι φιλίωι] θεοτίματον πόλιν
ναίειν ἀπο[ρθήτους, ἅτ'] εὔντας
χρυσεοσκάπτρ[ου Διός.
ὧι] τι καλὸν φέ[ρεται,
τοῦτ'] αἰνέοι· Τιμοξ[ένου
πα]ιδὶ σὺν κώ[μοις ἁμαρ-
τέ]οιτε πεντ[άθλου (ϝ)έκατι.

---

85 cf. III, 96. — 87 cf. 9; velut *ἀγακλειτᾶν* K.; *μελιγλώσσων* Piccol. — *ἄθυρμα*] epigr. 1, 3 conf. K. — 88 cf. IX, 38. frg. 34. — 89 *διακρίνει* an *διακρινεῖ*? Cf. 28; v. 90 aut *βουλά* fuit aut *βουλᾶ[ι*. — fere a v. 94 Phliasios compellari putaverim, cf. *ἁμαρτέ]οιτε* 103 sq. — 97 non satis placet *τιμίωι* iuxta *θεοτίματον* 98; sed nihil aliud invenio. De numeris cf. p. XIII. — *Ἡρακλέϊ* cf. Paus. II, 13, 1. 8; ad *Ἡρακλέϊ . . χάριν* cf. XIII, 19. Subiectum num *Μοῖρα* fuit? — 98 *Διωνύσου* K.; eius filius Phlias urbis eponymus, Paus. II, 12, 6. — 99 Bl., cf. 52. — 101 Bl. (*ὅττι* Herw.); redit ad victoriam (*καλόν*), civibus concelebrandam. — 102 *τοῦτ'* (Bl.) priori versui additum fuisse puto. — 103 *ἁμαρτεῖν* = *ὁμαρτεῖν*, v. XVII, 46.

IX. [X.]

[. . . . .]
[. . . . .]
. . μα·συγ . |ρ̣α̣| — — οιχνεισ
. . λα·κα|ι̣πᾱ — —
. . . . .ʹσ̣ελαμπ — —
. . . . . ποκευ̣ — —
. . . . νων̣τ̣α̣ι̣|— — —ʹ.ωι
ξ . . |ον·οτιχρ̣υ[
ο̣ . . . . |οφθαλμοι̣|σιν[
π̣ . . . . α̣ναπράκταν[
α . . α̣:ικαινυνκασιγνητασακόιτασ
ν̣ασι:τινεκεινησενλιγύφθογγονμελισσαν
. . ε̣ι̣ρεσίν' αθανατονμουσᾶναγαλμα

IX. [X.] 1. *συγ* aut *συπ*. V. de initiis versuum ad VIII, 89 sqq. — adiunxi frg. 23 K., in quo sunt mediae partes vv. 2—4, apicesque quidam ad 1 et 5 pertinentes, unde v. 1 *ρα* elicitur. — 1 extr. ante *οι* est I (*ν*?). — 3 acc. et pars litt. valde exilis, quae vix alia nisi C fuisse potest, ante Є in ectypo comparent. — 5 partes litt. ωNT in frg. 23 sunt. — extr. fort. .ʹ*ρωι*. — 7 init. male Υ Jur. — ante ΟΦ C̣? Sed non minus N fuisse potest. — 8 init. Γ vel Π; post TAN ỊΘ vel ΓЄ̣ vel tale quid fuit. — 9 voci *α[γλ]αῶι* reliquiae litt. conveniunt, nempe etiam *ω* litterae vestigia tenuissima dispicere mihi visus sum. — 10 prima litt. sec. K. Π potius quam N; mihi secus visum est. Quinta *ω* potius quam *α*; acc. super eam (agn. K.) circumflexus fuisse potest. — 11 sec. littera (ut nunc mihi visum est) non K, sed aut Λ aut X (K.).

IX. [X.]

[ΑΓΛΑΩΙ(?) ΑΘΗΝΑΙΩΙ
ΔΡΟΜΕΙ ΙΣΘΜΙΑ]

Φή]μα, σὺ γ[ὰ]ρ ἀ[μφ' ἀρετᾶι θνατῶν ἐπ]οιχνεῖς
φῦ]λα, καὶ πᾶ[σιν τίθησθα
τηλό]σε λαμπ[ομέναν
γαίας ὕ]πο κευ[θομένοισιν,
δεικα]νῶνται [δ' ὡς ἄγαλμα
παντὶ χώ]ρωι ξ[υν]όν, ὅ,τι χ'ρυ[σέοις ἐφορᾶι
ο̄[◡] ὀφθαλμοῖσιν [ἄθλων
π[αῦ]λαν ἀπράκταν γε[λανάν.
'Α[γλ]αῶι καὶ νῦν κασιγνήτας ἀκοίτας
νασιῶτιν ἐκίνησεν λιγύφθογγον μέλισσαν,
ἀχ]ειρὲς ἵν' ἀθάνατον Μουσᾶν ἄγαλμα ἀντ. α'

IX. 1 *Φήμα* et *γὰρ* K.; *α[ἰὲν ἐπ' ἀνθρώπους* [s. *ἐν ἀ-οις*] *πεδ]οιχνεῖς* [*ἄθ*]*λα* Nairn; *ἀ[μερίων νήριθμ' ἐπ]οιχν.* [*φῦ*]*λα* Wil., *ἀθανάτων θνατῶν τ' ἐποιχν. φῦλα* Headlam; alii aliter. Non dicitur hic *Φή*]*μα* nuntius victoriae alicuius (II, 1), sed gloria. — 2 Bl., cf. *τε Θήβα* 30. — 3 sqq. Bl., cf. *φήμη τὸν ἐσθλὸν κἀν μυχῶι δείκνυσι γῆς* Eur. fr. 865 N (*λαμπ.* cf. V, 72; 4 _ _ *ὑπὸ κεύθεσι γαίας* Festa). — 5 *δεικανᾶν* = *δεικνύναι* Arat. Theocr. — *ἄγαλμα* 11. — 5 sq. de mutata (cum Jebbio) versuum divisione cf. praef. p. XXXII sq. — 6 *ξυνόν* (12) K. — *ἐφορᾶι* cf. *κεφαλάν* 16, *ἱερὰν* 34. — 7 *οἷσιν ὀφθ.*? — 8 cf. *γελανώσας* V, 80; *γελανός* = *γαληνός* (v. ad III, 73). Aut *γελανῆ* (Pind.). — 9 *'Αγλαῶι*[praef. p. LXII. Cf. in simili transitu X, 10 *καὶ νῦν*, VIII, 25 *νῦν γε*, XIII, 20 *νῦν*. — *κασιγν.* de victoris sorore recte ut vid. intellegit K. — 10 *νασιῶτιν* (de ipso poeta) etiam K. ci.; de ◡ ◡ _ _ pro _ ◡ _ _ cf. praef. p. XXXIX (*νασ.* ⟨*μ'*⟩ Ludw.). Contra *Πασία*, *τὶν* dubitanter Wil. Platt (*τὶν δ'*) Pearson; sed obstat accentus. — 11 *ἀχειρέες* Batram. 300 „manibus carentes"; hic „sine manibus factum", ut maneat simul apis comparatio. Sec. Herw. (Tyrrell, Wil.) hic victoris nomen casu vocat. latet; *Εὔχειρες* Jur., sed tot litteris spatium esse non vid. — *ἀθανάτων*? cf. *Χαρίτων* 39, et displicet apud B. *Μουσᾶν* sine epitheto.

ξυνονανθρωποισινέιηι
χαρματξαναρεταν
μαννονεπιχθονίοισιν
οσσανικασεκατιάνθεσινξαν
θ. . αναδησάμενοσκεφαλαν
κυδοσευρειαισαθαναισ
θηκασοινεΐδαιστεδοξαν
εvποσιδανοσπερìκλèιτοισαεθλοισ

Pag. XXII (XVIII) . . . . ασελλασινποδωνταχειανορμαν
. . . . ροισινεπισταδιου
θερμ. . . . . . πνεωνάελλαν
εστα. . . . . . νδ' αυτεθεατήρωνελαιωι
φάρε. . . . . . . νεμπίτνωνομιλον
τετρ. . . . . . . νεπει
καμ. . . . . μονΐσθμιονικαν

---

14 *μανοον* pr., corr. A³. — 19 *τοιό*, cum puncto sup. C. — 23 vestigia N litt. ante *δ'* satis certa visa sunt. — *αΐξεθατηρων* pr.; A³ Ï in Υ mutavit, Ξ transfixit superscripsitque Τ; denique ad ΘΑ add. Є.

ξυνὸν ἀνθρώποισιν εἴη
χάρμα, τεὰν ἀρετὰν
μαΰνον ἐπιχθονίοισιν,
ὅσσα Νίκας ἕκατι
ἄνθεσιν ξανθὰν ἀναδησάμενος κεφαλὰν
κῦδος εὐρείαις Ἀθάναις
θῆκας Οἰνείδαις τε δόξαν.
ἐν Ποσειδᾶνος περικ'λειτοῖς ἀέθλοις
εὐθὺς ἔνδειξ]ας Ἕλλασιν ποδῶν ὁρμὰν ταχεῖαν,
ἐκφανεὶς οὔ]ροισιν ἔπι σταδίου· ἐπ. α΄
θερμ[ὰν δ' ἔτι] π'νέων ἄελλαν
ἕστα[, βρέχων] δ' ἄϊξε θατήρων ἐλαίωι
φάρε[' ἐς ἵππιο]ν ἐμπίτ'νων ὅμιλον.
τετ'ρ[αέλικτο]ν ἐπεὶ
κάμ[ψεν δρό]μον, Ἰσθμιονίκαν

---

12 sq. εἴη χάρμα, τεὰν ἀρετὰν Rich., Jur., Festa: εἴη χ. τεᾶν ἀρετᾶν K. (-σι θείη χ. τεᾶν ἀρ. Wil.). — 15 ὅσσα ⟨νῦν⟩ K.; melius ὁσσά⟨κις⟩ Niemeyer, Platt, Tyrrell, Wil., Weil (ὅσσα ⟨σᾶς⟩ Ludw., ὅσσα ⟨δὴ⟩ Piccolom.). — 20 ἔνθα (νῦν γε Piccol.) προὔφηνας K., ἔνθα καὶ δεῖξας Jebb, ἔνθα προὔδειξας Palmer; sed propter ὅσσα 15 vid. plene interpungendum esse post δόξαν 18 (ita et. Piccolom. Platt Festa). — ὁρμὰν ταχεῖαν Ludw. Rein. (cum alias semper sit _ _ ◡ _ _). — 21 sqq. cf. epigr. Theraeum I. Gr. Ins. III, 390 (Kaibel Epigr. 942): ἔτι θερμὸν πνεῦμα φέρων σκληρᾶς παῖς ἀπὸ πυγμαχίας ἔστα παγκρατίου βαρὺν ἐς πόνον· ἁ μία δ' ἀὼς δὶς Δωροκλείδαν εἶδεν (Bacch. V, 40) ἀεθλοφόρον. Duo igitur hic quoque victor certamina iniit indeque bis renuntiatus est (27); prius stadii fuit (21), id autem subsequebatur ex usu (Mie, Qu. agonisticae, Rost. 1888, p. 36) δίαυλος; sed hic de duplici diaulo (25 τετρ.) cogitandum, qui ἵππιος δρόμος vocabatur, Paus. VI, 16, 4, Poll. III, 147 (Plat. Leg. 833 A ἐφίππ.). Δρομεὺς ἵππιος Eur. El. 824 sq. Inde nunc hos v. restitui. — 21 cum ἐκφ. et. vestigia primarum III litt. satis conveniunt. — 23 vv. l. δ' αὖτε et δ' ἄϊξε; verior haec vid. Fuerit in lac. quoque correctum (ἔστας· ἔβρεξεν?). — rectius θατήρων pr. (sic et. Hw.) quam θεατ. corr., a θᾶσθαι dorico = θαεῖσθαι, θεᾶσθαι. — 24 ἐς Jur. — 25 Jur., Platt, Desrouss. — 26 Jebb.

δισν......άρυξανẹυβου
λων......ωνπροφαται·
δισδ' ε......αικρονιδαζηνοσπαραγνον
βωμο......νατεθηβα
δέκτ......ụρύχορον
τ' αργọ.....ντεκαταισαν·
⌞οιτεπ......ạννεμονται·αμφιτ'ευβοι
ανπολ̣....ν̣·⌞οιθΐεραν
νασο......αν·ματẹυ̣ε̣ι
δ' αλλ......ανκελευθον
⌞άντι......ωναριγνώτοιοδοξαστευξεται·
μυριαιδ' ανδρωνεπισταμαιπελονται·:
ηγαρσ̣.φοσηχαριτωντιμᾶνλελογχως
ελπιδιχρυσέᾱιτεθαλεν·
ητιναθευπροπΐαν
ειδωσ̣ετεροσδεπιπαισι
ποικιλοντοξοντιτά̣ι̣ν̣ει·οιδ' επεργοι
σιντεκαιαμφιβοωνα.ελαισ

---

27 sq. *ευβοι|.ων* pr., corr. Ι in Υ A[3]; superscr. Λ ead. ut vid. — 34 litt. Λ et Ν exiguae reliquiae sunt. — 38 *επισταται* pr., corr. A[3]. — 39 prius Γ supra v. additum.

δίς ν[ιν ἀγκ]άρυξαν εὐβού-
λων [◡ _ _]ων προφᾶται·
δὶς δ' ἐ[ν Νεμέ]ᾳ Κρονίδα Ζηνὸς παρ' ἁγνὸν στρ. β'
βωμό[ν· ἁ κλει]νά τε Θήβα
δέκτ[ό νιν ε]ὐρύχορόν
τ' Ἄργο[ς Σικυώ]ν τε κατ' αἶσαν·
οἵ τε Π[ελλάν]αν νέμονται,
ἀμφί τ' Εὔβοιαν πολ[υλάϊο]ν, οἵ θ' ἱερὰν
νᾶσο[ν Αἴγιν]αν. ματεύει
δ' ἄλλ[ος ἀλλοί]αν κέλευθον,
ἄντι[να στείχ]ων ἀριγνώτοιο δόξας
τεύξεται. μυρίαι δ' ἀνδρῶν ἐπιστᾶμαι πέλονται·
ἦ γὰρ σοφὸς ἢ Χαρίτων τιμᾶν λελογχὼς ἀντ. β'
ἐλπίδι χρυσέᾳ τέθαλεν·
ἤ τινα θευπροπίαν
εἰδώς· ὁ δ' ὄρεος ἐπὶ παισὶν
ποικίλον τόξον τιταίνει·
οἱ δ' ἐπ' ἔργοισίν τε καὶ ἀμφὶ βοῶν ἀγέλαις

---

27 Jebb (K.). — 28 *Χαρίτων* K., *Κορινθίων* Fennell, Drachm.; puto *εὐβούλων ἁλὸς θεῶν* (Nerei filiarumque, I, 7, Pind. Pyth. III, 92). Cf. Pind. I. V [VI], 6. — 29 sqq. Pind. Ol. XIII, 32—46. 97—112 conf. K. — 30 Jebb (K.). — 32 *Σεκυών* Rossbach. — — 37 *ἄν τις εὖ τάμνων* (*χωρῶν* Jebb) K., *ἄν τις ἐμβαίνων* Tyrrell Richards Weil. Cf. VIII, 17. 47. XVII, 36. — 37 sq. versuum divisionem corr. K. — 39 *σοφός* vid. esse poeta, ut ap. Pind.; *Χαρίτων τιμαί* autem (vel *τιμά*) vid. athletarum esse (K.), cf. Pind. Ol. II, 50. N. X, 38 al. *'Εκ* pro *ἢ* ci. Wil., qui diversam prorsus explicandi rationem iniit (Gött. Nachr. 1898, 230 sqq.). Praecipua duo prima genera esse ex 40 apparet. — *τιμὰν* K.; *λαγχάνειν* et gen. et accus. habet (v. I, 166. 180 al.). — 41 tertium genus est *χρησμολόγων* et *μάντεων* (Il. *Λ* 794 conf. Platt). — 42 quartum si dis placet erit paederastarum; ego venatorum substitui, et apte post *ὄρεος παισὶ* per oppositionem *ἔργα* et *βόες* excipient. Cf. Aesch. Pers. 578. (*'Επὶ πάσι = κτήσει* ed. 1; sed cf. vv. 14. 32.) — 44 *ἔργοισιν* de agricultura.

ϑυμοναυξουσιν·τομε̣λλον
δ' ακρίτουστικτειτελευτασ
πᾱιτυχαβρισει·τομενκαλλιστονεσελων
ανδραπολλωνυπανϑρωπωνπολυζήλωτονειμεν·
οιδακαιπλουτουμεγαλανδύνασιν·
⌞ακαιτ.ναχρειοντι̣...ι
χρηστον·τιμακρανγ̣.ω.σ̣ανῒϑυσασελαυνω
ε̣.τοσοδου·π̣ε̣φαταιϑν̣ατοισινικασ
....ρ̣ονευφροσύ̊να
Pag. XXIII (XIX) αυλων̣[
μιγ̣[ν̣
)——)
χρητιν̣[
)——

46 *δ' ακρίτους* K. recte puto (cf. in ectypo v. 36; X, 18), non *διακρ.* — 47 *πᾱι*] ΠΑ ut vid. pr., corr. A[3]. — *βρισενομεν* pr., corr. A[3]. — *εσελων* recte ut vid. agn. K. — 49 *δυναμιν* pr., corr. A[3]. — 50 extr. an *ι̣ν̣*? — 51 post *μακραν* Γ vel Π vel N K.; ante *αν* sive I etc. sive potius C fuit. — super Ϊ Υ (K.) scriptum est ab A[2] vel A[3]; *ϑ* ex O corrigendo factum; AC transfixum sec. K. — infra 55 per errorem)— appictum, sed uncus additus. — 56 *τιν* vel *τιμ*.

θυμὸν αὔξουσιν· τὸ μέλλον
δ' ἀκ͡ρίτους τίκτει τελευτάς,
πᾶι τύχα βρίσει. τὸ μὲν κάλλιστον, ἐσθλὸν
ἄνδρα πολλῶν ὑπ' ἀνθρώπων πολυζήλωτον εἶμεν·
οἶδα καὶ πλούτου μεγάλαν δύνασιν, *ἐπ. β'*
ἃ καὶ τὸν ἀχ|ρεῖον τί[θησ]ι
χρηστόν. τί μακ|ρὰν γλῶσσαν ἰθύσας ἐλαύνω
ἐκτὸς ὁδοῦ; πέφαται θνατοῖσι νίκας
ὕστε]ρον εὐφροσύνα
αὐλῶν[⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
μειγν[ύμεν – – ⏑ – –
χρή τιν' – – – ⏑ – –

---

45 *αὔξουσιν* cf. I, 162, Pind. frg. 218 *ἀέξονται φρένας.* — 46 *ἀκρίτους* adhuc incertos; pendet ex *ἀκρ. πᾶι κτἑ.* (ita Wil. Herw.). *Διακρ.* Bl.[1]; sed v. *δ' ἄλλος* 36. — 47 *πᾶι* (ita et. Nairn Herw.) est interrogativum: *τὸ μέλλον διακρίνει, ὅπηι ἡ τύχη ῥέψει* (sim. Wackern. Nairn). — 47 oppositio requiritur *ἀρετῆς* et divitiarum ut I 159 sqq. (cf. ibd. 152); itaque cum Wil. *ἐσθλὸν* scr. (*κάλλ. ἐσθλῶν*, Platt Fraccaroli Bl.[1]). Cf. infr. *τὸν ἀχρεῖον — χρηστόν.* — 48 *ἔμμεν* K. ut V, 144. — 51 *γνῶμ ἀνευθύνας* K. (*γλ.* et. Housm. Adam Ellis Festa, *ἰθύσας* Ad. Festa, *-νας*? Ludw., Ellis, *ἰθείας* Housm.). Ex eis correctionibus quae certo comparent nihil conficitur; *ο]ὐ[κ] ἰθὺς [δ']* *ἐλαύνω ἐντὸς ὁδοῦ* recte se habeat. — 52 *πέφαται* „dicta = constituta est" Herw.; sed nescio an infin. velut *πέλεσθαι* secutus sit. Consentaneum est exhortationem versuum extremorum non ad hoc carmen referri, quod iam ad finem perducitur, sed ad civium communem laetitiam, cf. VIII extr. — 56 *τιν'* cf. Pind. Is. VII (VIII), 1. — — extr. *-ος νἱῶι* vel tale quid? Cf. VIII, 102; utique hic patrem nominatum esse puto, qui nunquam tacetur.

X. [XI.]

Αλεξιδαμωι μεταποντινωι
παιδι παλαιστηι πυθια

νικα[
σοιπατ[
υψιζυ[
ευπολ . . . . πωι
ζηνι[
κρινε . . . . λ̣ . ̣σαθανατοι
σιντε . . . . νατοισαρετασ·
έλλαθι . . . . πλοκάμου
κουρα . . . . . . θοδἵκου·σεθενδ' εκατι
καινυ . . . . αποντιονευ
γύιων . . . . . ουσινεων
κωμοιτεκαι̣ . ̣υφροσῦναιθεότιμοναστυ·
υμνευσιδεπυθιόνικον
παιδα̣θἀὴτ . νφαῖσκου·
ἵλεωι . ινοδ . . ογενησυι
οσβαθυζών . . . λατουσ
δεκτ . βλεφ . . . ι̣·πολεεσ
δ' αμφαλεξ . . . μοναυθ̣εων

XI. Inscr. minoribus litt. a laeva parte scripta ab A[3]. — 1 ΝΙΚΑΓ̣ K.; sec. me (cf. ectypum) ΝΙΚΑΙ, altero Ι deleto. Tenet tamen suam sententiam K. — 10 extr. ЄΙ pr.? (corr. A[1]). — 11 post *γυιων* Ι (K etc.); ante *ουσι* Γ vel Τ vel Χ. — 15 initio correctum (ab A[1]?); *ι* alt. sup. v. additum. Pro *νιν* fort. Δ[Є]ΙΝ pr. — 17 -*ω*]*ν*? pr. (sec. K. fort. -*οι*]*ν*).

X. [XI.]

ΑΛΕΞΙΔΑΜΩΙ ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ ΠΥΘΙΑ.

Νίκα [*γλυκύδωρε* ◡ – – *στρ. α′*
σοὶ πατ[– – – ◡ – –
ὑψίζυγ[*ος* – ◡ ◡ –
*ἐν πολυχ*ˈ*ρύσωι δ' Ὀλύμπωι*
Ζηνὶ παρισταμένα
κρίνεις τέλος ἀθανάτοι-
σίν τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.
ἔλλᾱθι, [*βαθυ*]*π*ˈ*λοκάμου*
κούρα [*Στυγὸς ὀρ*]*θοδίκου· σέθεν δ' ἕκατι*
καὶ νῦν Μεταπόντιον εὐ-
γυίων [*κατέχ*]*ουσι νέων*
κῶμοί τε καὶ εὐφροσύναι θεότιμον ἄστυ·
ὑμνεῦσι δὲ Πυθιόνικον
παῖδα θαητὸν Φαΐσκου.
ἵλεῴ νιν ὁ Δαλογενὴς υἱ- *ἀντ. α′*
ὸς βαθυζώνοιο Λατοῦς
*δέκτο β*ˈ*λεφάρωι· πολέες*
δ' ἀμφ' Ἀλεξίδαμον ἀνθέων

XI. v. 1 et 4—7 aff. Ursinus p. 206 ex Stob. Flor. III (66 Hense): *Βακχ. δὲ τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι, καὶ ἐν πολ. Ὀλ. Ζ. παρισταμένην κρίνειν τ. ἀθ. τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς* (Bgk. frg. 9). — 1 sqq. velut *κράτιστον* | *σοὶ πατὴρ ἀνδρῶν θεῶν τε ὑψίζυγος ὤπασ' ἕδος* (K.) vel *μεγίσταν* | *σ. π. τιμὰν ἔδωκεν ὑ. αἰὲν ἔχειν* (Hense). — 8 *ἔλλᾱθι* = *ἵληθι*; cf. Simon. frg. 49, ubi incerta vocalis *α* mensura; *ἵλᾰθι, ἔλλᾰτε* Theocr. Callim. Apoll. Rh. (K.). *Ἔλληθι* postulat Wackern. — *βαθυπλ.* Jebb (K.); 9 *Στ.* et. Fennell. Ad *ὀρθοδ.* cf. 26 sqq. — 10 *Μεταποντίου* ut *Ἰλίου* XII, 115? — 11 *κατέχ.* et. E. Bruhn, Nairn, cf. Aesch. Pers. 427 (*κελαδοῦσι* K.).

ευπεδἴωιστέφανοι
κιρρασέπεσονκρατερασ
ἦραπαννίκοιπαλασ·
ουκ..δενιναελιοσ
κε..ωιγεσυναματιπροσγαιᾶιπεσοντα·
φασωδεκαιενζαθέοισ
αγνουπελοποσδαπέδοισ
αλφεονπαρακαλλιρόανδικασκελευθον
ειμήτισαπέτραπενορθασ
παγξεινωιχάιτανελαιαι
γλαυκᾶιστεφανωσαμενο̣ν
πορτιτρόφο̣...........ρ̣α̣νθ᾽ ἵκεσθαι

— — — —

Pag. XXIV (XX) *παιδ᾽ ενχθονικαλλιχορωι*
ποικιλαιστεχναισπέλασσεν·
.λ̣λ̣᾽ ηθεοσαιτιοση
.νωμαιπολύπλαγκοιβροτων
.μερσανυπέρτατονεκχειρῶνγερασ·
.υνδ᾽ αρτεμισαγροτερα
.ρυσαλάκατοσλι.αραν
...᾽ρατοξόκλυτοσνικανεδωκε·
..ιποτ᾽ αβαντιάδασ
.ωμονκατένασσεπολύλ

---

21 παλλας pr., corr. A^1? — 23 τε pr., corr. A^1? Reliqua huius v. addidit m. alia, cf. XVII, 16. — 24 επι pr., ἐν A^2? — 28 παγξενωι (recte) pr., mut. A^1? — ελαιαι] alterum ι fort. a corr. — 39 litt. ante PA E fuisse potest.

ἐν πεδίωι στέφανοι
Κίρρας ἔπεσον κρατερᾶς
ἦρα παννίκοιο πάλας·
οὐκ εἶδέ νιν ἀέλιος
κείνωι γε σὺν ἄματι πρὸς γαίαι πεσόντα.
φάσω δὲ καὶ ἐν ζαθέοις
ἁγνοῦ Πέλοπος δαπέδοις
Ἀλφεὸν παρὰ καλλιρόαν, δίκας κέλευθον
εἰ μή τις ἀπέτ|ραπεν ὀρθᾶς,
παγξένωι χαίταν ἐλαίαι
γλαυκᾶι στεφανωσάμενον ἐπ. α'
πορτιτ|ρόφ[ον ἂν πεδίον πάτ]ραν θ' ἱκέσθαι,
‒ ◡ ◡ ‒ ◡◡ ‒
παῖδ' ἐν χθονὶ καλλιχόρωι
ποικίλαις τέχ|ναις πέλασσεν.
ἀλλ' ἢ θεὸς αἴτιος, ἢ
γνῶμαι πολύπ|λαγκτοι βροτῶν
ἄμερσαν ὑπέρτατον ἐκ χειρῶν γέρας.
νῦν δ' Ἄρτεμις ἀγ|ροτέρα
χρυσαλάκατος λιπαρὰν
ἡμέ]ρα τοξόκ|λυτος νίκαν ἔδωκε.
τᾶι ποτ' Ἀβαντιάδας
βωμὸν κατένασσε πολύλ-

21 παννίκοι em. K. Ἧρα = χάριν. — 24 δέ κ' ἐπὶ (A pr.) Housman, ut non iam necesse sit κε vel ἂν v. 30; sed aptum καί, neque plane aptum ἐπί. — 26 δίκαν κελεύθου Herw. — 30 ἐς χθόνα κ' (Jebb) εὐτυχέονθ' K., Ἰταλίαν νικῶνθ' Platt (cf. ad 24). — 31 velut ἀντιπάλω δύ' ἐπεί. — 32 παῖδε? — 33 τέχναις] cf. XII, 49. Pind. Ol. IX, 91. — 35 πολυπλαγκοι em. K. — 36 ἄμερσαν Palmer (K.). — 39 ἁμέρα Purser (K.), coll. Callim. Dian. 236 (Paus. VIII, 18, 8); optime nisi quod ἥμερος etiam dorice fuit, non ἅμερος, quamquam hoc ap. Pind. ubique traditur. Kühner-Blass I, 1², 125. 640.

. . στονεύπεπλόιτεκουραι·
τα̣σεξερατωνεφοβησε
πὰγκρὰτησήραμελάθρων
προ̣ιτουπαράπληγιφρενασ
καρτερᾱιζευξασ᾽ ανάγκᾱι.
παρθενιᾱιγαρετι
ψυχᾱικΐονεστεμενοσ
πορφυροζώνοιοθεασ·
φάσκονδεπολυσφέτερον
πλουτωιπροφέρεινπατέραξανθασπαρέδρου
σεμνουδιοσευρυβΐαι·
ταισινδεχολωσαμένα
στηθεσινπαλίντροπονέμβαλενομμα·
φευγονδ᾽ οροσεστανίφυλλον
σμερδαλέανφωνανΐεισαι
τιρυνθιοναστυλιπουσαι
καιθεοδμάτουσαγυιασ·
ηδηγαρετοσδεκατον
θεοφιλεσλιποντεσαργοσ
ναιοναδεισιβόαι
χαλκάσπιδεσημίθεοι
συνπολυζήλωιβασιλει·
νεικοσγαραμαιμάκετον
βλὴχρασανέπαλτοκασιγνητοισαπαρχασ
Pag. XXV (XXI) προιτωιτεκαιακρσιωι·
λαουστεδιχοστασΐαισ

---

66 ακρσιωι sic A.

λιστον εὔπεπλοί τε κοῦραι·
τὰς ἐξ ἐρατῶν ἐφόβησεν στρ. β'
παγκρατὴς Ἥρα μελάθρων
Προίτου, παραπλᾶγι φρένας
καρτερᾶι ζεύξασ' ἀνάγκαι·
παρθενίᾶι γὰρ ἔτι
ψυχᾶι κίον ἐς τέμενος
πορφυροζώνοιο θεᾶς·
φάσκον δὲ πολὺ σφέτερον
πλούτωι προφέρειν πατέρα ξανθᾶς παρέδρου
σεμνοῦ Διὸς εὐρυβίᾶι.
ταῖσιν δὲ χολωσαμένα
στήθεσσι παλίντροπον ἔμβαλεν νόημα·
φεῦγον δ' ὄρος ἐς τανίφυλλον,
σμερδαλέαν φωνὰν ἱεῖσαι,
Τιρύνθιον ἄστυ λιποῦσαι ἀντ. β'
καὶ θεοδμάτους ἀγυιάς.
ἤδη γὰρ ἔτος δέκατον
θεοφιλὲς λιπόντες Ἄργος
ναῖον ἀδεισιβόαι
χαλκάσπιδες ἡμίθεοι
σὺν πολυζήλωι βασιλεῖ.
νεῖκος γὰρ ἀμαιμάκετον
βληχρᾶς ἀνέπαλτο κασιγνητοῖς ἀπ' ἀρχᾶς
Προίτωι τε καὶ Ἀκρισίωι·
λαούς τε διχοστασίαις

---

43 εφοβησε correxi. — 45 παραπλῆγι correxi. — 52 εὐρυβία K., sed adversatur Nairn, coll. XV, 31 (Pind. P. V, 1); it. Herw. Festa. — 54 στηθεσιν et εμβαλενομμα corr. K. — 65 βληχᾶς . . ἄκρας coll. Apollod. II, 2, 2 (Pind. P. V, 8. XI, 10) Tyrrell.

ηριπονaμετροδίκοισμαχαισtελυγραισ·
λισσοντοδεπαιδασαβαντοσ
γανπολύκριθονλαχοντασ
τιρυνθατονοπλότερον
κτίζεινπρινεσαργαλέανπεσειναναγκαν·
ζευστ᾽ εθελενκρονίδασ
τιμωνδαναουγενεαν
καιδιωξ.΄πποιολυγκεοσ
πανσαιστυγερωναχέων·
τειχοσδεκυκλωπεσκαμον
ελθοντεσυπ̣ερφίαλοικλεινᾱιπ̣. . .ε̣ι
καλλιστονιν᾽ αντιθεοι
ναιονκλὺτονιππόβοτον
αργοσηρωεσπερὶκλεὶτοιλιποντ[
ενθεναπεσσύμεναι
προιτουκυανοπλόκαμοι
φευγονάδματοιθυγατρεσ·
)———
τονδ᾽ ειλεναχοσκραδιαν·ξει
νατ̇ενινπλαξενμεριμνα·
δόιαξεδεφασγανονάμ
φακεσενστερνοισιπαξαι·
αλλάνιναιχμοφόροι
μυθοισιτεμειλιχιοισ
καιβιᾱιχει̣ρωνκατεχον·
τρισκάιδ.κ̣α̣μεντελε̣ουσ
μηνασ. .ταδάσκιονηλύκταξονυλαν

69 παιδεσ pr., corr. A^3. — 83 -πλοκαμοσ pr., corr. A^1. — 86 μεριμναι pr., corr. A^1.

ἤρειπον ἀμετ|ροδίκοις μάχαις τε λυγ|ραῖς.
λίσσοντο δὲ παῖδας Ἄβαντος
γᾶν πολύκ|ριθον λαχόντα
Τίρυνθα τὸν ὑπ|λότερον ἐπ. β'
κτίζειν, πρὶν ἐς ἀργαλέαν πεσεῖν ἀνάγκαν·
Ζεύς τ' ἔθελεν Κρονίδας,
τιμῶν Δαναοῦ γενεὰν
καὶ διωξίπποιο Λυγκέος,
παῦσαι στυγερῶν ἀχέων.
τεῖχος δὲ Κύκ|λωπες κάμον
ἐλθόντες ὑπερφίαλοι κλεινᾶι πόλει
κάλλιστον, ἵν' ἀντίθεοι
ναῖον κλυτὸν ἱππόβοτον
Ἄργος ἥρωες περικ|λειτοὶ λιπόντες.
ἔνθεν ἀπεσσύμεναι
Προίτου κυανοπ|λόκαμοι
φεῦγον ἄδ|ματοι θύγατ|ρες.

τὸν δ' εἷλεν ἄχος κραδίαν, ξεί- στρ. γ'
να τέ νιν πλᾶξεν μέριμνα·
δοίαξε δὲ φάσγανον ἄμ-
φακες ἐν στέρνοισι πᾶξαι.
ἀλλά νιν αἰχμοφόροι
μύθοισί τε μειλιχίοις
καὶ βίᾶι χειρῶν κάτεχον.
τρισκαίδεκα μὲν τελέους
μῆνας κατὰ δάσκιον ἀλύκταζον ὕλαν

68 ηριπον corr. K., sed praestat ἤρειπον (Housm.). — 70 λαχόντα Wil. Herw. — 77 κάμοντ' Platt. — 79 interp. post κάλλ. (non, ut K., post πόλει) et. Housm. Funck Pingel. — 85 sq. δεινᾶι . . μερίμνᾶι Herw. (dativ. iam Rich.); 87 δοίαζε? Platt; v. tamen praef. p. XXVIII. — 92 τρῖσκαιδ. dorice (Herw.). — 93 ηλυκταξον: ξ corr. K., ipse η.

φευγοντεκατακαρδϊαν
μηλοτρόφον· αλλ'˪οτεδη
λοῦσονποτικαλλιρόανπατηρϊκανεν
ενθενχρο̣α̣νιψάμενοσφοι
νικοκ........ολατουσ
κίκλη̣...........βοωπιν
Pag. XXVI (XXII) *τουδ' εκλυ' αριστοπατρα
χειρασαντείνωνπροσαυγασ
ιππώκεοσαελιου
τεκναδυστάνοιολυσσασ
πάρφρονοσεξαγαγεῖν·
θυσωδετοιεικοσιβουσ
άζυγασφοινικότριχασ
* θηροσκόποσευχομενου· πιθουσαδ' ηραν
πανσενκαλυκοστεφάνουσ
κουρασμανιᾶναθεων·
γαιδαυτικα˪οιτ̣εμενοσβωμοντετευχον
χραινοντεμιναιματιμηλων
καιχορουσΐστανγυναικων
ενθενκαιαρηϊφιλοισ
ανδρεσσινιπποτρόφονπολιναχαιοισ
έσπεο· συνδετυχᾶι
νάιεισμεταπόντιονω
χρυσέαδεσποιναλαῶν·
αλσοστετοιϊμερόεν

---

99 ante β reliquiae litt. A. — 106 om. pr., add. A[3] in mg. superiore. — 110 τετετευχον pr., corr. A[1]?

φεῦγόν τε κατ' Ἀρκαδίαν
μηλοτ|ρόφον· ἀλλ' ὅτε δὴ
Λοῦσον ποτὶ καλλιρόαν πατὴρ ἵκανεν,
ἔνθεν χρόα νιψάμενος φοι-
νικοκ͡ραδέμνοιο Λατοῦς
κίκ|λῃσκε θύγατ|ρα βοῶπιν, ἀντ. γ'
χεῖρας ἀντείνων πρὸς αὐγὰς
ἱππώκεος ἀελίου,
τέκ|να δυστάνοιο λύσσας
πάρφρονος ἐξαγαγεῖν·
„θύσω δέ τοι εἴκοσι βοῦς
ἄζυγας φοινικότ͡ριχας.“
τοῦ δ' ἔκ|λυ' ἀριστοπάτ͡ρα
θηροσκόπος εὐχομένου· πιθοῦσα δ' Ἥραν
παῦσεν καλυκοστεφάνους
κούρας μανιᾶν ἀθ'έων·
ταὶ δ' αὐτίκα (Ϝ)οι τέμενος βωμόν τε τεῦχον,
χραῖνόν τέ μιν αἵματι μήλων
καὶ χοροὺς ἵσταν γυναικῶν.
ἔνθεν καὶ ἀρηϊφίλοις ἐπ. γ'
ἄνδρεσσιν ⟨ἐς⟩ ἱπποτ͡ρόφον πόλιν⟨δ'⟩ Ἀχαιοῖς
ἕσπεο· σὺν δὲ τύχᾳι
ναίεις Μεταπόντιον, ὦ
χρυσέα δέσποινα λαῶν,
ἄλσος γέ τοι ἱμερόεν

---

94 *κατακαρδιαν* corr. Palmer (K.). — 97 sq. cf. XII, 222 (189) (K.). — 103 *ἐξαγ.* inf. pro imper. sec. Housm., Ludw., ut sit iam hic oratio recta. — 110 *γαι* correxi (it. Platt, Housman, Fraccaroli, Pearson). — 111 alias semper *νιν*, Wil. — 114 *ἐς* add. Jebb (cf. V, 184; *πρὸς* Housm.); id. ci. *πόλισμ'*; dubitanter scripsi *πόλινδ'* cum Ludw. (*εἰς ἅλαδε* Hom.). *Ποίαν* Housm. Hense, *χώραν* Wil. — 118 *γε* Herw.

κάσανπαρεύυδρονπρογο
νοιεσσάμενοιπριαμοι᾽ επειχρονωι
βουλαισιθεωνμακαρων
περσανπολινευκτιμέναν
χαλκοθωράκωνμετατρειδᾶν· δικαιασ
οστισεχειφρενασευ
ρήσεισυναπαντιχρονωι
μυρἵασαλκασαχαιων·
)———

XI. [XII.]

Τισιαι αιγινητηι

παλαιστηι νεμεα

ωσεικυβερνήτασσοφοσυμνοάνασ
σ᾽ έυθυνεκλειοι
νυνφρενασάμετέρασ
ειδηποτεκαιπαροσ· εσγαρολβιαν
ξεινοισιμεπότνιανικα
νᾶσοναιγεινασαπάρχει
ελθοντακοσμησαιθεόδματονπολιν·
ταντ᾽ εννεμεαιγυαλκέαμουνοπάλα[

(Deest pagina una vel plures)

* * *

---

120 *επι* pr., corr. A[3].

XI. [XII.] Inscr. litt. min. a parte laeva primorum versuum scripta. — 8 extr. litterae (N) reliquiae superesse vid.

Κάσαν παρ' εὔυδρον προγό-
νων ἑσσαμένων, Πριάμοι' ἐπεὶ χρόνωι
βουλαῖσι θεῶν μακάρων
πέρσαν πόλιν εὐκτιμέναν
χαλκοθωράκων μετ' Ἀτ|ρειδᾶν. δικαίας
ὅστις ἔχει φρένας, εὑ-
ρήσει σὺν ἅπαντι χρόνωι
μυρίας ἀλκὰς Ἀχαιῶν.

XI. [XII.]

ΤΕΙΣΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ·

ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ ΝΕΜΕΑ.

Ὡσεὶ κυβερνήτας σοφός, ὑμνοάνασ- στρ.
σ' εὔθυνε Κλειοῖ
νῦν φρένας ἁμετέρας,
εἰ δή ποτε καὶ πάρος· ἐς γὰρ ὀλβίαν
ξείνοισί με πότ|νια Νίκα
νᾶσον Αἰγίνας ἀπάρχει,
ἐλθόντα κοσμῆσαι θεόδ|ματον πόλιν·
τάν τ' ἐν Νεμέαι γυιαλκέα μουνοπάλαν ἀντ.?

(Desunt reliqua)

---

119 *Κάσαν* cf. Diels Herm. XXXIII, 334 sq. — 119 sq. *προγόνων ἑσσαμένων* scr. (it. Wil.). Palmer (K.) *πρόγονοι ἔσσαν ἐμοί*, qua coniectura neque hiatus vitiosus tollitur, et activa forma inducitur pro legitima media, et de Bacchylide ipso confinguntur quae omni firmamento careant. — 125 *συνάπαντι* Housm.

XI. [XII.] 6 *ἀπάρχει* (Anth. Pal. IX, 189, Jebb) sensu deducendi plane singulare; *ἀπαιτεῖ* (*ἀπαίρει*) ci. Jebb. Cf. tamen *ἀφηγεῖσθαι*; nam *ἄρχειν* et *ἡγεῖσθαι* inter se valde affinia. — 8 cf. *ὀρθοπάλη* (Lucian.), *μουνοκέλης*, *Ὀλυμπιονίκα* IV, 17 (Hw.). Tamen *τόν τ'* ci. Desrousseaux. In epigr. Delphico Bull. de corr. hell. 1898, 593, 3 et *νικῶν μουνοπάλη[ς]* et *-λη[ν]* suppleri

XII. [XIII.]

[. . . . .]
[. . . . .]
* * *

Pag. XXVII (XXIII)
— — —
— — — — λειω
— — — — .′ε̣ϱ[
— — — —
— — — — — — δαν:

(desunt v. fere XXXI)

Pag. XXVIII (XXIV)
υβϱιοσυψινόου
πανσειδικασθνατοισικϱάινων·
οιαντιναδυσλοφονω
μηστᾱιλεοντι
πεϱσέιδασεφιησι
χειϱαπαντόιαισιτεχναισ·
. . . . δαμασίμβϱοτοσάιθων
. . . κ̣οσαπλάτουθελει
. . . . ινδιασωματοσ·ε

XII. [XIII.] Pag. XXVII. Non recte K. versum qui in λειω desinit primum paginae ponit, interque hunc et eum cuius extrema syll. δαν est tres intercidisse significat; veriora docet idem p. 113. — 3 vel accentus vel υ. — etsi non huius, prioris certe proximae pag. vid. fuisse frg. 29 K. (VIII Bl.[1]):]ἕκατι, cum amplo spatio vacuo supra eum v. (est etiam infra paullum spatii; desierit in ἕκατι str. α′ v. ultimus), et frg. 30 K. (= IX Bl.[1]):]ις|–|–· (non potest coniungi cum VIII, 74). — 52 extr. ε add. A[3].

XII. [XIII.]

[ΠΥΘΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΙ ΝΕΜΕΑ.]

(desunt v. VII) στρ. α′

– – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ λειω
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ – – – ⏑ – δαν·

(desunt ἀντ. α′ et ἐπ. α′)

(desunt v. X) στρ. β′ (α′)

ὕβ|ριος ὑψινόου
πaύσει δίκας θνατοῖσι κ͡ραίνων·
οἵαν τινὰ δύσλοφον ὠ- ἀντ. β′ (α′)
μηστᾶι λέοντι
Περσείδας ἐφίησι⟨ν⟩
χεῖρα παντοίαισι τέχ|ναις·
οὐ γὰρ] δαμασίμβροτος αἴθων
χαλ]κὸς ἀπλάτου θέλει
χωρε]ῖν διὰ σώματος, ἐ-

---

potest; sed -λην suadent cetera epigr. cum hoc coniuncta (παγκράτιον νικᾷς, νικῶ δὲ στάδιον).

XII. [XIII.] Reliquias col. XXV K. priori carmini attribuit; sed spatia versuum eximie congruunt cum schemate carminis XII, dummodo sumas vel XXXVI versuum hanc paginam fuisse, vel alicubi duos versus in unum contractos, id quod factum videmus in ant. γ′ (v. 6 sq.) iterumque in ep. ε′ (v. 3 sq.). Itaque unum systema versuum XXXIII huic carmini accedit.

v. 44 sqq. (usque ad 57) Tiresiam de Hercule vaticinari (ut ap. Pind. N. I, 61 sqq.) ci. Jebb; ego nympham Nemeam inductam fuisse puto, cf. praef. p. LXV (it. Wil.). Ad str. β′ v. 37 sq. cf. infr. frg. 30. — 52 πείρειν (Jebb) K (χ. et. Hw.).

.....φθηδ' οπισω
.....νον· ηποτεφαμι
.....περιστεφάνοισι
....ρατιουπονονελ
......νϊδρώεντ' εσεσθαι·
.......αβωμοναρισταρχουδιοσ
......ρ..υδέοσαν
....ισινα.θεα
.....ανδοξανπολύφαντονεναι
....τρεφειπαυροισιβροτων
.ιειχαιοτανθανατοιο
κυανεοννεφοσκαλύψηιλειπεται
αθανατονκλεοσευερ
χθεντ.σασφαλεῖσυνάισᾱι·
)———
τωνκα..υτυχωννεμεᾱι
λαμπωνοσυιε
πανθαλεωνστεφανοισιν
......χαιταν..εφθεισ
.......πολινυψιάγυιαν
.......ρψιμ..ότων

---

53 *οπισσω* recte pr., mut. A^3? — 58 v. Apollon. de constr. 186 (Bgk. frg. 52): *καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ τὸν Βακχυλίδην* (etiam Simon. frg. 231). — 68 init. satis spatii est litt. A; satis certae ΙЄΙ. — *οτα* pr., *ν* add. A^3. — 64 *καλυψη* pr., *ι* add. A^1.

γνάμ]φθη δ' ὀπίσσω
φάσγα]νον· ἦ ποτέ φαμι
τᾶιδε] περὶ στεφάνοισι
παγκ]ρατίου πόνον Ἑλ-
λάνεσσι]ν ἱδρώεντ' ἔσεσθαι.“
θάλλει παρ]ὰ βωμὸν ἀριστάρχου Διὸς ἐπ. β' (α')
Νίκας ἐ]ρ[ικ]υδέος ἀν-
θρώπο]ισιν ἄνθεα,
„ᾱ κλυτ]ὰν δόξαν πολύφαντον ἐν αἰ-
θέρι] τ'ρέφει παύροις βροτῶν
αἰ]εί, καὶ ὅταν θανάτοιο
κυάνεον νέφος καλύψηι, λείπεται
ἀθάνατον κλέος εὖ ἐρ-

χθέντος ἀσφαλεῖ σὺν αἴσᾶι.
τῶν καὶ σὺ τυχὼν Νεμέᾶι, στρ. γ' (β')
Λάμπωνος υἱέ,
πανθαλέων στεφάνοισιν
ἀνθέων] χαίταν ἐρεφθείς,
αὔξεις] πόλιν ὑψιάγυιαν
Αἰακοῦ], τερψιμβρότων

Cf. Xen. Anab. 4, 2, 28 τὸ τόξευμα ἐχώρει διὰ τῶν θωράκων. — 52 sq. ἐστρέφθη (Jebb) K.; cf. Hom. Γ 348 al. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή (ἐγν. et. Tyrrell). — 55 κεῖθι (Jebb) K. — 56 sq. Ἕλλασίν τιν' K. Non exstat apostrophi nota. — 58 οὕτω παρὰ K., τοῖς δὴ παρὰ Jebb, ἐκ τοῦ π. Wil., ἔνθεν π. E. Bruhn, τᾶι δὴ π. Housm. — 59 cf. 190; νίκας (Νίκας Wil.) ἐρικ. (φερεκ. Wil.) Jebb, pergens ἀν|άγουσιν (ἀνδίδωσιν Wil., ἀνδεθεῖσιν Housm.) ἄνθεα | ἀγλαὰν (καὶ κλυτὰν Wil., ὃς καλὰν Ludw.). Scripsi ἀνθρώποισιν et ᾱ (Νίκα) κλυτὰν. — 61 sq. αἰθέρι Bl. (et. Jur.), cf. Pind. frg. 227; Bacch. VIII, 82 sqq. (αἰῶνι Jebb). — παύροισι βρο|τῶν . . K.; παύροις βρ. αἰεί Platt Housm. Ludw. Wil. — 71 στείχεις Herw., νοστεῖς Bl.[1] — 72 Bl., cf. 183; σὺν χορῶν τερψ. ὕμνοισι καὶ ἀδυπνόων κώμων (haec non recte) Jebb.

.......α.....οων
κω..α̣.πατρ̣...ν
νασο.υπέρβι..ἴσχυν
παμμαχίᾱναναφάινων·
ωποταμουθυγατερ
διναντοσαιγιν᾽ηπιόφρον
Pag. XXIX (XXV) ητοιμεγαλαν̣[
εδωκετιμαν[
ενπάντεσσιν[
πυρσονῶσελλ[
φαινων·τογεσο[.......]νει
καιτισυφαυχησκο.......ρ̣ᾱν

ποδεσσιταρφέωσ̣[
ηϊτενεβροσαπὲν[
ανθεμόεντασεπ[
κουφασυναγχιδο[
θρώσκουσ᾽αγακλειτα.......ισ·
ταιδεστεφανωσάμε........[σ̣ν̣]εων

---

73 post A vel B vel P (C, Є), non Δ, cui ne spatium quidem sufficiat. — 74 post ω in imo versu reliquiae quae vel μ indicant vel duas litt. velut ργ (etsi prior ductus non est infra versum porrectus, quod plerumque fit in ρ); dein ε̣ vel α̣, non ο neque ω. — 78 δινανεοσ pr., corr. A¹. — 84 post σο I (ι vel N). — 85 κατισυφαυχασ pr.; ι post κα add. A²? η supra A scr. A³. — extr. PĀN sive OĀN. — 86 post ω potius C quam N (sec. K. vel hoc vel illud). — 87 νεκροσ pr., corr. A². — απέν pr., απὲν corr. sec. K. — 89 post δο reliquiae quae M vel N indicant. — 91 ν̣ nunc et. K.; sed ante id nihil nisi punctum esse (mihi ductus curvus in summo v. exstare visus est.)

αὐλῶν ὕπ'] ἀε[ρσιν]όων,
κῶ[ργὰν] πατρ[ώια]ν,
νᾶσο[ν] ὑπέρβιον ἰσχὺν
παμμαχιᾶν ἀναφαίνων.
ὦ ποταμοῦ θύγατερ
δινᾶντος Αἴγιν' ἠπιόφρον,
ἦ τοι μεγάλαν [Κρονίδας ἀντ. γ' (β')
ἔδωκε τιμὰν
ἐν πάντεσσιν [ἀγῶσιν,
πυρσὸν ὣς Ἕλλ[ασι τῆλε
φαίνων· τό γε σὸ[ν κλέος αἰ]νεῖ
καί τις ὑψαυχὴς κό[ρα
– – ∪ ∪ – ∪ ∪ –
πόδεσσι ταρφέω[ς,
ἠΰτε νεβρὸς ἀπενθὴς
ἀνθεμόεντας ἐπ' [ὄχθους
κοῦφα σὺν ἀγχιδό[μοις
θρώισκουσ' ἀγακ'λειτα[ῖσι Νύμφα]ις·
ταὶ δὲ στεφανωσάμε[ναι πλόκοι]ς νέων ἐπ. γ' (β')

---

73 Bl., cf. *ἀερσιμάχους* 100, *οἶνον ἀερσίνοον* (*-πνοον* codd.) Ion Ath. II, 35 E. — 74 *κώ[μων* K., v. pag. adv. Ad *ὀργὰν π.* cf. Pind. Is. IV (V) 38 (= *πατέρα*). — 75 *νάσο[ν]* Bl.[1] — *παμμαχιᾶν* K. (*-ίαν ἄνα φ.* Bl.[1]). — 78 cf. 165 (*epod.*) — 79 *ὅδε παῖς* K. — 81 *ἀέθλοις* K. Includi velim pugnas. — 82 *-σιν ἀλκὰν* K. — 83 contra chartam post *αἰνεῖ* plene interpungit K. (obloquitur et. Nairn) — 84 *ὑψαυχάς* Jebb (K.), sed *ὑψαύχην* ci. Cf. *μεγαυχής* ap. Aeschyl. — 84 sq. manifesta mutilatio, cum et duo v. in unum contracti sint neque spatium ad tot syllabas sufficiat. Fere: *κό[ρα* (Minerva Atheniensium dea)· *στείχεις δ' ἀνὰ γᾶν ἱε]ρὰν* (insulam Aeg., cf. IX, 34) *πόδεσσι ταρφέως*, ut de nympha Aeg. et haec et proxima sint dicta. *Κόρα* et. Jebb. — 86 *ταρφέω[ν* K. (*-ως* et. Platt Headlam). — 89 Jebb (K.). — *ἀγ-αῖς ἑταίραις* K. Cf. Pausan. II, 30, 3 *Αἰγινῆται λέγοντες φαίνεσθαί σφισιν ἐν τῆι νήσωι τὴν Βριτόμαρτιν*. — 91 Bl., cf. X, 28 sq. XVI, 114. Pind. Ol. XIII, 33 (*χρυσαυγέων* ci. Jebb, *φοινικέων* Headl., sed monet Herw. *στεφ. τινος* ferri vix posse).

ανθεωνδονακοστ' ε[
ρϊαναθυρσιν
παρθενοιμελπουσιτ̣.........σ̣ω
δ.σ̣ποιναπαιξε̣[
..δ̣αϊδατεροδο[
ᾱτο̣......α̣νετι̣[
κα.τ̣ε̣λα...α[
αι̣ακωιμιχθεισ' ενη̣[
τωνυιεασαερσιμάχ̣[
ταχυντ' αχιλλεα
ευειδέοστ' εριβοιασ
παιδ' υπέρθυμονβοα[
άιαντασακεσφόρονη[
οστ' επιπρυμναισταθ[
εσχενθρασυκάρδιον[
μάινονταν[
θεσπεσΐωιπυ̣[
εκτοραχαλ[ ]|ν·

95 ξ K.; ipse ζ̣ legeram (est nunc Ξ, nihil aliud). Sed ι quod antecedit a corr. esse, pr. m. γ scripsisse videtur (K. postea, recte ut vid.). — 97 init. „ᾰ s. ᾱ s. ά" K. — 98 ante extr. α reliquiae N litt., ut putandum est. — 99 extr. ενα̣ K. pridem, nunc ενε̣, ενα̣ι̣ Bl.[1] — 108 extr. Α vel Υ. — 109 sqq. hic collocavi frg. 18 K., quod habet exitus vv. 109. 111. 114.

ἀνθέων δόνακός τ' ἐ[πιχω-
ρίαν ἄθυρσιν
παρθένοι μέλπουσι τ[εὸν κράτος], ὦ
δέσποινα παγξε[ίνου πέδου,
'Ενδαΐδα τε ῥοδό[παχυν,
ἃ [◡ – – –] ἔτι[κτεν Πηλέα
καὶ Τελαμῶνα [◡ – –,
Αἰακῶι μειχθεῖσ' ἐνηεῖ·
τῶν ⟨θ'⟩ υἷας ἀερσιμάχους, στρ. δ' (γ')
ταχύν τ' Ἀχιλλέα
εὐειδέος τ' Ἐριβοίας
παῖδ' ὑπέρθυμον βοα[τὰν
Αἴαντα σακεσφόρον ἥ[ρω,
ὅστ' ἐπὶ πρύμνᾱι σταθεὶς
ἔσχεν θρασυκάρδιον [ὁρ-
μαίνοντα ν[ᾶας
θεσπεσίωι πυ[ρὶ καῦσαι
Ἕκτορα χαλ[κεομίτρα]ν,

---

92 sq. ἐπιχωρίαν Jebb (K.). — 94 τεὸν κλέος ὦ Jebb, τεὰν χάριν ὦ Wil., τεὸν γόνον s. γάμον ὦ Housm. (γόν. et. Thomas); ad κράτος (Bl.) cf. Aesch. Ag. 258. Eum. 27. Cf. ad 95. — 95 Dianam nymphas canere ratus antea παῖ Ζη[νὸς κλυτά scripsi; nunc et ipse (ut Housm. Wil. al.) ad Aeginam refero. Δέσπ. παγξείνου χθονός Housm.; it. sed δίκας Thomas; παῖ ξείνοις φάος Pearson (v. 94 τεὰν πόλιν), παῖ ξείνου πατρός (Paus. II, 5, 3. 7. 9) nunc Jebb. — 96 sq. Palmer Jebb (K.). — 97 τὸν αἰχματὰν (133) Jebb, melius τὸν ἱππευτὰν Headl. (ἱππότα Πηλεύς); sed et. ἅτε (105) fuisse potest. — ἔτικτεν Palmer Jebb. — 98 velut κραταιόν K. (Pind. N. IV, 25). — 99 μιχθεῖσ' correxi. — ἐν ἄ[ντροις Jebb (K.). — 100 θ' add. Jebb (K.), contra βοάσω 103 Housm. Wil. — υἷας Chr. (cf. III, 77); aut ἀρσιμ. (cf. ἀρσίποδας Hymn. Ven. 211), v. tamen 73. — 108 βοαθόον K., quod durius vid. Cf. Hom. *M* 277, *O* 687; βοὴν ἀγαθός. V. autem supra ad 100. — 104 ἥρω cf. VIII, 56. — 106 ἴσχεν Ludw. — 108 καίειν K. — 109 cf. Pind. N. X, 90 (K.). Aut χαλκοκορυστάν (Il. *E* 699).

οπότεπ[
τ̣ρ̣α.ε̣ι̣α̣ν̣[·]|ανιν
ωρέινατ[
τ' ελυσενα[
οιπρινμεν[ ]|ν
Pag. XXX (XXVI) *..ιουθὰἡτοναστυ*
ο̣υ̣λειπ́ον· ατυζομενοι[
π̣.ασσονοξειανμαχ̣α̣[
ευτ' ενπεδιωικλονεω[
μάινοιτ' αχιλλευσ
λαο̣φονονδορυσέιων
αλλ' ο̣τεδηπολεμοι[
ληξενΐοστεφανο̣[
νηρῆΐδοσατρόμητο[
ωστ' ενκυαναν͂θέϊθ[
ποντ|ωιβορ|έασυποκυ
μασι|νδ|αῗζει
νυκτ̣|ο|σαντασασαναπ[
ληξενδεσυνφαεσιμ̣[
αοῗ· στορεσενδετεπο̣[
όυριαινοτουδεκόλπ̣[

---

110 post *π* ι (*ι*, *η* etc.) — 111 init. *φ̣ρ̣α̣* vel *τ̣ρα*? tum *χ*]*ειαν* (ita nunc K.) fuisse posse vid. — extr. *ηνιν* pr., *ανιν* corr. (non recte K. *ανιν* pr., corr. *αινιν*; v. ectypon). — 118 *πε-διον* pr., corr. A[3]. — 120 *λαιοφ*. pr. ut vid. — 123 falsa videlicet puncta super *ι*, antecedente circumflexo. — 125 sqq. hic collocavi frg. 38[b] K. — 127 *αντασαννμ* pr., corr. A[3]. — 128 *τε* pr., *δε* A[3]? — 128 *φαεσιν̣* K. — 129 falsa puncta ut 123. — 130 *ου-ρανια* pr., corr. A[1]? — non recte *δεκόν* K., etsi ex Π ι tantum relictum, atque adeo post ι aliquid spatii vacui nunc comparet.

ὁππότε Π[ηλεΐδας
τραχεῖαν [Ἀτρείδαισι μ]ᾶνιν
ὠρίνατ[ο, Τρωσὶ δὲ πάν- ἀντ. δ' (γ')
τ' ἔλυσεν α[ἰνά·
οἳ πρὶν μὲν [πολύπυργο]ν
Ἰλίου θαητὸν ἄστυ
οὐ λεῖπον, ἀτυζόμενοι [δὲ
πτᾶσσον ὀξεῖαν μάχαν,
εὖτ' ἐν πεδίωι κλονέων
μαίνοιτ' Ἀχιλλεύς,
λαοφόνον δόρυ σείων·
ἀλλ' ὅτε δὴ πολέμοιο
λῆξεν ἰοστεφάνου
Νηρῆιδος ἀτ'ρόμητος υἱός·
ὥστ' ἐν κυανανθέϊ θ[ύων ναῦν θοὰν ἐπ. δ' (γ')
πόντωι Βορέας ὑπὸ κύ-
μασιν δαΐζει,
νυκτὸς ἀντάσασαν ἀπ[εχθομένας·
λῆξεν δὲ σὺν φαυσιμβρότωι
Ἀοῖ, στόρεσεν δέ τε πόντον
οὐρία· νότου δὲ κόλπ[ωσαν πνοᾶι

---

110 *ὀπποτε* K. — 111 supplevi (*τραχ.* et. Desrouss.), v. pag. adv.; *Ἀτρείδαισι* nunc scr. (*Ἀτρειωνι* Herw.), cf. *ἀτρόμητος* 123, *ἀγακλειταῖσι* 90. — 112 sq. supplevi (*Δαρδανιδᾶν τ' ἔλ. ἀλκάν* Jebb [K.]). — 114 supplevi epitheton etsi novum (it. Desr.). — 116 *ἔλειπον* K. — 117 *θράσσον* K.; *πτ.* et. Platt et W. B. Thomas. Cf. V, 22. Hom. *Υ*, 427. — 124 suppl. Bl. (*θύων* s. *θυίων* ut Hom. *μ* 400); *Θρᾴκιος νέα* ci. Jebb, *Θρᾳκὶ* (*Θρᾶιξ*) *ναυβάτας* Herw. et sim. Cr. — 127 *ἀντάσας ἀναπαυομένων* Jebb; ad *ἀντάσασαν* cf. Aesch. Suppl. 37, ad *ἀπεχθ.* Pind. N. X, 83. *Ἀπόπροθι γᾶς* Drachmann. — 128 *φαεσιμβρότωι* correxi sec. Pind. Ol. VII, 39. — 130 *ουριαι* corr. K. — *νότου δ' ἑκόν[τος* non recte K. Cf. V, 28. *Ἐκόλπωσαν πνοαῖς* et. E. Bruhn, *-εν πνοὰ* Ludw., scite *-αν πνοᾶι* nunc Housm., ut falsa scriptura *ουριαι* unde provenerit pateat.

ἵστιοναρπαλεωσα[
ελπτονεξ.΄.οντοχε[
ωστρωεσεπ..κλυον[
χματαναχιλλεα
μιμνο..ενκλισιηισιν
ἑι.εκ.νξανθασγυναικοσ
.ρ.σηἴδοσἴμερογύιου
θεοισινάντειναντχερασ
φοἷβανεσἴδοντεσυπαι
χειμωνοσαιγλαν·
πασσυδιασδελιποντεσ
τέιχεαλαομεδοντοσ
.σπεδιονκρατεραν
αἴξανυ.μιναν φεροντεσ·
ωρσαντ.φοβονδαναοισ·
ωτρυνεδ᾽αρησ
.υἐγχησλυκιωντε
.οξιασαναξαπολλων·
ιξοντ᾽ε.ιθειναθαλασσασ·
Pag. XXXI (XXVII) .αυσιδ᾽ευπρυμνοισπαρα
μαρναντ᾽·εναριξ.....ων
...ἐυθετοφωτων
....τιγαιαμελα[
.....εασυποχει[

---

131 αρπαλεωτα pr., mutavit τ in σ A[3]? — 133 επ[.]κλυον K., sed litt. ЄI amplum spatium. — 138 οισ supra v.; pr. quid scr. fuerit discerni nequit (ΘЄЄHN?); alterum I ex parte litt. H factum est. Vix recte K. θ.οισιδ; potius N extremum fuerit. — 141 μελποντεσ pr., δελιποντεσ A[1]? — 152 ..ευθε pr., το supra v. add. A[3].

ἱστίον ἁρπαλέως τ' ἄ-
ελπτον ἐξίκοντο χέρσον·
ὣς Τρῶες, ἐπεὶ κλύον αἰ- στρ. ε΄ (δ΄)
χματὰν Ἀχιλλέα
μίμνοντ' ἐν κλισίῃσιν
εἵνεκεν ξανθᾶς γυναικός,
Βρισηΐδος ἱμερογυίου,
θεοῖσιν ἄντειναν χέρας,
φοιβὰν ἐσιδόντες ὑπαὶ
χειμῶνος αἴγλαν·
πασσυδίᾳ δὲ λιπόντες
τείχεα Λαομέδοντος
ἐς πεδίον κρατερὰν
ἄϊξαν ὑσμίναν φέροντες·
ὦρσάν τε φόβον Δαναοῖς· ἀντ. ε΄ (δ΄)
ὤτρυνε δ' Ἄρης
εὐεγχής, Λυκίων τε
Λοξίας ἄναξ Ἀπόλλων·
ἷξόν τ' ἐπὶ θῖνα θαλάσσας·
ναυσὶ δ' εὐπρύμνοις παραὶ
μάρναντ', ἐναριζομένων
δ' ἔρ]ευθε φώτων
αἵμα]τι γαῖα μέλαινα
Ἑκτορ]έας ὑπὸ χειρός,

---

131 τ' om. K. (ut ego et. Pl. Pearson Thomas). — 133 ἐπέκλυον non bene K.; ἐπεὶ κλ. idem antea. — 135 de κλισίῃσιν epica forma v. 48; praef. p. XXV. — 138 θεοῖσι δ' K. (antea idem θεοῖσιν). — 139 φοιβὰν (charta) v. praef. p. X, 1. — 141 πασσυδιας corr. K. — 149 θεινα (ut Aristarchus scripsisse dicitur) corr. K. — 150 παραὶ Bl. (Platt, Housm.), vel contra chartam; cf. ὑπαὶ 139. — 152 ἔρ]ευθε (A pr.) et. Palmer (K.) Desrouss., quamvis insolitus sit is usus activi. Ἔρευσε (ab ῥέω) Wil (Ar. Eq. 526 [?], Hippocr.).

. . . . . εγ' ημιθεοισ[
. . . . . . ϊσ . θεωνδ' =ορμαν·
. . . . . ο|νεσ·ημ|εγαλαισινελπισιν
. . . |οντεσυπερ|φ . . λον

— — — σιππευ̣ταικυανώπιδασεκ
— — — νεασ
— — — πιναστ' εν
. . . . . |ρ̣ . ισεξεινθ̣| . . . ματουπολιν·
.|ελλοναραπροτ| . . . νδι
.|ᾶνταφοινίξε̣ι̣| . . . αμανδρ[
.|νασκοντεσυπ| . . . κ̣ιδαισ
|ερειψ[| . . . ′ —
|τωνεικαιτ̣[|
|ηβαθυξύλω̣[|
— — — —
— — — —
— — — —
— — — —
— — — —

ουγαραλα . . ε . ινυ[
πασὶφὰνησαρε̣τ[

156 ϊσο̣θεων K. (o a corr. in rasura); sed tertia litt. plane evanuit, neque ulla re nisi spatio angusto indicatur O potius quam A fuisse. Tum pr. ΔΙ ΟΡΜΑΝ cum amplo spatio vacuo (cf. XVIII, 48); corr. Δ'ΟΡΜΑΝ, expleto spatio vacuo ductibus transversis duobus (XVIII l. c.). — 157 sq. adiunxi (ap. K.). frg. parvulum: ο̣νεσ·ημ|οντεσυπερ|. — 163—166 addidi frg. (ap. K.), quod priores partes horum vv. habet. — 163 ante P non tres litt. desiderantur (K.), sed quattuor vel quinque. — 167—169 tertium frg. est a me hic collocatum (ap. K.). Convenit sententia numerique, conspicitur accentus acutus sub frg. priore, primo versui huius aptus. — 175 αλαεπι pr., π transfixum, superscriptae litt. detritae, quae agnosci non possunt.

πῆμα μ]έγ' ἡμιθέοις
βαρεῖαν] ἰσοθέων δι' ὁρμάν.
ἆ δύσφρ]ονες, ἦ μεγάλαισιν ἐλπίσιν ἐπ. ε' (δ')
πνέ]οντες ὑπερφίαλον
δόκευν 'Αχαιῶν]
νᾶα]ς ἱππευταὶ κυανώπιδας ἐκ-
πέρσαντες ἐξ ἀρχᾶς]νέας
ἐν νυξὶ μετ' εἰλα]πίνας τ' ἐν
θ' ἁμέ]ρ[α]ις ἕξειν θεόδ'ματον πόλιν.
μέλλον ἄρα π'ρότερον δι-
νᾶντα φοινίξειν Σκάμανδρον,
θνάισκοντες ὑπ' Αἰακίδαις στρ. ϛ' (ε')
ἐρειψ[ιλάοις·
τῶν εἰ καὶ[⏑ ⏑ – –
ἦ βαθυξύλ[ωι ⏑ – –
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ – – – ⏑ –
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̲
οὐ γὰρ ἀλα[μπέσ]ι νυ[κτὸς
πασιφανὴς 'Αρετὰ

---

155 suppl. Jebb. Cf. VIII, 10. X, 62. — 156 – – ⏑] *ἰσοθέων δι' ὁρμ.* K. Nempe Achillis. Cf. eodem loco 111 *τραχεῖαν*. — 157 *τλάμονες* K.; *δύσφρ.* et. Jur. — 158 *χαίροντες* s. *κλάζοντες* ci. K.; *αὐχέοντες* Rich.; pro *πνέ.* Ludw. mal. *πνείοντες*. Cf. Pind. P. X, 44. — 159—162 incerta rat. suppl. Bl. (*εἰλαπ.* ci. K.). — 163 *ἀμέραις* K.; addidi *θ'*, quo satisfieret spatio. — 167 *ἐρειψιτοίχοις* K. — 168 sqq. sensus hic fuerit: Quorum (Aeacidarum) etsi corpora obruta sunt *βαθυξύλωι πυρᾶι* sive (nempe Aiacis) terrae aggere, fama tamen immortalis viget. — 175 Plut. Phoc. 1 (*ἀρετὴν..ἀμαυρὰν καὶ ἀλαμπῆ*) conf. K. *'Αλαμπέϊ* — (177) *καλύπτρᾶι* Housm. — 176 *'Αρετά* praetuli (it. Wil.), et *Εὐκλείαι* 183 sq. atque *Εὐνομία* (XIV, 55) 186 (it. Wil. E. Bruhn); cf. de

κρυφθεισ᾽ αμαυρο[
αλλεμπεδονακ[
βρυουσαδοξᾱι
στρωφᾶταικαταγαν[
καιπολυπλαγκτονθ[
καιμανφερεκυδέαν[
αιακουτιμᾱι·συνευ
κλέιαιδεφιλοστεφ[
Pag. XXXII (XXVIII) πολινκυβερνᾱι
ευνομιατεσαόφρων
α̣θ̣αλιαστελέλογχ.ν
αστεατ᾽ ευσεβέων
ανδρωνενει.ήνᾱιφυλασσ.ι·
νικαντ᾽ εριχ....μελπετ᾽ ωνεοι
.υ̣θέαμελέτα̣...βροτω
φ.λέαμενανδρ.υ·
τανεπαλφειουτερο...θ̣α̣μαδη
τιμασενᾰχρυσάρματοσ
σεμναμεγάθυμοσαθανα·
μυριωντ᾽ ηδημιτραισιναν̣ε̣ρων
ε̣στεφάνωσενεθέιρασ
ενπανελλανωναεθλοισ·

---

181 πολυπλαγκταν pr., corr. A[3].

κρυφθεῖσ' ἀμαυρο[ῦται δνόφοισιν,
ἀλλ' ἔμπεδον ἀκ[αμάτᾱι ἀντ. ϛ' (ε')
βρύουσα δόξᾱι
στρωφᾶται κατὰ γᾶν [τε
καὶ πολύπ|λαγκτον θ[άλασσαν.
καὶ μὰν φερεκυδέα ν[ᾶσον
Αἰακοῦ τιμᾶι, σὺν Εὐ-
κλείᾱι δὲ φιλοστεφ[άνωι
πόλιν κυβερνᾶι,
Εὐνομία τε σαόφ|ρων,
ἃ θαλίας τε λέλογχεν
ἄστεά τ' εὐσεβέων
ἀνδρῶν ἐν εἰρήνᾱι φυλάσσει·
νίκαν τ' ἐρικυδέα μέλπετ', ὦ νέοι, ἐπ. ϛ' (ε')
Πυθέα, μελέταν τε βροτω-
φελέα Μενάνδρου,
τὰν ἐπ' Ἀλφειοῦ τε ῥοαῖς θαμὰ δὴ
τίμασεν ἁ χρυσάρματος
σεμνὰ μεγάθυμος Ἀθάνα,
μυρίων τ' ἤδη μίτραισιν ἀνέρων
ἐστεφάνωσεν ἐθείρας
ἐν Πανελλάνων ἀέθ|λοις.

---

his (quae coniunguntur in inscr. Att. III, 277, ἱερεὺς Εὐκλείας καὶ Εὐνομίας) Preller-Robert Mythol. 315, 2.

177 σκότοισιν K., sed δνόφοισιν Tyrrell, monens non exstare pluralem οἱ σκότοι. — 178 ἀκάματος K.; -τᾱι et. Platt. — 186 εὐνομίᾱι (id ut cum σὺν εὐκλ. coniungatur) Jebb (K.). Εὐνομία σαοσίφρων (coll. Hesych. σαοσίμβροτος) Housm. — 190 Νίκαν secundum praecedentia; sed id cum Πυθέα male iungitur. Est, ut saepe, fluctuatio indiscreta inter rem et deam. — 192 Μενάνδρου] cf. Pind. N. V, 48. Atheniensis fuit, inde Minerva eius patrona 195 (K.). — 193 θαμὰ (sic sec. Apollon. Adv. 153, 3, Schr. δδ.) Nairn (Pind. N. I, 17) Herw. Wil.: ἅμα K.

ε̣ιμητιναθερσὶ̣ ̓πησ
.θονοσβιᾶται
α̣ινειτωσοφονανδρα
.υνδικᾶι·βροτωνδεμωμοσ
παντεσσιμενεστινεπεργοι[
.δ' αλαθειαφιλει
νικᾶνοτεπανδ.μάτω̣[
χρονοστοκαλωσ
.ργμενοναὶενα̣[
.υ̣.μ̣ε̣ν̣ε̣.νδεμα̣[
.......ι̣σμιν

(desunt v. X)

Pag. XXXIII (XXIX)
ελπιδιθυμονιάιν[
ταικαιεγωπισυνο[
φοινικοκραδέμνοιο̣[
υμνωντιναταδεν̣[
φαινωξενιαντε̣[
γλαονγεράιρω·
τανεμοιλαμπων[
βλὴχρανεπαθρήσαισ|τ[
τανεικ' ετυμωσα̣ρακλ|ειω̣[

---

199 init. [.']Ι K.; sed fuit paragraphus cum coronide. — θερσὶ̣ (ut mihi quidem visum est) magis quam θερσὸ. Maculae quae in imo v. conspicitur inter N et A nihil tribuendum est. — 202 βρυωτων pr., corr. A[1]. — 208 extr. M! s. MẠ. — 221 incertum num τᾶι vel τᾶι; incertum num post ται interp. fuerit. — 222 extr. C, ut affirmat K., non Ọ. — 223 extr. post δὲ superscr. pars litt. N conspicitur (non enim H fuit, quod putavit K.); infra versum est pars lineae longae rectae, Ι (P) indicans ut puto; spatio enim Φ excluditur, neque Υ fuit. Sed *pro* eo Ι (P) potest corrector N adscripsisse, nempe pro ἰο(πλόκων) νεοπλ. — 224 φαινων pr., corr. A[1]? — 227—230 extrema sunt in frg. parvulo, quod adiunxi (ap. K.).

εἰ μή τινα θερσιεπὴς στρ. ζ' (ς')
φθόνος βιᾶται,
αἰνείτω σοφὸν ἄνδρα
σὺν δίκᾱι. βροτῶν δὲ μῶμος
πάντεσσι μέν ἐστιν ἐπ' ἔργοις·
ἁ δ' ἀλαθεία φιλεῖ
νικᾶν, ὅ τε πανδαμάτωρ
χρόνος τὸ κᾱλῶς
ἐργμένον αἰὲν ἀ[έξει·
δυσμενέων δὲ μα[ταία
γλῶσσ' ἀϊδ]ὴς μιν[ύθει
(desunt v. X)
ἐλπίδι θυμὸν ἰαίν[ε_
ται· καὶ ἐγὼ πίσυνο[ς
φοινικοκ͡ραδέμνοισ[ι Μούσαις
ὕμνων τινὰ τάνδε ν[εοπλόκων δόσιν ἐπ. ζ' (ς')
φαίνω, ξενίαν τε [φιλά-
γ|λαον γεραίρω,
τὰν ἐμοὶ Λάμπων [παρέχων χάριν οὐ
βληχρὰν ἐπαθ|ρήσαις τ[ίει,
τὰν εἴ γ' ἐτύμως ἄρα Κ͡λειὼ

---

199 θερσ[οε]πὴς K. (ἀθερσιεπ. Nairn). Cf. Θερσίλοχος. — 207 ἀργμ.? Wackern., conferens ὑπαργμ. Hdt. VII, 11, 13. — 208 sq. Bl. ope frg. 36. Cf. 176. 155; μινύθει III, 90. — 220 velut ἑτέρᾱι δ' ἕτερός τις] ἐλπ., cf. IX, 38 sqq. Pind. N. I, 25 al.; et. magis Archil. fr. 36 ἄλλος ἄλλωι καρδίην ἰαίνεται, unde ἰαίν[ε]ται (III, 68 v. l.; cf. et frg. 11, 5 sq.) hic quoque reposui. — 222 φοιν_οις Χάρισσιν Jebb; φ_οιο Μούσας Housm. (Nairn, Platt), φ. Κλειοῦς Jur. — 223 Bl., cf. pag. adv.; πλόκοι]ς νέων 91. — 224 ξενίαν] Pind. Isthm. V [VI] 70 conf. K. — 226 παρέχων κε χάριν Jebb; οὐ et. Housm. Non est alterum formae partic. in -αις ap. B. exemplum; sed cf. praef. p. XXVI. — 228 εικ' correxi (εἴ γ' et. Funck, Platt), sed εἰκ = εἰ (ut arcadice εἴκαν) W. Schulze et dubitanter Wil., qui conf. Hdt. I, 174 et Ar. Lys. 1099. — Κλειὼ Jebb, et sic fragmentum.

πὰνθάλησεμαισενέσ|ταξ[
τερψιεπεισνιν..ịδα|ι
πὰντικαρύξοντιλα[

XIII. [XIV.]

Κλεοπτολεμωι Θεσσαλωι

ιπποισ πετραι[
εῦμενειμαρθαιπαραδαι[
θρώποισαριστον·
.υμφοραδ᾽ εσθλοναμαλδύ
....αρύτλ..οσμολουσα·
....ονκαị...υψιφανητε[
...ατορθωθεισα·τιμαν
...λοσαλλόιανεχει·
....αιδ᾽ ανδρωναρε...|μιαδ᾽ ε[
....νπροκειται
....παρχειροσκυβερν|α
....κάιαισιφρενεσσι|ν·
....ụβαρυπενθέσιν|αρμο
....ạχαισφόρμιγγοσο|μφα

---

229 e Ξ litt. nihil relictum nisi superioris lineae pars.
XIII. [XIV.] Inscr. litt. minor. a sinistra parte primorum vv. scripta ab A[3]. — 5 ονηδηυψιφ. pr.; ηδη del. et (καị...? seq. lacuna) superscr. A[3]. — extrema vv. 8. 10—13 sunt in frg. parvulo quod adiunxit K. — 10 extr. αι pr., α A[1]. — 12 init. sec. K. potius υ fuit quam ι. — 13 incertum est, num forte αἶσ.

πανθαλὴς ἐμαῖς ἐνέσταξ[εν φρασίν,
τερψιεπεῖς νιν ἀοιδαὶ
παντὶ καρύξοντι λαῷι.

XIII. [XIV.]

ΚΛΕΟΠΤΟΛΕΜΩΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ

ΙΠΠΟΙΣ ΠΕΤΡΑΙΑ.

Εὖ μὲν εἱμάρθαι παρὰ δαί[μονος ἀν- στρ. α'
θρώποις ἄριστον·
συμφορὰ δ' ἐσθλὸν ἀμαλδύ-
νει βαρύτλατος μολοῦσα·
ἢ κυδρ]ὸν ἠδ' ὑψιφανῆ τε[ύ-
χει κ]ατορθωθεῖσα· τιμὰν
δ' ἄλ]λος ἀλλοίαν ἔχει·
μυρί]αι δ' ἀνδρῶν ἀρεταί, μία δ' ἐ[ς ἀντ. α'
ξυνὸ]ν πρόκειται,
ἂι τὰ] πὰρ χειρὸς κυβερνᾶ-
ται δι]καίαισι φρένεσσιν.
οὔτ' ἐ]ν βαρυπενθέσιν ἁρμό-
ζει λ]αχαῖς φόρμιγγος ὀμφὰ

---

229 Jebb (K.), nisi quod *φρεσίν* (cf. Pind., *-α-* et. Housm.).
XIII. [XIV.] 1 *δαίμοσιν* K. (*-ονος* et. Ludw., Niemeyer, Chr., Housm., Platt, Ellis, Headl.). — 3 *ἐσθλόν τ'* sive *ἐσθλοὺς* Jebb (hoc K.), propter numeros (*-ῶν* Platt, Ellis). V. praef. p. XXXVII sq. — 5 in ΗΔΗ utique *ἠδ'* inest, sive *ἰδ'* (Housm.); sed *καὶ κλειν]ὸν* (Jebb) nimia pro spatio, itaque *ἢ κυδρ]ὸν* supplevi; pro *τελεῖ* (Jebb) *τεύχει* Bl. (it. Housm., Pl., Wil.; cf. Pind. N. IV, 84). — 6 sq. cf. IX, 35 sq. — 8 cf. X, 38. — 8 sq. *ε[ὐδαίμω]ν* Jebb (K.); id. K. 10 sq. *ὅς γε]* (*ὃς τὰ* Wil., E. Bruhn, *τὸ* Headl. Rich.) *πὰρ* .. *κυβερνᾶται* (*-έρνασεν* Wil.). Cf. ad *πὰρ χειρός* Pindari *τὸ πὰρ ποδός* „praesentem condicionem", P. III, 60; *φροντίδα τὰν πὰρ ποδός* P. X, 62. — 12 sq. *οὔτ' ἂν* .. *ἁρμόζοι* Pl.; *οὐκ ἐν* (*οὔτοι* Ellis) .. *ἁρμόζει* K. — 13 *μάχαις* Jebb (K.); id. *ὀμφὰ*. *Λαχή* s. *λάχη* = *λάχος, λῆξις* (Hesych.); cf. praef. p. LXVI.

....γυκλαγγεῖσχοροι·
....νθαλιαισκαναχα
....όκτυποσ·αλλεφεκαστωι
.....ανδρωνέργματικαλ
λιστοσ.υέρδονταδεκαιθεοσο[
κλεοπτολεμωιδεχαριν
νυνχρηποσιδᾶνοστεπετρ[
ουτεμενοσκελαδησαι
πυρρίχουτ' ευδοξονιππου[
)οσφιλοξεινουτεκαιορθοδ[

Pag. XXXIV (des. v. XVI)

— — νώδεαθεσσα[
— — ενγυᾰλοισ·
— — υτέλησκ[
— — ελ..δων

(Desunt reliqua.)

---

18 ερδοντι pr., corr. A[3]?
Col. XXXII. Frg. parvum (11) huic loco adsignavit K. — 42 prima litt. N (K.) vel P (vel O, quod huius carminis numeris non conveniat). — 43 vel θα (α[ει]δων).

καὶ λι]γυκ'λαγγεῖς χοροί,
οὔτ' ἐ]ν θαλίαις καναχὰ ἐπ. α'
στερυ]όκτυπος· ἀλλ' ἐφ' ἑκάστωι
καιρὸς] ἀνδρῶν ἔργματι κάλ-
λιστος· εὖ ἔρδοντα δὲ καὶ θεὸς ὀ[ρθοῖ.
Κλεοπτολέμωι δὲ χάριν
νῦν χρὴ Ποσειδᾶνός τε Πετ'ραί-
ου τέμενος κελαδῆσαι,
Πυρρίχου τ' εὔδοξον ἱππόν[ικον υἱόν,
ὃς φιλοξείνου τε καὶ ὀρθοδ[ίκου στρ. β'

(desunt v. VI)

(deest ant. v. VII)

(des. v. III) ἐπ. β'

– ⏑ – ε]ὐώδεα Θεσσα[λ ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏑] ἐν γυάλοις·
– – ⏑ Πα]ντέλης κ[⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –]δων

(Desunt reliqua.)

---

14 οὐ λιγ. Ellis. — 15 οὔτ' ἂν Pl.; οὐδ' ἐν K. — 16 χαλκόκτ. K. — 17 καιρὸς K., Jebb. Cf. Theogn. 401 (Poutsma): κ. δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος ἔργμασιν ἀνθρώπων. — 18 ὀρθοῖ Jebb (K.). — 22 suppl. Bl. (= καὶ αὐτὸν νικήσαντα ἵπποις). — 24 [πατρὸς πεφυκὼς] Herw. — 42 nomen proprium monstrat accentus.

B.

XIV. [XV.]

Pag. XXXV (XXX)

]τηνοριδαι
]σ̣ απαιτησισ
— — — αντιθεου
— — ν̣ω̣π̣ισαθάνᾱσπροσπολοσ
— — — π̣αλλαδοσορσιμάχου
— — — ρυσέασ
— — — ν̣αργειωνοδυσσει
— — — α̣ωιτ᾽ ατρεΐδᾱιβασιλει
— — — ζωνοσθεανω
— — — ον
— — — νπροσήνεπεν·
— — — ὔκτιμεναν
— — — —
— — — — δ̣ωντυχοντεσ
— — — — σ̣υνθεοισ
— — — — — δ̣ουσ
(desunt v. VIII)
— — — — — | κ̣τιοσκεαρ |

XIV. [XV.] Inscriptio contra morem in marg. superiore addita ab A³ (litt. min.) nimirum quia hoc carmen vel novi voluminis vel novae partis primum fuit; nempe etiam epinicii primi inscriptio eundem locum obtinuisse vid., v. ad I init. — 1 litt. reliquiae ad *αντηνορος* bene conveniunt. — 2 *πισ* et. K. agnoscit (in ed. *σ* tantum); antecesserunt ut vid. ЄΝωΙ (ЄΡωΙ??); *ι* quin expunctum fuisse coniciamus nihil obstat. — 6 init. Α vel Λ. — *τ᾽* supra v. add. A³. — 12 *δ̣* aut *λ̣* K. — *τυχοντασ* pr., corr. A³. — 13 ante *συν* fort. alterum *σ* fuit. — 23 hic collocavi frg. K. 9 (= IV Bl.¹), quod huius pag. fuisse visum est, etsi color fragmenti fuscus in huius pag. parte servata non est; verum est in proximae magna parte. Est autem spat. vacuum et post *κέαρ* et magnum supra hunc versum, unde colligitur

B. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

XIV. [XV.]

ΑΝ]ΤΗΝΟΡΙΔΑΙ

Η ΕΛΕΝΗ]Σ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ.

Ἀντήνορος] ἀντιθέου *στρ. α'*
δάμαρ τερε]νῶπις, Ἀθάνας πρόσπολος
⏓ – ⏑ – –] *Παλλάδος ὀρσιμάχου*
– – ⏑ – – *χ]ρυσέας*
– ⏑ – *πρέσβεσσι]ν Ἀργείων Ὀδυσσεῖ*
Λαρτιάδᾱι Μενελ]άωι τ' Ἀτ|ρεΐδᾱι βασιλεῖ
– ⏑ – – – *βαθύ]ζωνος Θεανὼ*
⏕ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑]*ον* *ἀντ. α'*
⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –] *προσήνεπεν*
⏓ – ⏑ – – – ⏑ *ἐ]ϋκτιμέναν*
– – ⏑ – – – ⏑ –
– ⏑ – – – ⏑ – –]*δ̣ων τυχόντες*
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ –]*σὺν θεοῖς*
– ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ –]*ους*
(deest epod. α')
– – ⏖ – ⏖ – *στρ. β'*
23 – – ⏖ – *μεσονύ]κτιος κέαρ*

XIV. [XV.] Inscr. Η om. K. Cf. XVI. — 2 supplevi. Cf. Hom. Z 297 sqq. (K.). — 3 sq. *ὤϊξεν ἀγνὸν Π. ὀ.* | *ναὸν πύλας τε χ]ϱ.* Cr. — 5 Bl. — 6 Nairn Cr. Wil. — 7 *βαθύζ-* (ci. K.) I, 118. V, 9. X, 16. — *προσήνεπεν* Pind. P. IV, 97. IX, 29 (N. X, 79) codd. et Bgk. — 12 velut *προσφόρων τ.* (Aesch. Cho. 711) E. Bruhn; non fuit tamen *-ρων*. — 13 ita K. (cf. praef. p. XXXVIII, 1).

(desunt v. XIII)

Pag. XXXVI (XXXI)

ἄγον·πατηρδ' ευβουλοσηρωσ
παντᾳσάμαινενπριαμωιβασιλει
παιδεσσιτεμυθοναχαιων·

ενθακαρυκεσδιευ
ρεῖανπολινορνυμενοι
τρωωναολλιζονφαλαγγασ
δεξίστρατονεισαγορᾱν·
παντᾱιδεδιεδραμεναυδᾱεισλογος
θεοισδ' ανισχοντεσχερασαθανατοισ
ευχοντοπαυσασθαιδυᾱν·
μουσα·τισπρωτοσᾶρχενλογωνδικαιων.
πλεισθενίδᾱσμενελαοσγάρυϊθελξιεπ|εῖ
φθεγξατ' ευπεπλοισικοινώσασχάρισσι|ν·
ωτρωεσαρηΐφιλοι·

---

locum habuisse non in antistr., sed in stropha, antecedentibus epodi versibus breviusculis. — Eiusdem pag. fuerit frg. K. 22 (quod in ed. 1 perperam carmini IV inserui):]σοθρο[|[γαθοι[|]μεγα[|]μεσαι[|]ναμφ[. — in deperdita parte exstiterint etiam quae affert schol. Il. Ω 496 (Bgk. frg. 59): *πιθανὸν μίαν τεκεῖν ἐννεακαίδεκα, οὐχ ὡς Β. πεντήκοντα τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας.*

47 extr. punctum in imo v. est (praef. p. X, 2). — 48 sq. adiunxi frg. parvulum 27. Circumfl. est in parte quae cohaeret. — 50—56 integram stropham affert sine poëtae nomine Clem. Alex. Str. V, 731; Bacchylidi vindicaverunt Sylburg et Boeckh, quamvis argumento usi non iusto (Bgk. frg. 29).

(des. v. V),

– – ⏖ – ⏖ – *ἀντ. β'*
⏑̲ – ⏑ ⏑ ⟨*οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ,*
βροτοῖς δὲ φωνάεντα λόγον σοφία.⟩

(des. v. IV)

– – ⏑ – – – ⏖ – ⏖ – *ἐπ. β'*
ἄγον, πατὴρ δ' εὔβουλος ἥρως
πάντα σάμανεν Πριάμωι βασιλεῖ
παίδεσσί τε μῦθον Ἀχαιῶν.
ἔνθα κάρυκες δι' εὐ-
ρεῖαν πόλιν ὀρνύμενοι
Τρώων ἀόλλιζον φάλαγγας
δεξίστρατον εἰς ἀγοράν. *στρ. γ'*
πάντᾶι δὲ διέδ'ραμεν αὐδάεις λόγος·
θεοῖς δ' ἀνίσχοντες χέρας ἀθανάτοις
εὔχοντο παύσασθαι δυᾶν.
Μοῦσα, τίς πρῶτος λόγων ἆρχεν δικαίων;
Πλεισθενίδας Μενέλαος γάρυϊ θελξιεπεῖ
φθέγξατ', εὐπέπ'λοισι κοινώσας Χάρισσιν·
„*ὦ Τρῶες ἀρηΐφιλοι,* *ἀντ. γ'*

---

30 sq. inserui frg. (26) exstans ap. Clem. Alex. Paed. III, 310 (cf. infra ad v. 50 sqq.), quod ingeniosissime huc rettulit G. F. Hill (indicavit mihi K.) ob numerorum congruentiam; manifestum est in Ulixem verba apprime convenire, neque modo *θεοῖς* v. 45 eodem loco numerorum est quo in his *βροτοῖσ(ι)*, sed etiam ut hic *φωνάεντα λόγον*, sic v. 44 (etsi non eodem strophae loco) *αὐδάεις λόγος* exstat. Scripsi autem *βροτοῖς δὲ* (*θεοῖς δ'* 45) pro *βροτοῖσι* (*οὐ...δὲ* ut III, 30 sq. al.). Verba Clementis sunt: *οὐ γὰρ ὑ. φ. β. φ. λόγον, ἔσται* (*ἔστε* tres libri) *λόγος σοφία* (*σοφίας* unus), *ὥς φησι Β.* Verba *ἔσται λόγος* (quae ex *-εντα λόγον* corrupta vid.) del. Neue. — 36 *ἄγον*] Antenoris filii Menelaum et Ulixen in forum. — 38 *σάμανεν* scripsi, quia perfectam esse rem indicatur vv. 40 sqq.; cf. XVI, 51. — 46 cf. Hom. *Γ* 112. — 47 *ἆρχεν λογων* em. Purser K. Cf. Pind. Pyth. IV, 70 *τίς γὰρ ἆρχεν* (ita fere libri), *λέξατε* (codd. *δέξατο*; *Μοίσαισι* est 67), *ναυτιλίας*; — 49 Pind. P. IV, 115 *νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν.*

ζευσυψ.......σ̣.παν.α̣δε̣ρκεται
ουκάιτ̣ι̣ο̣σ̣θ̣ν̣α̣τοισμεγαλωναχε̣ων
αλλεν.....κειταικιχειν
πᾱσινανθρωποισδικανῒθεῖαναγνασ
ευνομίᾱσακολουθονκα̣ιπ̣ινυτᾱσθέμιτοσ
ο̣λβιωνπ..δ̣..νιναιρεῦνταισύνοικον
ᾱδαιολοι.κ̣ε̣ρδεσσικαιαφροσυναισ
εξαισιοισθαλλουσ᾽ αθαμβησ
υβρισᾰπλουτ̣..δυναμιντεθοωσ
ἀλλότριονωπασεναυτισ
δ̣᾽ εσβαθυνπέμπειφθορον·
..ι̣νᾱκαιῡπερφιαλουσ
...παιδ̣ασωλεσενγιγαντασ

XV. [XVI.]

[......]

....ι̣ου..ο̣..επει
....αδ̣᾽ επεμψε̣νεμοιχρυσεαν
....ἴᾱθε.....ρ̣ο̣ν̣οσ̣.υρανίᾱ[
......άτωνγέμουσανυμνων̣
......ν̣]ε̣ιτ̣[α̣]ρ̣[ε̣]π̣ανθεμοεντιεβρωι̣

---

51 ὑψιμέδων ὃς ἅπαντα Cl. — 52 αἴτιος Cl. — 53 ἐν μέσωι Cl. — 54 δικαληθηαν pr., corr. A^{3}. Δίκαν ὁσίαν ἁγνάν Cl. (ἁγνᾶς ci. Bgk.). — 55 ακολουθον om. pr., supra v. add. A^{3}. — Θέμιδος Cl. (Θέμιτος ci. Bgk.). — 56 παῖδες Cl.; pergit idem ὦ (del. Neue) νιν εὑρόντες. — συνδικον pr., corr. A^{3}. — 57 ᾱ aut α cum paragr. — αιολο...υ̣δεσσι K. — 61 δ litt. reliquias in ect. agnovit Jebb (K.).

XVI. I (vid. revera I fuisse) ΟΥ, tum quamvis obscure agnoscere mihi visus sum Α̣ΓΟΙ̣Μ̣, denique επει. — 3 pro ια pr. ut vid. ειι. Post θε fort. Ν. — 4 extr. nunc nihil nisi I. — 5 init. ν̣, vix ω̣ι̣.

Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρκεται,
οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων,
ἀλλ' ἐν μέσωι κεῖται κιχεῖν
πᾶσιν ἀνθρώποις Δίκαν ἰθεῖαν, ἁγνᾶς
Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιτος·
ὀλβίων παῖδές νιν αἱρεῦνται σύνοικον.
ἁ δ' αἰόλοις κέρδεσσι καὶ ἀφ'ροσύναις ἐπ. γ'
ἐξαισίοις θάλλουσ' ἀθαμβὴς
Ὕβρις, ἃ πλοῦτον δύναμίν τε θοῶς
ἀλλότ'ριον ὤπασεν, αὖτις
δ' ἐς βαθὺν πέμπει φθόρον,
κείνα καὶ ὑπερφιάλους
Γᾶς παῖδας ὤλεσσεν Γίγαντας.

XV. [XVI.]

[ΗΡΑΚΛΗΣ.]

Πυθ]ίου [ἄγ' οἶμ'], ἐπεὶ στρ.
ὀλκ]άδ' ἔπεμψεν ἐμοὶ χρυσέαν
Πιερ]ίαθε[ν ἐΰθ]ρονος Οὐρανία,
πολυφ]άτων γέμουσαν ὕμνων
– ◡ ◡], εἴτ' ἄρ' ἐπ' ἀνθεμόεντι ⟨που⟩ Ἕβρωι

---

51 sqq. cf. Hom. α, 32 sqq. „Iustitia in cuiusque arbitrio est" (ἐν μέσωι κεῖται). — 57 ἁ δ' ut Hom. μ, 73 οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν —. — αἰόλοις ψεύδεσσι Palmer (K.), coll. Pind. N. VIII, 25. Ad κέρδεσσι cf. Hom. Ψ, 709. Pind. P. I, 92 al. — 59 πλοῦτον Palmer (K.); ἁ K., id ut demonstrativum sit et apodosin incipiat (αὖθ. σφ' ἐς Platt, quod nimium pro spatio, vel del. δ'). — 63 ωλεσεν corr. K.

XVI. supplevi ut potui; οἶμος est Pind. O. IX, 47 al. — 2 ὀλκάδ' Sandys (K.). — 3 Bl.; Ἀγγελ]ία..Οὐρανία[ς Jebb Sandys (K.); ἐΰθρ. postea et. Jebb; θεμερόφρονος (Hesych.) ci. K. — 4 πολυφ. K.; ἁβροτάτων Jebb; brevius pro spatio quod id. ci. ἀθανάτων. — 5 Bl. (init. [θεοῦ χάριν] Desrouss.).

......γαλλεταιη⌉δολιχάυχενικυ[
......δεῖανφ̣.ενατερπομενοσ
......δ̣ικ̣ηιπ̣α̣ιη̣ονων
Pag. XXXVII (XXXII) ἀνθεαπεδοιχνεῖν
πυθι' απολλον
τοσσαχοροιδελφων
σονκελάδησανπαραγακλέανᾶον
πριν γεκλεομενλιπειν
οιχαλιανπυριδαπτομένᾱν
αμφιτρυωνιάδᾱνθρασυμ.δέαφω
θ' ἵκετοδ' αμφικύμον' ακτα̣ν·
ενθ' απολᾱΐδοσευρυνεφεῖκ̣ηναιωι
ζηνιθυενβαρυᾱχέασεννεατὰυρουσ
δυοτ' ορσιαλωιδαμασίχθονιμε[
λεκορᾱιτ' οβριμὸδ̣ὲρκειάζυγα[
παρθενωιαθᾱνᾱι
υψικέρᾱνβουν·
τοτ' αμαχοσδαιμων
δᾱϊανέιρᾱιπολυ̣δ̣ακρυνυφα̣[
μητινεπιφρον' επει

---

6 pro H⌉ non recte K. Ĥ. — 7 δεΐᾱι pr., tum transfixum I, denique ex eodem ν factum est. — 12 ακλεα pr., γα add. A[3]. — 19 δυοδ pr., corr. A[2]? — 24 δαιανειρα pr., corr. A[1].

δάφνᾱι ἀ]γάλλεται ἢ δολιχαύχενι κύκνωι,
ὄφρ' ἂν ἁ]δεῖᾱι φρένα τερπόμενος
ὀπὶ Πυθόα]δ' ἵκηι παιηόνων
ἄνθεα πεδοιχνεῖν,
Πύθι' Ἄπολλον,
τόσα χοροὶ Δελφῶν
σὸν κελάδησαν παρ' ἀγακ'λέα ναόν,
πρίν γε κ'λεέμεν λιπεῖν — ἀντ.
Οἰχαλίαν πυρὶ δαπτομέναν
Ἀμφιτ͡ρυωνιάδαν θρασυμηδέα φῶ-
θ', ἵκετο δ' ἀμφικύμον' ἀκτάν·
ἔνθ' ἀπὸ λαΐδος εὐρυνεφεῖ Κηναίωι
Ζηνὶ θύεν βαρυαχέας ἐννέα ταύρους
δύο τ' ὀρσιάλωι δαμασίχθονι μέλ-
λε κόρᾱι τ' ὀβ'ριμοδερκεῖ ⟨γ'⟩ ἄζυγα
παρθένωι Ἀθάνᾱι
ὑψικέραν βοῦν.
τότ' ἄμαχος δαίμων
Δαϊανείρᾱι πολύδακ'ρυν ὕφανε
μῆτιν ἐπίφ'ρον', ἐπεὶ — ἐπ.

---

6 Bl. (εἴτε..ἤ ut Eur. Iph. T. 272 sq., Kühner II², 840). — addidi που hiatus causa (Anacr. 1, 5 ἦ κου νῦν κτἑ.). Ad Ἕβρωι cf. Alcae. frg. 109 (Cr.), Aristoph. Av. 774. — ἦ K. (ἢ et. Wil.). — 7 Bl.; ὀπὶ ἡδ. Palmer (K.). Est insolita diaeresis, sed ferenda vid. Etiam ἀδεΐαν non malum (ἡδύς „laetus“ ut ap. Att.). — 8 ὀπὶ (Ϝοπὶ) eo laborat, quod producenda est -νος syll., quam vim Ϝ ap. hos poetas habere non solet. Sed pro spatio etiam οπιπυθοα (sive -θω fuit) paene nimia sunt. — παιηόνων Wil. Desrouss. — 9 comma posui pro puncto; relat. est τόσα sicut I 147. — 11 τόσσα propter 23 corr. K. — 13 (antiquitus cecinerunt,) „etiam antequam canerent“ (vel „canant“); sed is sensus infinitivum flagitat; itaque κλεέμεν scripsi, ut ap. Pind. θιγέμεν, ἰδέμεν, al. (κλύομεν? Platt). — 18 θύεν infinit. est (K.). — 20 inserui γ'. — 22 κεραν ex -κεραᾱν; sed accentus ad masculini normam deflexus est. Cf. καλλικέραν XVIII, 24 (K.).

πύθετ' αγγελιανταλαπενθεα[
ἰόλᾱνοτιλευκωλενον
διοσυιοσαταρβομάχασ
αλοχονλιπαρο . . ιοτιδομονπει . . οι·
ᾱ̄δύσμοροσᾱ̄ταλ . . ν' οἰονεμησατ[
φθονοσευρυβια . . ιναπωλεσεν
δνοφεοντεκά|λυ|μματων
ΰστερονερχομ|ενω|ν·
οτ' επιποταμω . |ροδ|όεντιλυκόρμᾱι[
δεξατονεσσου|πά|ραδαιμονιοντερ[
)———

XVI. [XVII.]

]ϊθεοι

]θησευσ

κυανόπρωιραμ . |ν|ναυσμενεκτυ[
θησεαδισεπτ . |τ'|αγλαουσαγουσα
κουρουσϊᾱόνω[.]
κρητικοντά|μυ|ενπελαγοσ·
τηλαυγεϊγαρ . |ν|φάρεϊ
βορήϊἄιπιτνο . |α|υραι
κλυτᾱσέκατιπ . |λε|μαίγιδοσαθαν[
Pag. XXXVIII (XXXIII) κνισεντεμίνωκεαρ
ιμεραμπ . κοσθεα[

32—35 XVII, 1—7 inserui fragmentum angustum undecim versuum (ap. K.). — 34 litt. ι post ποταμω aegre spatium est. — 35 παρ pr., α add. A[3].

XVI. [XVII.] Inscr. litt. minoribus a laeva parte addidit A[3]. — 1 κυανοπρωρα pr., ι add. corr. — 2 δὶς ἑπτά] respicit Servius ad Verg. Aen. VI, 21 (frg. 17 Bgk.): *quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone* (58 A) et *Sappho in lyricis* (144 Bgk.) *et Bacchylides in dithyrambis et Euripides in Hercule* (1326 sq.), *quos liberavit secum Theseus.*

πύθετ' ἀγγελίαν ταλαπενθέα,
Ἰόλαν ὅτι λευκώλενον
Διὸς υἱὸς ἀταρβομάχας
ἄλοχον λιπαρὸ[ν π]οτὶ δόμον πέμποι.
ἆ δύσμορος, ἆ τάλαιν', οἷον ἐμήσατο·
φθόνος εὐρυβίας νιν ἀπώλεσεν,
δνόφεόν τε κάλυμμα τῶν
ὕστερον ἐρχομένων,
ὅτ' ἐπὶ [[ποταμῶι]] ῥοδόεντι Λυκόρμᾱι
δέξατο Νέσσου πάρα δαιμόνιον τέρ[ας.

XVI. [XVII.]

ΗΙΘΕΟΙ
Η] ΘΗΣΕΥΣ.

Κυανόπρῳρα μὲν ναῦς μενέκτυπον στρ. α'
Θησέα δὶς ἑπτά τ' ἀγλαοὺς ἄγουσα
κούρους Ἰαόνων
Κρητικὸν τάμνε πέλαγος·
τηλαυγέϊ γὰρ ἐν φάρεϊ
βορήϊαι πίτ'νον αὖραι
κλυτᾶς ἕκατι π[ο]λεμαίγιδος Ἀθάνας·
κνίσεν τε Μίνωϊ κέαρ
ἱμεράμπυκος θεᾶς

29 λιπαρὰν (ut V, 169) Platt. — 32 δνοφερὸν K., sed Cr. comparat δνοφέῃ (Hes.), γνόφεος, ζοφέη. Κάλυμμα .. ὅτε „quod tum fuit cum —". — 34 ποταμῶι scholion del. Ludw. Wilam. — ῥοδόεντι cf. 5 (K.; ῥοθ. Chr. Herw.). — 35 τέρας] Pind. Ol. XIII, 73 conf. Sandys; γέρας ci. Jebb.

XVI. [XVII.] Inscr. ἢ addidi; cf. ad XIV. — 4 ταμνεν corr. K. — 7 πελεμ. (a πελεμίζω)? Wackern., Housman, Headlam. De accentu cf. Etym. M. 518, 54 (Headl.). — 8 Μίνωϊ K.; dativus utique rectior; idem est v. 68, ubi -νῳ esse vid. Cf. supra p. 14.

κυπριδοσ̣ . . ν̣αδω . α·
χειραδ᾽ ου . . . . παρθε̣νικᾶσ
ατερθ᾽ ερᾱ . υ̣εν·θιγεν
δελευ̣κᾶνπαρηΐδων·
βοα . . |τ᾽ ερ|ίβοιαχαλκο̣
θ̣ώ̣ρᾱ . . . . . υ̣διονοσ
εκγ . ν̣ον·ΐδενδεθησευσ·
μελα̣νδ᾽ υποφρύων
διν̣α̣ . ενομμακαρδίαντεοι
σχετ̣λ̣ιονάμυξεναλγοσ·
εῖρέντ̣ε·διοσὺιεφερτατου
οσιονουκετὶτεαν
εσωκυβερνᾶισφρενων
ϑ . . . . ·ἴσχ̣εμεγαλουχονήρωσβιαν
οτιμ . νεκθεωνμοῖραπαγκρατης
αμμι̣κ̣ατένευσεκαιδικασρέπειτά
λαντουπεπρωμέν . ν
αῖσαυ̣ . κπλησομενοτ . ν
ελθη· . . δεβαρειανκάτε
χεμ . τινεικαισεκεδνᾱ
τέκευ̣λέχειδιοσϋποκροταφονΐδασ
μιγει̣σ̣α̣φοινικοσερα
τωνυμοσκόρᾱβροτων
φερτ . . ον·αλλακᾶμε
πιτθ . ο̣σθυγατηραφνεοῦ

10 ante ν̣α (ita, non ρα) | (ι sive γ paullo angustius, quale non semel est). — 14 litt. τ᾽ ερ sunt in frg. parvulo, quod ex Kenyonis schedis exscripsi, ipse non vidi; neque in editione principe comparet. — 22 κυβερνασ pr., corr. A^2? — 26 init. repetita est syll. τα; corr. A^1?

Κύπ'ριδος ἁγνὰ δῶρα·
χεῖρα δ' οὐκέτι παρθενικᾶς
ἄτερθ' ἐράτυεν, θίγεν
δὲ λευκᾶν παρηΐδων·
βόασέ τ' Ἐρίβοια χαλκο-
θώρακα Πανδίονος
ἔκγονον· ἴδεν δὲ Θησεύς,
μέλαν δ' ὑπ' ὀφ'ρύων
δίνασεν ὄμμα, καρδίαν τε (ϝ)οι
σχέτλιον ἄμυξεν ἄλγος,
εἶρέν τε· „Διὸς υἱὲ φερτάτου,
ὅσιον οὐκέτι τεᾶν
ἔσω κυβερνᾶις φρενῶν
θυμόν· ἴσχε μεγάλαυχον ἥρως βίαν.
ὅ,τι μὲν ἐκ θεῶν μοῖρα παγκρατὴς ἀντ. α'
ἄμμι κατένευσε καὶ Δίκας ῥέπει τά-
λαντον, πεπ͡ρωμέναν
αἶσαν ἐκπλήσομεν, ὅταν
ἔλθηι· σὺ δὲ βαρεῖαν κάτε-
χε μῆτιν, εἰ καί σε κεδνὰ
τέκεν λέχει Διὸς ὑπὸ κ'ρόταφον Ἴδας
μιγεῖσα Φοίνικος ἐρα-
τώνυμος κόρα βροτῶν
φέρτατον· ἀλλὰ κἀμὲ
Πιτθέος θυγάτηρ ἀφ͡νεοῦ

10 *αἰνὰ* K., quod non satis aptum vid. — 13 *παρθενικᾶν* (adiect.) Reinach. — 14 vid. adn. in pag. opposita; *δ' Ἐρ.* K. — *λινοθώρ.* Wil.; id. *διᾶρεν* 18. — 20 *εἶρεν* cf. 74 (sed *εἶπεν* 47. 52). Estne imperf. an aoristus? Fuit *εἶρε τὸ* v. l. Hom. *Α* 513 (Earle). Ex ΕΙΠΕΝ perperam intellecto explicat Wil. — *φερτάτοι'* Wil. Platt, ut coniungi possint vv. 20. 21. — 23 *μεγάλαυχον* dubitanter K. — 31 *μιγεῖσα* et 35 *πλαθεῖσα* transp. Housm. — *Φοίνικος*] cf. Hom. *Ξ* 321 (K.).

πλᾱθεισαποντίωιτεκεν
ποσιδᾶνι·χρυσεον
τεο̄ιδοσανϊοπλο̣κοι
κάλυμμανηρηΐδεσ·
τωσεπολέμαρχεκνωσσιων
κελομαιπολυστονον
ερύκενὕβριν·ουγαρανθελοι
Pag. XXXIX μ᾽αμβρότοι᾽ερανvοναο͂[
(XXXIV) ἴδεινφαοσεπειτιν᾽ηΐθε[
συδαμάσειασαεκον
ταπροσθεχειρωνβιαν
<u>δε.ξομ</u>εν·ταδ᾽επιονταδα...|υκριν|εῖ·
.....π̣εναρέταιχμοσηρω̣[.]
..φονδεναυβάται
..τ̣..υ̣περᾱφανον
θ̣α̣.σ̣ο̣σ̣·ᾱλίουτεγαμβρωιχολω[
ὕφαινέτεπ.τ̣αινίᾱν
μητιν·ειπεντεμεγαλοσθ[

---

42 extr. acc. circumfl. fuit. — 46 addidi (ap. K.) frg. parvulum. — 49 pro τ̣(φ?) K. ρ̣; sunt et. initio versus lineae rectae reliquiae. — *υπεραφνον* pr., corr. A[3]. — 50 *θαρσοσ* recte ut vid. K. restit.

πλαθεῖσα ποντίωι τέκεν
Ποσειδᾶνι, χρύσεον
τέ (Ϝ)οι δόσαν ἰόπ'λοκοι
κάλυμμα Νηρῇδες.
τῶ σε, πολέμαρχε Κνώσιε,
κέλομαι πολύστονον
ἐρύκεν ὕβ'ριν· οὐ γὰρ ἂν θέλοι-
μ' ἀμβρότοι' ἐραννὸν Ἀοῦς
ἰδεῖν φάος, ἐπεί τιν' ἠϊθέων
σὺ δαμάσειας ἀέκον-
τα· πρόσθε χειρῶν βίαν
δείξομεν· τὰ δ' ἐπιόντα δαίμων κρινεῖ."
τόσ' εἶπεν ἀρέταιχμος ἥρως· ἐπ. α'
τάφον δὲ ναυβάται
φωτὸς] ὑπεράφανον
θάρσος· Ἁλίου τε γαμβρῶι χολῶ[θη κέαρ,
ὕφανέ τε ποταινίαν
μῆτιν, εἶπέν τε· „μεγαλοσθενὲς

---

37 ex hoc loco patet *ἰόπλοκος* (VIII, 72 al., Alcae. frg. 55, Pind. Ol. VI, 30 Bgk.) idem esse atque *ἰοπλόκαμος* (K.), neque *ἰοπλόκος* scribendum esse (v. et. Headl.). Cf. *πλόκος* = *πλόκαμος*. — 38 *κά|λυμμ' ἀδὺ* Ludw. propt. num. — nullum fieri inter *Νηρηΐδας* et *Νηρῆος κόρας* (102) discrimen, quale quosdam fecisse tradidit Didymus in comm. ad Bacch. epin. conscriptis (Ammon. p. 79, frg. [?] 10 Bgk.), recte adnotat Nairn. — 39 *τῶ* (et. Platt) sine *ι* ut Hom. *B* 250 al. (Lentz ad Herod. I, 492, 19, Ludw.). — *κνωσσιων* correxi (-*ωσίων* Herw.) ut numeris satisfieret, cf. 120. (*Κνωσσίων* K., qua mensura aequalitas nondum perfecta fit; transp. *πολύστ. κέλομαι* Wil.). De *Κνωσός -σιος* v. ad I 123. — 42 *ἀμβρότου* fort. recte Wackern. Wil. — 43 *ἔτ'*, *εἰ* Herw. — *ἠϊθέων* Crus., it. 93. 128 (*ἠθέων* K.). — 47 *ἀρετ.* cum *Ἀρέσανδρος* (= *ἀρεσκόμενος τῆι αἰχμῆι*, *τ* ut in *βωτιάνειρα*) confert Wackern. — 49 *ἀνδ*]ρ[*ὸς* K. (sed non est ante ρ his tribus litt. locus). — 50 *χολώσατ' ἦτορ* K.; v. ad 116. — 51 *ὕφανε* Bl.; cf. XIV, 38. — *δὲ* praef. Platt.

ζευπατερακουσον·ειπερμ.....α
φόινισσαλευκωλενοσσοιτεκ[
νυνπροπεμπ’απουρανουθ[
πυριέθειραναστραπᾱν
σᾶμ’αριγνωτον·ει
δεκαισετροιζηνίᾱσεισ...ονι
φύτευσενάιθρᾱποσει
δᾶνιτονδεχρυσεον
χειροσαγλαον
δὶκωνθράσεισωμαπατροσ.σδομουσ
ενεγκεκοσμονβαθέιᾱσαλοσ·
εισεαιδ’αικ’εμασκλύηι
κρόνιοσευχᾶσ
αναξιβρεντασ˪οπαντω.....’.ν·
κλυεδ’αμεπτονευχᾱνμεγασθενη[.]
ζευσ·ϋπεροχοντεμίνωιφυτευσε
τιμᾱνφιλωιθελων
παιδιπανδερκέαθεμεν·
αστραψεθ’·˪οδεθῡμάρμενον
ϊδωντερασχειρασπετασσε
κλυτᾱνεσαιθέραμενεπτολεμοσηρωσ
εἶρέντε·θησευταδε

---

58 init. *ει* per errorem repet.; corr. A[1]? — 62 *θράσει*] *θ* a corr. (A[3]?) super aliam litt., fort. *ι*. — 67 *αμειτρον* sec. **K.**, non recte.

Ζεῦ πάτερ, ἄκουσον· εἴπερ μ[ε κούρ]α
Φοίνισσα λευκώλενος σοὶ τέκε,
νῦν πρόπεμπ' ἀπ' οὐρανοῦ θ[οὰν
πυριέθειραν ἀστραπὰν
σᾶμ' ἀρίγνωτον· εἰ
δὲ καὶ σὲ Τροζηνία σεισίχθονι
φύτευσεν Αἴθρα Ποσει-
δᾶνι, τόνδε χρύσεον
χειρὸς ἀγλαὸν
ἔνεγκε κόσμον ⟨ἐκ⟩ βαθείας ἁλός,
δικὼν θράσει σῶμα πατρὸς ἐς δόμους.
εἴσεαι δ' αἴκ' ἐμᾶς κλύῃ
Κρόνιος εὐχᾶς
ἀναξιβρόντας ὁ πάντων μεδέων."
κλύε δ' ἄμεμπτον εὐχὰν μεγασθενὴς στρ. β'
Ζεύς, ὑπέροχόν τε Μίνωι φύτευσε
τιμὰν φίλον θέλων
παῖδα πανδερκέα θέμεν,
ἄστραψέ θ'· ὁ δὲ θυμάρμενον
ἰδὼν τέρας πέτασσε χεῖρας
κ'λυτὰν ἐς αἰθέρα μενεπτόλεμος ἥρως,
εἶρέν τε· „Θησεῦ, τάδε μὲν

---

53 non recte (v. in pag. adv.) *μ' ἀλαθέως* Palmer (K.); *νύμφ]α* et. Jur., *κούρ]α* et. Festa. — 54 sq. Palmer (K.). — 58 *Τροιζ.* correxi (Kühner-Bl. I, 1^3, 137); de *-ζη-* v. praef. p. XXV. — transposui v. 62 (ubi ⟨*τὸ*⟩ *σῶμα* K.) et 63 (addidi *ἐκ*). Cf. 128 sq. — 66 *αναξιβρεντας* corr. K. — 67 *ἄμετρον* K.; v. pag. adv. „Probatum sibi" (Hw.). — 68 *Μίνωι* et. Housm. Weil Herw.; *Μίνωϊ* K.; cf. ad v. 8 (*τέ τοι φύτ. Μίνωι* Ludw., *τε Ϝοι κλέος φύτ.* Bury; exstat *τιμαὶ φύτευθεν* Pind. P. IV, 69). — 69 sq. *φίλον..παῖδα* Housm.; cf. *αἶσαν* 27. — 72 *χεῖρε πέτασε* K. propter numeros; *πέτασε χεῖρας* Ludw. Richards Wil. Chr. (ceteroquin pluralis semper est, III, 35 etc.); cf. *πίτνον αὖραι* 6.

μενβλεπεισσαφηδιοσ
δωρα·συδ’ ὀρνυ’ εσβα
ρυβρομονπ . λαγοσ·κρονι[
Pag. XL (XXXV) δετοιπατηραναξτελε͡ι
ποσειδᾱνῢπερτατον
κλεοσχθόνακατευδενδρον·
ωσειπε·τωιδ’ ουπαλιν
θυ̣μοσανεκάμπτετ’ αλλευ
πα̣κτωνεπικρίων
σταθεισορουσε·ποντιοντενιν
δεξατοθὲλήμοναλσοσ·
ταφενδεδιοσυιοσενδοθεν
κέαρ·κελευσετεκατο͡υ
ρονῒσχεινευδαιδαλον
νᾶα·μοιρα.’ ετέρᾱνπόρσυν’ οδον
ιετοδ’ ωκυπομπονδόρυ·σόει
νεινβὸρὲᾰσεξόπιθενπνεουσ’ αήτᾱ·
τρεσσανδ’ αθαναιων

---

86 **τα.εν** K., sunt litt. Φ certae reliquiae. — 89 **εποϱσυν** pr. (recte); mut. A[2]? — 90 **ωκυποδον** pr., corr. A[3]. — 91 **βοϱεους** pr., corr. A[3].

ἔβλεπες σαφῆ Διὸς
δῶρα· σὺ δ' ὄρνυ' ἐς βα-
ρύβ'ρομον πέλαγος· Κρονίδας
δέ τοι πατὴρ ἄναξ τελεῖ
Ποσειδὰν ὑπέρτατον
κλέος χθόνα κατ' ἠΰδενδρον."
ὣς εἶπε· τῶι δ' οὐ πάλιν
θυμὸς ἀνεκάμπτετ', ἀλλ' εὐ-
πάκτων ἐπ' ἰκ'ρίων
σταθεὶς ὄρουσε, πόντιόν τέ νιν
δέξατο θελημὸν ἄλσος.
τάφεν δὲ Διὸς υἱὸς ἔνδοθεν
κέαρ, κέλευσέ θ' ἑκατόν-
τορον σχὲν εὐδαίδαλον
νᾶα· μοῖρα δ' ἑτέραν ἐπόρσυν' ὁδόν.
ἵετο δ' ὠκύπομπον δόρυ· σόει ἀντ. β'
νιν βορεὰς ἐξόπιθε πνέουσ' ἀήτα·
τρέσσαν δ' Ἀθαναίων

---

75 *ἔβλεπες* Richards (⟨*σὺ*⟩ *τάδε μὲν βλέπεις* Jebb K.). — 76 *ὄρνυ'* cf. Hom Ω 63 *δαίνυ(ο)*. — 80 *εὐρύεδρον* pridem Herw. (*εὐρυεδής* Simon.); sed nunc idem (cf. Fennell al.) comparato Pindari (P. IV, 74) *εὐδένδροιο ματέρος* (de terra) ad *ἠΰδ.* (K.) revertitur. Sunt alia quoque quae in hoc carmen B. e Pind. P. IV transtulisse videatur (v. ad 68. 132), et opponitur *βαρύβρομον πέλαγος* 76 sq. (cf. et. 84 sq., Fenn. Fest.). — 85 *θελῆμον* Reinach. — 86 *τάφεν* recte Pearson Richards Weil (*τᾶ[ξ]εν* K., *τᾶκεν* Bl.[1]). — 87 sq. emendavi (*ἑκατ.* Pollux I, 82); *ἴσχεν* iam K. Remis navis cohibenda erat; hinc epitheton. Pro *θ' ἑκ.* ab initio τεεκ. fuerit, et cf. XVIII, 15. Sensum necessarium iam Housm. vidit, it. Festa; sed *κάτουρον* (Housm.) non sufficit. — 89 *ἐπόρσυν'* ut A pr. recte K. — 90 non sollicitandum *σόει* i. e. *σσόει*, cf. *ἐσσόημαι*, *δορυσσόητος*; 91 pro *νειν* scribendum *νιν* (sic et. Housm. Ellis Pearson Richards Wil.): *σθένει δ' ἦν* Jebb (K.) — *εξοπιθεν* correxi (*ἐξόπιν* K.). Cf. *πρόσθε* 45. — *αήτᾱ* charta; sed ipse poeta *αητᾰ* (ut Simon. fr. 41) potius indicare vid., cf. *ἄγουσα* 2, *ῥέπει τᾰ(λαντον)* 25.

ηϊθεωνγένοσεπει
ηρωσθορενποντονδε·κα
ταλειρίωντ' ομματωνδακρυ
χέονβαρεῖανεπιδεγμενοιαναγκαν·
φερονδεδελφινεσὲνάλὶ
ναιέτᾰιμεγανθοωσ
θη.εαπατροσιππι
ουδομον·εμολεντεθεων
με..ρον·τοθικλυτασῖδων
έδεισε,νηρεοσολ
βίουκορασ·απογαραγλα
ωνλαμπεγυιωνσελασ
ωιτεπυροσ·αμφιχαιταισ
δεχρυσεόπλοκοι
δινῆντοταινίᾰι·χορωιδετερ
πονκεαρΰγροισινενποσιν·
εῖδεντεπατροσαλοχονφιλαν
σεμνανβοωπινερατοι
σιναμφιτριτανδομοισ·
ανιναμφεβαλλενᾱϊόναπορφυρέαν·

---

102 diastole posita ne coniungatur *ν* cum *εδεισε*. — 105 *ωστε* non recte K. — 107 *δειν*. pr., corr. A²? *Διvεῦντο* non recte K. — 109 *ιδ.ν* pr., *εῖδεν* A³. — 110 *βοωπι* pr., corr. A³?

ἠϊθέων γένος, ἐπεὶ
ἥρως θόρεν πόντονδε, κα-
τὰ λειρίων τ' ὀμμάτων δά-
κ'ρυ χέον, βαρεῖαν ἐπιδεγμένοι ἀνάγκαν·
φέρον δὲ δελφῖνες ἐνα-
λιναιέται μέγαν θοῶς
Θησέα πατ'ρὸς ἱππί-
ου δόμον, μέγαρόν τε θεῶν
μόλεν· τόθι κ'λυτὰς ἰδὼν
ἔδεισ' ὀλβίοιο Νη-
ρέος κόρας· ἀπὸ γὰρ ἀγλα-
ῶν λάμπε γυίων σέλας
ὦτε πυρός, ἀμφὶ χαίταις
δὲ χρυσεόπ'λοκοι
δίνηντο ταινίαι· χορῶι δ' ἔτερ-
πον κέαρ ὑγροῖσιν ἐν ποσίν·
εἶδέν τε πατ'ρὸς ἄλοχον φίλαν
σεμνὰν βοῶπιν ἐρατοῖ-
σιν Ἀμφιτρίταν δόμοις·
ἅ νιν ἀμφέβαλεν ἀϊόνα πορφυρέαν,

---

93 ἠθέων K. (cf. ad 43); id. add. ⟨πᾶν⟩ propt. num. (⟨γᾶς⟩ ci. Weil). — 94 ἔθορε (ut in cet. str. est ◡ ◡ ◡) Purser ap. K., Chr. — 95 sq. divisionem versuum mut. Jebb. — 97 sq. mutavi versuum divisionem. Ἁλιναιέται Palmer (K.); sed cf. ἐμπυριβήτης Hom. Ψ 702, ἐγχειρίθετος Hdt. 5, 106. — 100 sqq. transposui (ἔ)μολεν et μέγαρον (it. Housm., Richards, Wil.; μέγ. τ' ἔμ. θ. Ludw. [Housm.]; δόμονδ' Chr.). Cf. 77 (πέλαγος). 34. — 102 ἔδεισεν K.; id. Νηρῆος pro -έος, cf. Οἰνῆος V, 166; sed praest. ἔδεισ' ὀλβίοιο Ν. κ. Ludw.; cf. cum -ρέος κλέος 80. — 105 ὥστε K., sed ωιτε = ὦτε (Pind.) exstare vid. — 107 δινεῦντο K. (δον. Wil., sed vid. 18); cf. praef. p. XXVI. — 108 ὑγροῖσι ποσσίν scr. K. Cf. Pind. Ol. II, 63. — 112 αμφεβαλλεν corr. K. — ἀϊόνα vestimentum quodcunque significat, sed prorsus ignota vox est. De Ἀιόνα i. e. Eione Nereide (Hesiod. Theogon. 255) cogitat Walker; sed vehementer obnituntur proxima.

Pag. XLI
(XXXVI)

κομαιϲ̣ι̣τ' επεθηκενουλαισ
αμεμφέαπλοκον·
τονποτεοιενγαμωι
δωκεδόλιοσαφροδιταροδοισερεμνον·
απιστονοτιδαιμονεσ
θέλωσινουδενφρενοάραισβροτοισ·
νααπαραλεπτόπρυμνονφανη·φ̣ευ
οιαισινενφροντισικνώσιον
έσχασενστρατᾱγέτανεπει
μολ' αδίαντοσεξαλος
θαυμαπαντεσσι·λαμ
πεδ' αμφιγυοισθεωνδωρ' αγλο
θρονοιτεκουραισυνευ
θυμίᾱινεοκτιται
ωλόλυξαν·ε
κλαγενδεποντοσ·ηϊθεοιδ' εγγυθεν
νεοιπαιάνιξανερατᾶιοπι
δαλιεχοροισικηϊων
φρεναΐανθεισ
όπαξεθεόπομπονεσθλωντυχαν

116 δολισ pr., corr. A^2? — 119 λαα pr., corr. A^2? — 120 φοντισσι pr., corr. A^1?

κόμαισί τ' ἐπέθηκεν οὔλαις ἐπ. β'
  ἀμεμφέα π'λόκον,
τόν ποτέ (Ϝ)οἵ ἐν γάμωι
δῶκε δόλιος 'Αφ'ροδίτα ῥόδοις εἰρμένον.
ἄπιστον ὅ,τι δαίμονες
θέωσιν οὐδὲν φρενοάραις βροτοῖς·
νᾶα παρὰ λεπτόπρυμνον φάνη· φεῦ,
οἵαισιν ἐν φροντίσι Κ'νώσιον
ἔσχασεν στραταγέταν, ἐπεὶ
μόλ' ἀδίαντος ἐξ ἁλὸς
θαῦμα πάντεσσι, λάμ-
  πε δ' ἀμφὶ γυίοις θεῶν δῶρ', ἀγλαό-
  θρονοί τε κοῦραι σὺν εὐ-
  θυμίᾱι νεοκτίτωι
ὠλόλυξαν, ἔ-
  κλαγεν δὲ πόντος· ἠΐθεοι δ' ἐγγύθεν
νέοι παιάνιξαν ἐρατᾶι (Ϝ)οπί.
Δάλιε, χοροῖσι Κηΐων
  φρένα ἰανθεὶς
ὄπαζε θεόπομπον ἐσθλῶν τύχαν.

---

116 ἑερμένον Weil; scr. εἰρμένον. — 118 λῶσιν Palmer (K.) propt. num.; sed id vulgaris Doridis verbum ne apud Pind. quidem est. Verum vid. θέωσιν Cr. (Richards, Weil), coll. Od. θ, 465. Ad sententiam cf. III, 57. Pind. P. X, 48; est fere legitima ap. hos poetas in narrandis miraculis. Sed quae Pindarus Ol. I, 26 narrat, ad contrariam eum sententiam proferendam cogunt. — φρενοάρας cf. χαλκοάρας Pind. — 119 λεπτόπρωιρον recte puto Piccolomini. — 124 γυοισ et αγλο corr. K. — 131 φρένας Jebb Chr., cf. tamen III, 68 v. l., V, 75. — 132 θεόπ. Pind. P. IV, 69.

XVII. [XVIII.]

Θησευσ

βασιλευτᾶνϊεραναθαναν
τωναβροβἵωναναξϊώνων
τισνεονέκλαγεχαλκοκωδων
σαλπιγξπολεμηϊ̈αναοιδαν·
ητισαμετερασχθονοσ
δυσμενησορι᾽αμφιβάλλει
στραταγέτασανηρ·
ηλησταικακομάχανοι
ποιμενωνδ᾽έκατιμηλων
σεύοντ᾽αγελασβιᾱι
ητιτοικραδἵαναμυσσει·
φθεγγουδοκέωγαρέιτινιβροτων
αλκιμωνεπικουριαν
καὶτινεμμεναινέων
ωπανδιονοσὺιεκαικρεόυσασ
. . ονηλθεδολιχαναμειψασ
Pag. XLII (XXXVII) *κᾱρυξποσινϊσθμίανκελευθον·*
αφαταδ᾽εργαλεγεικραταιου
φωτοσ·τονυπερβιοντ᾽επεφνεν
σίνινὃσϊσχυϊφέρτατοσ

XVII. [XVIII]. 2 *αβροβικων* et *ιερωνων* pr., corr. A[3]? Affert schol. Hermog. V, 493. VII, 982 W. *τῶν ἁβρ. Ἰ. ἄναξ* (*ἄν. Ἰ.* Wilamowitz Isyll. 143). — 3 *τι* pr. (recte), *τισ* A[3]. — *χαλκοδωδων* pr., corr. A[3]? — 6 *ορει* pr., corr. A[1]? — 8 *ληται* pr. — 10 *σευοντι* pr., corr. A[1]. — 13 *αλκιμον* pr., corr. A[3] *αλκιμων* (non ut K. *-ον*). — v. 16 add. in extr. pag. alia m., quae eadem etiam X, 23 omissa supplevit. Litt. primae reliquiae sunt; secundae videri possunt, sed eae revera ad paragr. pertinent. — 18 *λεγειν* pr., corr. A[1].

XVII. [XVIII.]

ΘΗΣΕΥΣ.

Βασιλεῦ τᾶν ἱερᾶν Ἀθανᾶν, στρ. α΄
τῶν ἁβ'ροβίων ἄναξ Ἰώνων,
τί νέον ἔκλαγε χαλκοκώδων
σάλπιγξ πολεμηΐαν ἀοιδάν;
ἤ τις ἁμετέρας χθονὸς
δυσμενὴς ὅρι' ἀμφιβάλλει
στραταγέτας ἀνήρ;
ἢ λῃσταὶ κακομάχανοι
ποιμένων ἀέκατι μήλων
σεύοντ' ἀγέλας βίᾳ;
ἢ τί τοι κραδίαν ἀμύσσει;
φθέγγευ· δοκέω γὰρ εἴ τινι βροτῶν
ἀλκίμων ἐπικουρίαν
καὶ τὶν ἔμμεναι νέων,
ὦ Πανδίονος υἱὲ καὶ Κρεούσας.
Νέον ἦλθεν δολιχὰν ἀμείψας στρ. β΄
κᾶρυξ ποσὶν Ἰσθμίαν κέλευθον·
ἄφατα δ' ἔργα λέγει κραταιοῦ
φωτός· τὸν ὑπέρβιόν τ' ἔπεφνεν
Σίνιν, ὃς ἰσχύϊ φέρτατος

---

3 τί (A pr.) K. — 6 ἀμφιβάλλει cf. trag. adesp. frg. 127, 6 N. (Herw.). — 9 δ' εκατι corr. Palmer et van Branteghem (K.). — 11 cf. Aesch. Pers. 161. — 12 φθεγγου correxi (it. Wackern.). — 16 ηλθε corr. K.

θνατωνηνκρονιδαλυτάιου
σεισίχθονοστεκοσ·
σῡντ᾽ ανδροκτόνονεννάπαισ
κρεμυῶνοσατάσθαλόντε
σκιρωνακατέκτανεν·
ταντεκερκυονοσπαλάιστραν
εσχεν· πολυπήμονοστεκαρτεραν
σφυρανεξέβαλλενπροκο
πτασαρέιονοστυχων
φωτοσ· ταυταδεδοιχ᾽ οπαιτελειται·
τιναδ᾽ εμμενποθενανδρατουτον
λεγει· τινατεστολανεχοντα·
ποτερασυνπολεμηΐοισο
πλοισιστρατιαναγονταπολλαν·
ημουνονσυνοπλοισιν
στιχειν̣εμπορονοἰ αλάταν
επαλλοδαμΐαν
ϊσχυροντεκαιαλκιμον
ωδεκαιθρασυνοστουτων

---

26 *κερκυνοσ* pr., corr. A[3]. — 34 *στραταν* pr., corr. A[1].

θνατῶν ἦν, Κρονίδα Λυταίου
σεισίχθονος τέκος·
σῦν τ' ἀνδροκτόνον ἐν νάπαις
Κρεμμυῶνοσ, ἀτάσθαλόν τε
Σκίρωνα κατέκτανεν·
τάν τε Κερκυόνος παλαίστραν
ἔσχεν, Πολυπήμονός τε καρτερὰν
σφῦραν(·) ἐξέβαλεν Προκό-
πτας, ἀρείονος τυχὼν
φωτός. ταῦτα δέδοιχ' ὅπᾱι τελεῖται.
Τίνα δ' ἔμμεν πόθεν ἄνδρα τοῦτον στρ. γ'
λέγει, τίνα τε στολὰν ἔχοντα;
πότερα σὺν πολεμηΐοις ὅ-
π'λοισι στρατιὰν ἄγοντα πολλάν;
ἦ μοῦνον σὺν ὀπάοσιν
στείχειν ἔμπορον οἶ' ἀλάταν
ἐπ' ἀλλοδαμίαν,
ἰσχυρόν τε καὶ ἄλκιμον
ὧδε καὶ θρασύν, ὃς τ⟨οσ⟩ούτων

---

21 cf. Stephan. Byz. *Λυταί: χωρίον Θεσσαλίας, διὰ τὸ λῦσαι τὰ Τέμπη Ποσειδῶνα* (K.). — 22 *τέκος σεισ.* Reinach. — 24 *κρεμυῶνοσ* corr. K. — 26 *Κερκ. παλ.* cf. Paus. I, 39, 3 (K.). — 27 sqq. unus fuit sec. Paus. (I, 38, 5, K.) *Πολυπήμων ὄνομα, Προκρούστης δὲ ἐπίκλησιν*; Ovidius autem (v. Ib. 407 et ad eum locum Ellis.) filium facit Procrusten Polypemonis (monent Housman, Ellis, Reinach). Cf. etiam Robert Herm. 1898, 148 sqq., qui intellegit malleum aut a Polyp. factum aut quo is antea usus erat. Simplicissimum puto post *σφ.* interpungere (*πολυπήμον', ὅς τε κ. σφ. ἐξ.* Poutsma; bene Festa *σφ., ἐξέβαλ' ἂν* ex -ΛΛΕΝ Α = ΛΑ$^{\epsilon}$Ν). — 31 cf. V, 86 sqq. — 35 *ὅπλοισιν* (33 sq.) corr. Goligher Weil Festa (*συνοπαόνων* Housm.; *συνόπλοιό νιν* Ludw.; *ἢ μόνον τ' ἄνοπλόν τέ νιν* K.). Eur. Hec. 1148 *μόνον σὺν τέκνοισι* conf. Weil, El. 628 Herw. (*μούνοις σὺν ὀπ.* Nikitin). — 36 *στιχειν* corr. K. — *ἔμπορον* „viatorem" (Weil). — 39 *ὅστε* Palmer (K.); vel ὃς *τοιούτων* ci. K.; *τοσούτων* Platt.

ανδρωνκαρτερονσθενοσ
εσχεν· ηθεοσαυτονορμᾱι
δικασαδἴκοισινοφραμήσεται
ουγαρραιδιονὰιενερ
δονταμηντυχεῖνκακωι·
παντ' εντωιδολιχῶιχρονωιτελειται·
δυοοιφωτεμονουσαμαρτεῖν
λεγει· περιφαιδιμοισιδ' ωμοισ
ξιφοσεχειν·
ξεστουσδεδυ' ενχερεσσ' ακοντασ
Pag. XLIII (XXXVIII) * *στιλβειναπολαμνιαν*
φοινισσανφλογαπαιδαδ' εμεν
πρωθηβον· αρηΐωνδ' αθυρματων
κήυτυκτονκυνεανλακαι
νανκρὰτοσύπερπυρσοχάιτου·
χιτωναπορφυρεον
στερνοισιτ' αμφικαιόυλιον
θεσσαλανχλαμυδ' · ομματωνδε
* *μεμνασθαιπολεμουτεκαι*
χαλκεοκτυπουμαχασ
διζησθαιδεφιλαγλάουσαθανασ

---

41 *εχεν* pr., corr. A^3? — 48 nihil unquam amplius in hoc v. fuit. — 53 *στερνοισ* recte pr., *ι* add. A^1. — 55—57 add. A^3 in marg. superiore. — 59 *χαλκενκτυπου* pr., corr. A^3. — 60 litt. *ιζησθ* (pro *θ* ab initio *α* fuit) *αιδε* in spatio quod pr. m. vacuum reliquerat suppl. A^3.

ἀνδρῶν κρατερὸν σθένος
ἔσχεν; ἢ θεὸς αὐτὸν ὁρμᾶι,
δίκας ἀδίκοισιν ὄφ'ρα μήσεται·
οὐ γὰρ ῥάιδιον αἰὲν ἔρ-
δοντα μὴ 'ντυχεῖν κακῶι.
πάντ' ἐν τῶι δολιχῶι χρόνωι τελεῖται.
Δύο (Ϝ)οι φῶτε μόνους ἁμαρτεῖν στρ. δ΄
λέγει, περὶ φαιδίμοισι δ' ὤμοις
ξίφος ἔχειν [ἐλεφαντόκωπον]·
ξεστοὺς δὲ δύ' ἐν χέρεσσ' ἄκοντας
κηὔτυκτον κυνέαν Λάκαι-
ναν κρατὸς πέρι πυρσοχαίτου·
χιτῶνα πορφύρεον
στέρνοις τ' ἄμφι, καὶ οὔλιον
Θεσσαλὰν χλαμύδ'· ὀμμάτων δὲ
στίλβειν ἄπο Λαμνίαν
φοίνισσαν φλόγα· παῖδα δ' ἔμμεν
πρώθηβον, ἀρηΐων δ' ἀθυρμάτων
μεμνᾶσθαι πολέμου τε καὶ
χαλκεοκτύπου μάχας·
δίζησθαι δὲ φιλαγλάους Ἀθάνας.

---

40 καρτερον corr. K. — 46 ὁμαρτεῖν K., sed ipse (cum Palmero) Homericum ἁμαρτῆι confert; exstat etiam N 584 ἁμαρτήτην in charta vetusta edita ab A. Hunt Journ. of Philol. XXVI, 25 sqq. V. praeterea Herodae mimiamb. ed. Meister p. 857 sq. — 48 de clava aliquid dictum fuisse suspicatur K.; verum B. ne Periphetis quidem, quem occisum spoliavit ea clava Theseus, mentionem fecit. Bene ἐλεφαντόκωπον (cf. χαλκοκώδων 3) Desrouss. coll. Ovid. Met. VII, 421. — 50 κηὔτυκον K., non recte. (Cf. VIII, 4.) — 51 ὑπερ correxi, quamquam rarum est περί c. gen. sensu locali (cf. K.); sed etiam κυνέαν κρατὸς ὕπερ sine exemplis est. — 52 sq. στέρνοις τε πορφ. χιτῶν' ἄμφι Wil. Platt bene, nisi quod non est alterum iambi initialis in his glyc. exemplum. — 53 στέρνοις cum A pr. K. — singulare οὔλιος pro οὖλος. — 56 εμεν corr. K. (cf. V, 144; εἶμεν IX, 48).

XVIII. [XIX.]

Ιω αθηναιοισ

παρεστιμυρΐ́ακελευθοσ
αμβροσΐ́ωνμελεων
ο̄σανπαραπειερΐ́δωνλά
χηισιδωραμουσᾶν
ϊοβλέφαρόιτεκαι
φερεστέφανοιχαριτεσ
βάλωσιναμφιτιμαν
υμνοισιν· υφαινενὔνεν
ταισπολυηράτοιστικαινον
ολβΐ́αισαθαναισ
ευάινετεκηΐαμέριμνα·
πρεπεισεφερταταν ΐμεν
οδονπαρακαλλιοπασλα
χο͡ισανεξοχονγερασ·
τιηναργοσοθ᾽ ιππιονλιπουσα
φευγεχρυσέᾱβουσ
ευρυσθενεοσφραδαῖσιφερτάτουδιοσ
ϊναχουροδοδάκτυλοσκορα·

XVIII. [XIX.] Inscr. litt. min. a sinistra parte addidit A^2. — ***αθηναιοισι*** sec. K.; sed ι quod visum est pro coronidis parte habendum (ita et. Ludw.). — 9 ***καινον***] ***ε*** super ***αι*** adscr. A^3; sed nihil praeterea correctum vid.; ***κλεινὸν*** voluisse correctorem efficere putat K. — 15 ***οτ*** pr., corr. A^3. — ***ιππειον*** pr., corr. A^3?

XVIII. [XIX.]

ΙΩ

ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

Πάρεστι μυρία κέλευθος *στρ.*
ἀμβροσίων μελέων,
ὃς ἂν παρὰ Πιερίδων λά-
χησι δῶρα Μουσᾶν,
ἰοβλέφαροί τε καὶ
φερεστέφανοι Χάριτες
βάλωσιν ἄμφι τιμὰν
ὕμνοισιν· ὕφαινέ νῦν ἐν
ταῖς πολυηράτοις τι κλεινὸν
ὀλβίαις Ἀθάναις,
εὐαίνετε Κηΐα μέριμνα.
π'ρέπει σε φερτάταν ἴμεν
ὁδὸν παρὰ Καλλιόπας λα-
χοῖσαν ἔξοχον γέρας.
τί ἦν, Ἄργος ὅθ' ἵππιον λιποῦσα
φεῦγε χρυσέα βοῦς,
εὐρυσθενέος φραδαῖσι φερτάτου Διός,
Ἰνάχου ῥοδοδάκτυλος κόρα;

XVIII. [XIX.] *Ἀθηναίοισι* K., v. pag. adv. — 3 *πειεριδων* corr. K. — 9 *κλεινὸν* K., v. pag. adv. Vix exstat *καινόν* (A pr.), Herw.) nisi ap. Atticos. Cf. K. — 11 *μέριμνα* significatione h. l. non multum distat a *μοῦσα*, mens carminibus pangendis intenta. — 15 *τί ἦν* editori Britanno utique corruptum vid., et propter numeros (– ◡ est in v. 33) et propter sensum; mihi (ut Wil. Cr.) res parum explorata est. Cf. XIV, 47, et propter hiatum Kühner-Blass I³, I, 196. (*Γέρας τῖεν* [inf.]. Marindin; *γ. τῖον*. Ludw.; *γ. εἴ τιν'*. Housm., *ἦεν Ἄργ.* Headl.; possis *Ἄργος ἦν ποθ' ὅθ'*, cf. 33).

⌞ότ' αργονομμασιβλεποντα
πάντοθενακαμάτοισ
μεγιστο͜άνασσακελευσεν
* ἀκοιτοναϋπνονεον
ταχαλλικέρανδάμαλιν
φυλασσεν· ουδεμαιασ
υιοσδυνατ' ουτεκατευ
φεγγέασαμερασλαθειννιν
* χρυσοπεπλοσηρα
Pag. XLIV (XXXIX) όυτεννυκτασαγν̣[
ειτ' ουνγενετ' ε̣[
ποδαρκέ' αγγελο[
κτανεῖντοτε̣[
ομβριμοσπόρουλ̣[
άργον· ἦρακαι[
ασπετοιμεριμν̣[
ηπειερίδεσφυτευ[
καδεωνανάπαυσ[
εμοιμενουν
ασφαλεστατον⌞άπρι̣[
επειπαρανθεμω̣[
νειλοναφικετ' ο[
ἴωφερουσαπαιδ[

---

22 om. pr., add. in marg. infer. A[3]. — 28 *ουδε* pr., corr. A[3]? — 29 extr. α̣ K. — 32 *οβριμοσπ* pr., *μ* add. A[3]. — extr. λ̣ recte Jur. — 34 non agnosco *ιμ* cum acc. (K.). — 38 ⌞*απε̣* K.; teneo ρ̣. — 39 extr. ω; 40 extr. an ω? — 40 non recte (v. ad VII, 48 sqq.), etsi speciose Jur. hic (cum lacuna) adiungit frg. 17 K.: *ο[ἰστ]ροδίνα[τος* etc.

ὅτ' Ἄργον ὄμμασιν β'λέποντα ἀντ.
πάντοθεν ἀκαμάτοις
μεγιστοάνασσα κέλευσε
χρυσόπεπ'λος Ἥρα
ἄκοιτον ἄϋπ'νον ἐόν-
τα καλλικέραν δάμαλιν
φυλάσσεν· οὐδὲ Μαίας
υἱὸς δύνατ' οὔτε κατ' εὐ-
φεγγέας ἁμέρας λαθεῖν νιν
οὔτε νύκτας ἁγνάς.
εἴτ' οὖν γένετ' ε[ἴτε μῦθος ἄλλως,
ποδαρκέ' ἄγγελο[ν Διὸς
κτανεῖν τότε [Γᾶς ὑπέροπ'λον
ὀβριμοσπόρου λ[όχον
Ἄργον· ἦ ῥα καὶ [– ⏑ – ⏑ – ⏑
ἄσπετοι μέριμν[αι·
ἢ Πιερίδες φύτευ[σαν – ⏑ – ⏑ ⏓
καδέων ἀνάπαυσ[ιν – ⏑ ⏓.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἐπ.
ἀσφαλέστατον ἁ πρί[ν ἐστ' ἀοιδά·
ἐπεὶ παρ' ἀνθεμώ[δεα
Νεῖλον ἀφίκετ' ο[...
Ἰὼ φέρουσα παῖδ[α...

---

19 ὄμμασιν Herw.; sic enim B. etiam ante binas consonas. — 21 κέλευσεν corr. Platt. — 24 cf. ὑψικέραν XV, 22 (K.). — 28 ἁγνάς Jebb, Sandys. — 29 Bl. (εἴτ' Jebb K.). — 30 Jebb (K.). — 31 Jebb. — 32 ὀβρ. (A pr.) K.; λόχον Bl. — 33 „quamvis fortem delassaverunt" (ἐς τέλος σφ' ἔτειρον Jebb, αἰνὰ γυῖ' ἔλυσαν Jur. — 34 Jebb. — 35 sqq. ἀδύμοι μέλει (Ov. Metam. 1, 677) — ὄμμασιν Jebb; Ἰνάχου κόρᾱι — ἁμέραν Wil. — 37 sq. „nolo quicquam novare (cf. 29); itaque pergo narrare quae traduntur." — 38 Bl. (ἅπερ εἰλικρινῆ λέγειν Jebb, ᾇπερ ἐκράνθη λ. Wil.). — 39 cf. δονακώδεα N. frg. 30 (K.). — 40 οἰστροπλὰξ? (ita et. Festa; οἰστροδίνατος Jur., v. p. adv.). — 41 παῖδ' ὑπὸ κόλποις Jebb

επαφον· ενθανι[
λινοστόλωνπρυτ̣[
υπερόχωιβρύοντ[
μεγισταντεθνα̣[
οθενκαιαγανορι[
ενεπταπύλοισ̣[
καδμοσσεμέλ[
ατονορσιβάκχα[
τικτεδιονυσον[
καιχορωνστεφα[

XIX. [XX.]

Ιδασ λακεδαιμονιοισ

σπαρταιποτενε̣[
ξανθάιλακεδα[
τοιονδεμελοσκ[
οτ' αγετοκαλλιπα[
κορανθρασυκαρ[
μάρπησσαντοτ̣[
φυγωνθανατουτ̣[

---

42 *ενθενι* pr.; corr. A^{3}? — 43 *αινοστόλων* K. — 48 *καδοσ* pr., *μ* add. A^{3}. — inter *σε* et *μελ* largum spatium, linea transversa expletum. Cf. XII, 156. — 50 *διονυσον* K. recte ut vid., quod ad chartam attinet.

XIX. Inscr. litteris min. a sinistra parte add. A^{2}. — 6 *ιοτ* potius quam *ιου̣* (K.), certe non *ιοπ*.

Ἔπαφον· ἔνθα νι[ν . . .
λινοστόλων πρύ[τανιν . .
ὑπερόχωι βρύοντ[α . . .
μεγίσταν τε θνα[τ . . .
ὅθεν καὶ Ἀγανορί[δας
ἐν ἑπταπύλοισ[ι Θήβαις
Κάδμος Σεμέλ[αν φύτευσεν,
ἃ τὸν ὀρσιβάκχαν
τίκτε Δῖον υἱὸν
καὶ χορῶν στεφα[. . .

XIX.

ΙΔΑΣ

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ.

Σπάρτᾱι ποτ' ἐν ε[ὐρυχόρωι
ξανθαὶ Λακεδαιμον[. . .
τοιόνδε μέλος κ[. . . . .
ὅτ' ἄγετο καλλιπά[ρᾱιον
κόραν θρασυκάρ[διος Ἴδας
Μάρπησσαν ἰοτ[ρόφου πὰρ ποταμοῦ,
φυγὼν θανάτου [. . . .

---

42 velut *νιν τέκ' ἀνδρῶν*. — 43 *λινόστολοι* (non *αἰν.* ut K.) sunt Aegyptii, cf. Hdt. II, 37. 81 (Jur.), Plut. de Is. et Osir. 3 (352 C) al. (*Αἰγύπτου βασίλεια λινόστολε* Isis Kaibel epigr. 1028, Jebb). — 44 velut *βρύοντα τιμᾶι*. — 45 *θνατῶν κτίσε σποράν* Jebb. — 46 *Ἀγανορίδας* Bl. (et. Wil. Cr.). — 47 sq. Jebb. — 50 *Δῖον υἱόν* Bl., cf. pag. adv.; add. Cr. *εὔιον θεὸν*, Jur. *ἀγλαῶν τε κώμων*. — 51 *στεφα[ναφόρων ἄνακτα* bene Wil.

XIX. 1 *εὐρυχόρωι* (Pind. N. X, 52) et. Rossb. Wil. Ping. al. — 2 non recte *ξανθᾷ* K. — *ξανθαὶ Λ-ων τοι. μ. κόραι ἄιδον* Wil. — 4 aut *καλλίπαχυν* (K.). — 5 ci. K. — 6 sq. *Μ. ἰόπλοκον* (sed v. pag. adv.), *αἶσαν φ. θ. μέλαιναν* Sandys. — 7 sq. *θ. τέλος αἰπύ* Pingel; fort. *θ. τελευτάν, ἐπεὶ | ἀν. Π. ἄρηγεν*.

αναξίαλοσποσι[
ιππουστέοισαν[
πλευρων' εσεϋκτ[
χρυσάσπιδοσυιο[

* * *

(Pag. XLVI?)

]δ̣άνιονω̣[
]ινέεστριο̣[
]νφορεῦν[
].οφουπο̣[
(desunt reliqua.)

8 πασι pr., ποσι A²? — ad hoc carmen referendum vid. schol. Pind. Isthm. 4, 92 (frg. 61 Bgk.): ἰδίως τὸν Ἀνταῖόν φησι (Pind.) τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Εὔηνον ἐπὶ τῶν τῆς Μαρπήσσης (Heyne pro Μαρσίππης) μνηστήρων· οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.
Pag. XLVI, frg. 2 K. Spatium vacuum quod est supra v. 1 paginam summam indicat. — 4 ο̣φ̣ε̣υ̣γ̣ K.

FRAGMENTA KENYONIS INCERTA

iam omnia in suis, ut quidem mihi visum est, paginis collocata sunt. Frg. 1 = carm. I, 111 sqq.; 2 = c. XX; 3 et 4 = VIII, 89 sqq.; 5 = I, 73 sqq.; 6 (I Bl.[1]) = I, 3 sqq.; 7 (II Bl.[1]) v. VII, p. 68 sq.; 8 (III Bl.[1]) = VIII, 89; 9 (IV Bl.[1]) = XIV, 23; 10 = VIII, 90 sqq.; 11 = XIII, 40 sqq.; 12 (V Bl.[1]) v. VII, p. 68 sq.; 13 = I, 46 sqq.; 14 = I, 7 sqq.; 15 = I, 20 sqq.; 16 = I, 1 sq., 35 sq.; 17 = VII, 48 sqq.; 18 = XII, 109 sqq.; 19 = IV, 11 sq.; 20 = VIII, 72 sq.; 21 = III, 69 sqq.; 22 v. XIV p. 126; 23 = IX, 1 sqq.; 24 = I, 19; 25 = III, 51 sq.; 26 = ibd. 53; 27 = XIV, 48 sq.; 28 (= VII Bl.[1]) + 39. 40 v. I, 35 sqq.; 29 (VIII Bl.[1]) v. p. 102; 30 (IX Bl.[1]) ibd.; 31 (X Bl.[1]) = VIII, 64 sq.; 32 = VIII, 55; 33 (XI Bl.[1]) v. ad VII p. 68; 34 = I, 138; 35 = VIII, 20; 36 (XII Bl.[1]) = VIII, 74 sq.; 37 = VIII, 57 sq.; 38a = III, 1 sqq.; 38b = XII, 125 sqq.; 39 (XIII Bl.[1]) et 40 v. supra ad 28.

ἀναξίαλος Ποσει[δὰν....
ἵππους τέ (Ϝ)οι ἰσαν[έμους
Πλευρῶν' ἐς ἐϋκτ[....
χρυσάσπιδος υἱὸ[. Ἄρηος
(desunt reliqua.)

[XX. ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ?]

* * *

Ποσει]δάνιον ὥ[ς
Μαντ]ινέες τριό[δοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν
ἀσπίσι]ν φορεῦν[τες.....
ἀφ' ἱπποτρ]όφου πό[λιος...

* * *

---

9 *ἰσανέμους* ci. K. Velut *πόρεν, ταί νιν Πλ. ἐς ἐϋκτιμέναν* (K.) *πόρευσαν. ἦ μὰν —.* — 11 *υἱὸν Ἄρηος* (de Eueno) Sandys, Reinach.

XX. Idan exceperit *Κασσάνδρα* (v. praef. p. VI); ad id autem carmen hoc fragmentum praeter chartam etiam a schol. Pind. Ol. XI, 83 (frg. 41 Bgk.) servatum commode rettuleris. Verba scholiastae sunt: *ὁ Δίδυμος _ _ τὴν Μαντινέαν φησὶν ἱερὰν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Β. λέγοντα οὕτως· Ποσειδάνιον* (Gott. Vrat. D pro *-ώνιον*) . . *φορεῦντες.* — 1 *ὥς*] praecesserit *οὐχ ὁρᾷς* vel tale quid, cf. Hor. Carm. I, 15, quod carmen e Bacch. expressum esse testatur Porphyrio, v. infra frg. 9. — 2 *Μαντινεῖς* schol. (*-έες* ci. Bgk.). — *χαλκοδαιδάλοις* Vat. — 3 *ἀσπίσι* schol. (*-ιν* Neue). — 4 supplevi, cf. X, 114; Pind. Ol. X, 69 sq. — frg. 8. 29. 32, quae ad idem carmen referenda videntur, v. infra.

FRAGMENTA

APUD SCRIPTORES VETERES SERVATA.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [4.]

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν
κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται.

ΥΜΝΟΙ.

2. [11.]

Αἰαῖ τέκος ἁμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἶσον.

---

1. Stob. Flor. 10, 14: *Βακχυλίδου Ἐπινίκων.*

Non recepi frg. 5 Bgk. ap. schol. Aristid. T. III, p. 317: *ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι (τὸ ἅρμα) ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχήν. Β. γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας, ὑμνήσαντες καὶ πλεῖστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾱι, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον* (C, sed *παρέσχον ὑπόνοιαν* BD), *ὡς Σικελιῶται πρῶτοι ἅρμα ἐξεῦρον* (*Σικελιώτας τὴν ἱππικὴν ἐξευρεῖν* BD). Talia dicere non potuit qui vel Homeri meminisset; Pindarus quid re vera dixerit v. frg. 106 Bgk.

2. Stob. Flor. 122, 1: *Β. Ὕμνων.* — *ἀφθέγκτοισιν* ut *ἀφωνήτωι ἄχει* Pind. P. IV, 237.

Hymnos Bacchylidis commemorat Menander IX, 140 Walz (p. 35 ed. Christ): (*οἱ ἀποπεμπτικοὶ*) *ἐπιλέγονται ἀποδημίαις θεῶν νομιζομέναις ἢ γινομέναις· οἷον Ἀπόλλωνος ἀποδημίαι τινὲς ὀνομάζονται παρὰ Δηλίοις καὶ Μιλησίοις, καὶ Ἀρτέμιδος παρὰ Ἀργείοις· εἰσὶ τοίνυν καὶ τῶι Β. ὕμνοι ἀποπεμπτικοί, κτέ.*, cf. ibd. p. 132 (32).

3. [12.]

Schol. Aristoph. Ach. 47: *τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυλίδης διὰ τῶν Ὕμνων.*

ΠΑΙΑΝΕΣ.

4. [13.]

Strophae.

– – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏓
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏑
– ⏑ – ⏒ – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ – – – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ – – ⏒ ⏑ – – – ⏑ –

Epodi. (?)

* * *

– – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ –

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰρήνα μεγάλα ἐπ.?
πλοῦτον μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ἄνθεα, στρ.
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν ξανθᾶι φλογὶ
μηρί' εὐτρίχων τε μήλων,

4. Stobaeus Flor. 55, 3: *Βακχυλίδου Παιάνων.* In strophas discripsi Mus. Rhen. XXXII, 460. Facillimo autem negotio epodi ultimus qui vid. versus ad stropharum ultimi mensuram revocabitur (*μέγαν τε* v. infr.; *μεγίστα, μεγαυχῆ*), si id omnino opus est; nam – – ⏑ ⏑ – = – – ⏑ – –, cf. Praef. p. XXXVI. — 1 *τε* (cf. nunc XII, 129) om. Steph., *τοι* mal. Bergk. — *εἰρήνη* Stob. — *μέγαν* mal. Bgk., *μέγαν τε* Hartung. — 2 *πλοῦτον καὶ μελ.* (om. *τ'*) Stob.; em. Boeckh. — *ἀοιδῶν* Stob., em. Boeckh. — 4 *αἴθεσθαι* L. Dindorf, Schneidew.: *ἔθεσθε* (*αἴθεται* Leopardus). — 5 *μηροῦταν* (*μηρίταν, μεριταν*) *εὐτρ.* codd.; *μῆρα* (Buttm.) *ταννυτρίχων* (L. Ddf., Schneidew.) Bergk. Videntur duae antiquitus lectiones traditae esse: *μηρ(ι)α ταννυτρ.* et *μηριευτρ.*; soluta autem thesis parum cum Bacch. convenit, praef. p. XLI.

γυμνασίων τε νέοις
αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
ἐν δὲ σιδαροδέτοις
πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα ἀντ.
δάμναται ⏑ – ⏑ ⏑ εὐρώς.
χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος,
οὐδὲ συλᾶται μελίφ'ρων
ὕπ'νος ἀπὸ β'λεφάρων,
ἀῶιος ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν
βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

5. [14.]

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν.
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν.

6. [15.]

Zenob. Prov. II, 36: *Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει. ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς B. ἐν Παιᾶσιν.*

---

vv. 8—14 sine auctoris nomine aff. Plut. Num. 20. — 9 *ὄρπαξιν* vel *ἔρπ.* codd. Stobaei. — *αἰθᾶν*] *ἔνθαδ'* vel *ἐνθάδ'* codd. Plutarchi (sed *αἰθᾶν* (*δ'*) ap. eund. Stephan.). — *ἀραχνᾶν*] non est opus ut corrigatur; cf. praef. p. XLII. — *ἱστοὶ πέλ.*] pro his *ἔργα* Plut., pergens *καὶ* „*εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε κτὲ.*“ — *πλέκονται* ci. Ursinus; cf. nunc IX, 38. — 10 *ἀμφήκεα* Plut. — 11 *εὐρώς* om. Stob.; Plut. hab. *εὐρὼς δάμν.* alieno loco, v. supra. — 12 *χαλκέων* Stob. — *οὐκ ἔστι* (Bgk.) ap. Plut. meliores: *οὐκέτι.* — 15 *ἀῶιος* scripsi (cf. Eurip. Rhes. 554 sqq. Pind. P. IX, 23 sq.): *ἆμος* (*ἆμος*), unde *ἀμὸν* Heyne. — 17 *φλέγοντι* ci. Bgk., vix recte, cf. praef. p. XXVI.

5. Clem. Alex. Strom. V, 687: *ἕτερος δὲ ἐξ . . . νῦν, φησὶ B. ἐν τοῖς Παιᾶσιν· οὐδὲ γὰρ κτέ.* (inde ab *οὐδὲ* et. Theodoret. Therap. I, 14, 36).

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

7. [16.]

Schol. Pind. Pyth. I, 100: *Ταύτηι τῆι ἱστορίαι καὶ Β. συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετεστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἑλένου μαντευσαμένου· εἵμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὸ Ἴλιον.* Fuerit igitur dithyrambus *Φιλοκτήτης*.

(8. [18.]

Serv. Verg. Aen. XI, 93: Versis Arcades armis] Lugentum more mucronem hastae, non cuspidem contra terram tenentes, quoniam antiqui nostri omnia contraria in funere faciebant, scuta etiam invertentes propter numina illic depicta, ne eorum simulacra cadaveris polluerentur aspectu, sicut habuisse Arcades Bacchylides in dithyrambis dicit.)

*9. [32.]

Servius ad Verg. Aen. II, 201: „Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius vel de serpentibus a Calydnis insulis venientibus atque in homines conversis dicit.“ Fuerit dithyrambus *Λαοκόων*, sicut fuit tragoedia Sophoclis.

---

7. Cf. Sophoclis Philocteta, quae fabula eiusdem plane argumenti est.

8. Non omisi, quamvis cum Neuio putem ad frg. chart. p. 158 sq. (*Κασσάνδρα*) pertinere. Nam Servii „sicut habuisse Arcades“ referenda ad illa „propter numina illic depicta“; Arcadum autem mos ideo memoratur Bacchylidesque eius testis advocatur, quoniam eidem apud Vergilium quoque inducuntur.

9. Cf. Robert Bild u. Lied p. 192 sqq.

*10. [56.]

Schol. Il. *M* 292: *Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἔν τινι λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη, καὶ κατελθὼν ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει. οὕτω δὲ τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῆι· εἶθ' οὕτω συνώικισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῶι Κρητῶν βασιλεῖ. γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδωι καὶ Βακχυλίδηι.* Fuerit dithyrambus eius Argumenti sicut *Εὐρώπη* Simonidis fuit, v. frg. 28 Bgk.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

11. [19.]

Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσίν ἐστιν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται
διατελεῖν βίον· ὃς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενί,
τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
αἰὲν ἰάπτεται
κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον.

---

11. Stob. Flor. 108, 26: *Βακχυλίδου προσοδίων* (*προσῳδιῶν* cod.); v. 1—3 *βίον* et. 1, 12 Hense (9 M.) et Apostol. VI, 55 sq. — *μία δὲ* (Neue) Bgk.; *βροτοῖς* Bgk. — 2 sq. *διατ. δύν. βίον* Bgk. — 3 ὃς Grotius: *οἷς*. — *μυρία⟨ν⟩ μεν⟨οινὰν⟩* Bgk. — *τὸ δὲ παρόμαρτε νύκτα* codd., em. Grotius (nisi quod *τόδε* et *ἦμαρ*); *τὸ δὲ πᾶν ἦμάρ τε καὶ* Stephan. — *αἰὲν ἰάπτ.* Boeckh pro *αονι ἅπτεται* (*ἐὸν ἰ.* Grotius; sed non est ap. B. *ἐός*). Est dubia emendatio (*αονι* om. Gesn., *δάπτεται* Steph.). *Ἰάπτω* = *βλάπτω* Hom. *β*, 376. — *ἀκάρπωτον* Bgk.

12. [20.]

Τί γὰρ ἐλαφ'ρὸν ἔτ' ἐστὶν ἄπ'ρακτ' ὀδυρόμενον δονεῖν καρδίαν;

13. [21.]

Πάντεσσι θνατοῖσι δαί-
μων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους.

ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ.

Plut. de mus. c. 17 (1136 F): *οὐκ ἠγνόει δὲ* (Plato), *ὅτι πολλὰ Δώρια παρθένεια [ἄλλα] Ἀλκμᾶνι καὶ Πινδάρωι καὶ Σιμωνίδηι καὶ Βακχυλίδηι πεποίηται.*

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

14. [22.]

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν, ἀν-
δρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε

---

12. Stob. Flor. 108, 49: *Βακχυλίδου προσοδίων* (*προσῳδιῶν* cod.). Est ex eodem carmine atque superius (Neue, Bgk.). — *ἔτ' ἔστ'* codd. — *ἄπρακτα δυρ.* Headlam (III, 55).

13. Stob. Flor. 118, 25: *Βακχυλίδου προσοδίων* (*προσῳδιῶν* cod.).

14. Stob. Flor. 11, 19 Hense (7 M.): *Βακχυλίδου Ὑπορχημάτων*, et in gemma ap. Caylum Rec. d' Ant. T. V, tab. 50, 4 (sine auctoris nomine). — 1 *γὰρ* om. L, *μὲν γὰρ* om. gemma. — 2 valde placet quod Bgk. cum hoc v. coniunxit frg. 33: *χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.* — 3 sq. *σοφίαν τε* (*τε* om. L) *παγκρατὴς* L Brux. Salmas.: *σοφία τε παγκρ. τ'* (et. gemma), quod tuentur Michelang., Festa coll. Plat. Gorg. 487 A. — 4 *ἀλήθεια* fere traditur (*-ά-* Bgk.); *παγκρ. ἀλήθεια* (sine auctoris nomine) schol. Il. *Π*, 57; *π. ἡ ἀλ.* L (om. *ἐλ.*), *π. ἀλ.* Brux. (om. *ἐλ.*), *π. τελέθει ἀλ.* S. — frg. ap. Stob. 11, 20 H. (2 M.), quod in L hoc ipsum subsequitur: *Ὀλυμπιάδος· Ἀλάθεια θεῶν* (*βροτῶν* ci. Bgk.) *ὁμόπολις, μόνα* (Mein. pro *-η*) *θεοῖς συνδιαιτωμένα*, ad Bacchylidem referendum esse ci. Bgk., lemma per-

παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλά-
θεια.....

15. [23.]

Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς,
ἀλλὰ χρυσαίγιδος Ἰτωνίας
χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλ-
θόντας ἀβ|ρόν τι δεῖξαι ◡ –

*16. [31.]

Ὦ περικ|λειτὲ Δᾶλ', ἀγνοήσειν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

---

versum inde ortum suspicatus, quod olim Pindari locus Ol. X, 53 sqq. (65 sqq.) hic exstiterit; idem Buecheler cum 14 etiam coniunxit: ἀλάθει' Ὀλυμπιάδος (?), ἀλάθεια κτέ.

15. Dionys. Comp. verb. c. 25: παρὰ Β.; Keil Anal. gramm. 7, 21: φιλεῖ δὲ τὰ ὑπορχήματα τούτωι τῶι ποδὶ καταμετρεῖσθαι, οἷον Οὐχ ... ἀμβολᾶς (eodem exordio utuntur Ath. XIV, 631 C. Ael. H. A. VI, 1. Luc. Scyth. c. 14. Achill. Tat. V, 12). — Ἰτωνίας] cf. Lactant. ad Stat. Theb. VII, 330 (et ad II, 721). — deest in fine velut μέλος.

16. huc rettuli cum Neuio propter grammaticum Keilii, cf. ad 15; eidem enim sunt numeri paeonici. Aff. Hephaest. 76: καὶ ὅλα ᾄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδηι, ὦ κτέ. — δ' ἄλλ' codd., quod emendavi; male Bgk. ὦ Περίκλειτε, τἄλλ'. Ad sententiam cf. V, 3 (contra pro obiecto σε accipit Festa). Est exordium carminis Delum missi; cf. schol. Callim. in Del. v. 28: εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου (frg. 57 Bgk.).

Th. Reinach (Mél. Weil. p. 420 sqq.) Bacchylidi tribuenda esse conicit hyporchematum fragmenta tria (sec. illum duo), quae cum sine nomine a Plutarcho Qu. symp. IX, 15 afferantur, nullo iure, immo etiam falso, ut egregie ille docuit, ad Simonidem relata sunt (Sim. fr. 29—31 Bgk.). Ego in his Bacchylidem agnoscere non possum.

Παροίνια Bacchylidis a nullo veterum commemorantur; quae vid. eius generis fragmenta cum Ἐρωτικοῖς coniunxi.

ΕΡΩΤΙΚΑ (ΠΑΡΟΙΝΙΑ).

17. [24.]

. . . . . εὖτε
τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι
τοῖσδε τοῖς νεανίαις
λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

*18. [25.]

Ἦ καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷς.

*19. [26.]

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μούνωι
παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

*20. [27.]

Strophae.

– – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓ – ◡ – –
– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓ – ◡ – –
– ◡ ◡ – ◡ ◡ – – – ◡ – –
– ◡ – – – ◡ – – – ◡ –

---

17. Ath. XV, 667 C. Β. ἐν Ἐρωτικοῖς, cf. XI, 782 E (epitom.): καὶ Βακχυλίδης. — 3 τοῖσδε om. epit. XI. — 4 ἐντείνουσα epit. XI.

18. 19 affert Hephaestio p. 130 (73 Westph.) ut exempla ἐπιφθεγματικῶν, quae dicit (ex Westphalii emendatione) eo ab ἐφυμνίοις differre, quod ad sententiam ipsam aliquid conferant, cum ἐφύμνια singulis strophis adiecta (velut Ἰήϊε Παιάν) ad sensum plane supervacanea sint. Tum post definitionem ἐπιφθεγματικῶν: οἷον τὸ Βακχυλίδου· ἦ κτέ. — ἐρᾷς Ursinus (Bgk. al.) fort. recte (ὁρᾷ Steph.).

19. Heph. l. c. καὶ πάλιν παρὰ τῶι αὐτῶι Βακχυλίδηι· σὺ κτέ. Numeri paene eidem sunt atque in principio carm. VI. — μόνῳ cod. M.

20. Epitome Athenaei II, 39 E διὸ Β. φησὶ κτέ. Inter singulos stropharum versus non vid. esse hiatui neque syllabae ancipiti locus. — Cf. Pindari frg. 124 + 218.

(ὅταν) γλυκεῖ' ἀνάγκα
σευομενᾶν κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσῃ φρένας,
ἀμμειγνυμένα Διονυσίοισι δώροις. στρ. β'
ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
εὐκτιμενᾶν πολίων κράδεμνα λύσειν,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·
χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι· στρ. γ'
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα νᾶες
⟨καρπὸν⟩ ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου μέγιστον
πλοῦτον· ὣς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

*21. [28.]

Strophae. (?)

– ∪ – ∪ – ∪ – ∪ – ∪ – ∪
– ∪ – ∪ – ∪ – ∪
– ∪ – ∪ – ∪ –.

---

1 θάλπησι (2) coniunctivus est, cf. λάχῃισι XVIII, 3 sq.; Bergk. ad Ibyc. frg. 7. 9; itaque deest ante frg. particula temporalis (ἀνίκα est ap. Pind. l. c.). V. Mus. Rhen. XXIX, 157 sq. — 2 σευομένα C, γευομένα E; σευομένα 'κ Herwerden, ἐσσυμενᾶν Bgk. (id. antea νεισσομενᾶν coll. Phocyl. fr. 11); praetuli σευομενᾶν. — 3 κύπριδος ἐλπὶς δ' αἰθύσσει (δ' ἐνθύσσει E) CE: corr. Erfurdt (Κύπρις ὧς· ἐλπ. γὰρ αἰθ. Bgk.). Scripsi διαιθύσσῃι. — 4 ἀναμιγν. CE (ἀμμιγνυμένας Neue). — 6 εὐκτιμενᾶν scripsi coll. v. 2: αὐτὴ μὲν C, αὐτὰς μὲν E; αὐτίχ' ὁ μὲν Bergk, αὐτίκα μὲν Kaibel. — λύσειν scr. pro λύει quod vereor ne hac mensura (_ _) non magis Bacchylideum sit quam Pindaricum. Cf. θῦεν XV, 18. — πολίων ci. Bgk.: πόλεων. — κρήδεμνα Erfurdt, κράδ. ci. Bgk.: κρήδεμνον. — 7 δοκεῖν? — 9 αἰγλάεντα Bgk.: αἰγλήεντα. — νᾶες Bgk.: νῆες. — 10 ⟨καρπὸν⟩ Bgk., sed καρπὸν | νῆες (πόντον | νῆες Erf.). — ἀπ' Musur.: ἐπ' CE.

21. Ath. XI, 500 B: μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν (-τίων Kaibel) σκύφων B. ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξένια (Bgk. pro ξενίᾳ)· Οὐ κτέ. Videntur exigui carminis exiguae strophae fuisse; ad Paroenia rettulit Neue.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσός,
οὔτε πορφύρεοι τάπητες,
ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
Μοῦσά τε γ'λυκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν
ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

22. [33.]

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν,
τοὶ δὲ θοίνας ἔντυον, ὧδε δ' ἔφα·
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν
δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι
φῶτες.

23. [34.]

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν
νούσων εἰσὶν καὶ ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

---

22. Athen. V, 178 B: *Β. δὲ περὶ Ἡρακλέους (περὶ τοῦ Κήυκος* A, corr. Schweigh.) *λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν· Ἔστα κτέ.* — 1 *ἔστα* Neue: *ἔστη.* — 2 *ἔντυον* Neue: *ἔντυνον* A. — *ἔφα* Neue: *ἔφασ'.* — de proverbii formis duabus cf. Ath. ibd.: *αὐτ. δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν κτέ.* et *αὐτ. ἀγαθοὶ δειλῶν κτέ.*; Zenob. II, 19: *αὐτ. δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν κτέ.*] *οὕτως ὁ Βακχυλίδης* (Bgk. ex cod. Milleri Misc. 350 pro *Ἡράκλειτος*) *ἐχρήσατο τῆι παροιμίαι, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήυκος τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος.*

23. Clem. Al. Strom. V, 715: *ἀκούσωμεν οὖν πάλιν Βακχυλίδου τοῦ μελοποιοῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος· Οἱ κτέ.* (it. Euseb. Praep. eu. XIII, 679). — *ἀδμᾶτες* Boeckh: *ἀδμῆτες.* — *ἀεικελιᾶν* Neue: *ἀεὶ καὶ λίαν* Cl., *ἀεικελίων* Euseb. — 2 *ἄνατοι* Schaefer: *ἀναίτιοι* (*ἄνατοι τ'* deleto *εἰσὶν* Neue). *Εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι* Bergk. — 3 *εἴκελοι* Euseb. — Cf. Pind. frg. 143.

24. [36.]

Θνατοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄγναμπτος Ἄρης
οὔτε πάμφθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν
γαῖαν ἁ πάνδωρος αἶσα.

25. [3.]

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν
πράσσοντας ἐν καιρῶι πολιοκρόταφον
γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύᾳ.

26. [35.]

V. supra c. XIV, 30 sq.

27. [37.]

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

28. [7.]

V. supra c. I 13 sq.

---

24. Stob. Ecl. Phys. I, 5, 3: *Βακχυλίδου.* — 1 *θνατοῖσι* Neue: *θνητοῖς.* — 2 *ὄλβος* F: *ὄλβος τ'* P. — *ἄγναμπτος* aliquando Bgk., cf. nunc VIII, 73: *ἄκαμπτος.* — 3 *πάμφθερσις* (*πάνφερσις* P) adiect. gen. fem. ex compositis quale est *φθερσιγενής* formatum vid. (*πανθερσής* ci. Nikitin). — 5 *γαῖαν* Boeckh: *γᾶν.*

25. Clem. Al. Str. VI, 745: *Βακχυλίδου τε εἰρηκότος· Παύροισι κτἑ.* Ad epinicia rettulit Bgk. — 1 *παύροισι* Steph.: *παρ' οἶσι.* — *θνατῶν* Neue: *θνητῶν.* — *δαίμων ἔδωκεν* Neue (*ὁ δ. ἔδ.* Ursin.): *τῷ δαίμονι δῶκεν.* Cf. 13, et nunc *δαίμων ἔδωκεν* VIII, 26. — 2 *πράσσοντας* Sylb.: cod. Par. *πράσσοντα.* — 3 cf. Hesych. *πρὶν ἐγκύρσαι· πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας.*

27. Plut. Num. c. 4: *εἰ δὲ λ.* (*λέγοι* C) *τ. ἄ., κατὰ Βακχυλίδην, πλ. κ.* Prima *εἰ* . . *ἄλλως* Plutarcho tribuit Sintenis, dubitat Bgk.

29. [38.]

Μελαγκευθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

30. [39.]

Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν
καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

31. [40.]

Ἑκάτα δαϊδοφόρε, Νυκτὸς
μεγαλοκόλπου θύγατερ.

32. [42.]

Ἀβρότητι ξυνέασιν Ἴωνες βασιλῆες.

---

29. Etym. M. 296, 1, Bachm. Anecd. I, 208, 13, Cram. Anecd. Par. IV, 168, 30, schol. Il. *E*, 449, Apostol. III, 37, Suid. *εἴδ.*: *εἴδωλον· _ _ σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασία σώματος, σκιά τις ἀεροειδής, ὡς καὶ Βακχυλίδης κτἑ.* — *μελαγκευθὲς* Neue: *μελαγκεθὲς*, sed schol. Il., Apostol., Suid. *μελαμβαφὲς* (*μελαμφαφὲς* Suidae V, unde *μελαμφαρὲς* s. *-φαὲς* [cf. nunc III, 13] ci. Bernh.). III, 55 vel *μελαμβρι]θὲς* vel *μελαγκευ]θὲς* fuisse vid. Fort. ad Cassandram (v. supra p. 158 sq.) haec referenda.

30. Athen. I, 20 D: *Μέμφιν . . ., περὶ ἧς B. φησί κτἑ.* Hor. C. III, 26, 10 conf. Festa. — *τὰν* Neue: *τὴν*. Fuisse puto carminis XII, str. ant. 4 sq.: *τὰν ἀχείμαντον τε Μέμφιν | καὶ ⟨τὸν⟩ δονακώδεα Νεῖλον*, cf. v. 181 sq.: *καὶ πολύπλαγκτον θάλασσαν | καὶ μὰν φερεκυδέα νᾶσον* (et. 202 *σὺν δίκᾳ. βροτῶν δὲ μῶμος*). Locus autem his erat vel in str. *α′* v. 4 sq. (sed vix probabile ibi fuisse) vel in ant. *α′* v. 16 sq., vel in str. *β′* v. 37 sq. (ut ad Herculis expeditionem Aegyptiacam referrentur) vel in ant. *ζ′* v. 214 sq. (ut generaliter dicerentur de gloria late sparsa, etsi eius argumenti locus VIII, 40 sq. est quod ab his differat).

31. Schol. Ap. Rh. III, 467: *B. δὲ Νυκτός φησιν αὐτὴν* (Hecaten) *θυγατέρα· Ἑκάτα κτἑ.* — *δᾳδοφ.* Ursin. (Bgk.). — *μελανοκόλπου* Ursin. (Bgk.). — Sec. Weil. cretici fuerunt: ⏑] *Ἑκ. δᾳιδ., N. ⟨ὦ⟩ μελ. θύγατερ.* Idem etiam frg. adesp. paeonica apud Arist. Rhet. III, 8 Bacchylidi tribuenda esse ci.

32. Ioann. Sicel. Walzii VI, 241: *Ἀβροὶ τὸ παλαιὸν οἱ Ἴωνες ὥς που καὶ B. φησί, τὸν σφῶν αὐτῶν ῥυθμὸν δηλῶν· Ἀβρό-*

33. [43.]

Χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.

34. [44.]

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

35. [45.]

Πλήμμυριν πόντου φυγών.

(36. [45.]

Δυσμενέων δ' ἀΐδής.)

*37. [2.]

Ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

τητι κτέ. Male permiscebant hunc locum cum XVII, 2 (unde Bgk. Ἰόνων). — ἁβρότητι· ἀπαλότητι, τρυφερότητι, Hesych. — Videtur dithyrambi *Κασσάνδρα* esse: ⟨οἵ θ'⟩ ἁβρ. κτέ., cf. supra p. 159.

33. Priscian. Metr. Ter. Keil Gr. lat. III, 428, 21: *Similiter Bacch.: Χρυσὸν κτέ. Hic quoque iambus in fine tribrachum habet.* Cf. supra ad 14.

34. Zenob. Prov. III, 25: ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακχυλίδης· Ὀργαὶ κτέ.; cf. Hesych. δίχολοι (id. διακεκριμέναι· διακεχωρισμέναι). Contra ap. schol. Hippocr. V, 484 eadem fere Alcmani tribuuntur: ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι μυρίαι. Cf. Bgk. III[4], 193.

35. Et. M. 676, 25: Πλημμυρὶς . . . εἰ μέντοι ὄνομά ἐστιν, εὔλογον βαρύνεσθαι αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Β. αἰτιατικήν, οἷον· Πλήμμυριν κτέ.

36. Cram. An. Oxon. I, 65, 22: *Βαρυτόνως δὲ τὸ Ἀΐδης· τὸ γὰρ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· δυσ. δ' ἀ. λέγει Βακχυλίδης.* Ad XII, 208 sq. refero.

37. Stob. Fl. 98, 27, male adiunctum versibus Bacch. V, 160 sqq.

*37 A [adesp. 86].

Οὐ γὰρ ἐν μέσοισι κεῖται
δῶρα δυσμάχητα Μοισᾶν
τὠπιτυχόντι φέρειν.

38. [50.]

Ammian. Marc. XXV, 4, 3: Item ut hoc propositum validius firmaret *(Iulianus)*, recolebat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde id adserentem, quod *ut egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.*

39. [51.]

Apollon. de adv. Bk. Anecd. II, 596, 14 (p. 183 Schneider): *ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ . . . τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ.* Pindari *ὑψικέρατα πέτραν* (fr. 325) confert Bergk, qui ap. Bacch. *πύργον ὑψικέρατα* ci.

40. [53.]

Athen. IV, 174 F: *τούτοις (γιγγραίνοις αὐλοῖς* Phoenicum) *δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἔστιν εὑρεῖν.*

---

37 A. Clem. Al. Str. V, 654. Ad B. rettuli et quia ex hoc poeta Clemens non pauca alia affert (v. 5. 23. 25. 26, et sine auctoris nomine c. XIV, 50 sqq.), et quod huius loci perquam similis exstat c. XIV, 53 sq. *ἐν μέσωι κεῖται κιχεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις Δίκαν κτέ.*; neque enim est talis apud Pindarum. Adde *δῶρα Μουσᾶν* XVIII, 4.

41. [54.]

Schol. Ar. Av. 1536: *Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία, καὶ δοκεῖ τὰ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὕτη οἰκονομεῖν, ἣν ἔχει καὶ παρὰ Βακχυλίδηι ἡ Ἀθηνᾶ, τῶι Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν.*

42. [55.]

Schol. Pind. Ol. I, 37: *ὁ δὲ B. τὸν Πέλοπα τὴν Ῥέαν λέγει ὑγιάσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος* (*ἐγκαθεῖσαν πάλιν τῶι λέβητι* ci. Bgk.), *ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἀνεδόθη.*

43. [58.]

Himer. Orat. XXIX de Iulide Cei oppido: *καὶ Σιμωνίδηι καὶ Βακχυλίδηι ἐσπούδασται ἡ πόλις.*

44. [60.]

Schol. Odyss. *φ*, 295: *B. δὲ διάφορον οἴεται τὸν Εὐρυτίωνα* (ab Euryto in Pirithoi nuptiis interfecto)· *φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξαμενῶι* (Barnes pro *δεξάμενος*) *ἐν Ἤλιδι ὑβριστικῶς ἐπιχειρῆσαι τῆι τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρί, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρίως τοῖς οἴκοις* (*τοῖς ἐκεῖ* Eustath.) *ἐπιστάντος.* Cf. Eust. 1909, 61.

45. [62.]

Schol. Ap. Rhod. II, 498: *Τινὲς τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ B.· τὸν μὲν Καρύστου, ἄλλον δὲ Χαίρωνος* (Bgk.: *Χέρωνος* Laur.), *ἄλλον δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν* (*τέταρτον* Bgk.) *Κυρήνης.* Nisi alius hic est Bacchylides.

46. [63.]

Gellius N. A. XX, 7: Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, B. et Pindarus bis denos.

47. [64.]

Schol. Hes. Th. 914: *ἡρπάσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, B. δὲ ἐκ Κρήτης.*

48. [65.]

Vit. Hom. V p. 28 West. (Cram. An. Par. III, 98, 15) de Homero: *κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης.*

49. [66.]

Strabo XIII, 616: *ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἴδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης.*

50. [67.]

Schol. Apoll. Rh. I, 1165: *Ῥύνδακος ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μέμνηται Βακχυλίδης.* Inde Schneidewin Bacchylidi tribuit *Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον* (schol. Il. *E* 759), quod Callimacho dat Hecker (Call. frg. anon. 335 Schn.).

51. [68.]

Schol. Ap. Rhod. IV, 973: *μνημονεύει (τοῦ ὀρειχάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.*

52. [69.]

Tzetzes Theog. v. 81 (Matranga An. 580): *ἐκ δὲ τοῦ καταρρέοντος αἵματος τῶν μορίων ἐν μὲν τῆι γῆι*

γεγόνασι τρεῖς Ἐρινύες πρῶτον, ἡ Τεισιφόνη, Μέγαιρα, καὶ Ἀληκτὼ σὺν ταύταις, καὶ σὺν αὐταῖς οἱ τέσσαρες ὀνομαστοὶ Τελχῖνες, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὅρμενός τε καὶ Λύκος, οὓς Βακχυλίδης μέν φησι Νεμέσεως Ταρτάρου, ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσι τῆς Γῆς τε καὶ τοῦ Πόντου. Cf. Praef. p. LIV.

(Natalis Com. Mythol. IX, 8 p. 987: „*Dicitur Polyphemus non modo amasse Galateam, sed etiam Galatum ex illa suscepisse, ut testatus est Bacchylides.*“ Recte Bergkius: „hoc qua fide sit dignum prorsus incertum.“

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. (48 Bgk.)

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Καρθαιῶν ἱμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηΐωι ἀμφιτίθει Βακχυλίδηι στεφάνους.

2.

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῶι πάντων ἀνέμων πιοτάτωι Ζεφύρωι.

Epigr. 1. Anth. Pal. VI, 313: *Βακχυλίδου.* Videtur genuinum esse carmen dedicatorium. — 2 *κραννάιων* cod.: *Κραναΐδᾶν* Meineke, *προφρονέως Κραναῶν* Schneidew., *ἐν Κραναῶν* Hartung; sed recte Bgk.: „si atticus erat chorus, tribus nomen velut *Κεκροπιδᾶν* expectamus“. Ipse Bgk. *Καρθαιων*, quod nunc recepi, ad paeanem Deli cantatum referens, quale est c. XVI; victor B. donarium Deli cum hoc titulo posuit. — 3 *ἀθύρμ. M.* cf. VIII, 87. — 4 *Κηΐωι . . Βακχυλίδηι* Brunck: *κηόρω . . Βακχυλίδης.*

2. Anth. Pal. VI, 53 *Βακχυλίδου. ἀνάθημα τῶι Ζεφύρωι*

εὐξαμένωι γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
λικμήσηι πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

ἀνέμοι παρὰ Εὐδήμου γεωργοῦ. Non habet fidem inscriptio, nisi alius est Bacchylides. — πιοτάτωι (et. Suid. v. πιότατος) defendit Stadtm. coll. Theocr. X, 47 (πιστοτάτῳ Unger Schneidew., πρηΰτάτῳ Schneider Saxo, Headlam, coll. AP. VI, 349, λειοτάτῳ Mein.). — 3 γάρ οἱ] ὅ οἱ Herm., γὰρ ὅ γ' Mein. — βοηθόος Planud.

INDEX VOCABULORUM.

Asterisco (*) notata sunt vocabula aliunde non cognita, cruce (†) dubia.

A

B

E

I

N

Π

Ρ

Σ

τάλας: -[αι]να 15 30
τάμνω: -ων 5 17 τάμνε imperf. 16 4
τανίσφυρος: -ου 5 59 -οις 3 60
τανίφυλλος: -ον 10 55
τάπης: -ητες f. 21 2
ταρφέω[ς 12 36
ταῦρος: -ους 15 18
ταύσιος: -ον 5 81
ΤΑΦ-: τάφεν 16 86 τά]φον 16 48
τάχα 5 89
ταχύς: -ύν 12 201 -εῖαν 9 20 -είαις 5 18 [τάχιστα Ep. 2 3]
τα[χυτᾶτα 7 6
τε (θ') simplex 1 9 77 8 14 19 29 33 3 2 3 50 71 4 3 17 5 65 (οἷά τε) 101 109 110 117 129 134 140 178 180 181 7 6 (?) 46 50 (?) 8 42 63 67 (?) 9 18 30 32 bis 33 34 bis 10 30 42 67 68 73 86 94 110 111 114 (?) (118 A, v. γε) 11 8 12 92 96 100 (?) 105 131 (?) 145 147 149 162 186 190 191 (?) 193 205 224 13 20 14 6 39 59 15 19 20 32 16 2 8 14 18 20 37 50 51 52 68 71 74 84 87 95 100 109 113 125 17 19 32 38 53 18 5 45 19 9 f. 4 2 3 5 6 10 bis 17 14 3 20 8 21 4. τε — τε 1 149 sq. 172 sq. 3 5 sq. 33 sq. 5 33 sq. 51 sq. 80 12 101 sq. 187 sq. 196 sq. 13 22 sq. f. 5 1. τε — τε — τε — τε — τε 17 19—27. τε — τε καί 7 39 sq. (ut vid.). τε καί 6 7 7 1 8 4 91 (?) 9 44 10 7 12 66 12 180 (?) 13 23 17 38 58 f. 4 7 11 4. τε — καί 3 79 10 90 fr. 30. δέ τε 12 129 f. 4 1. σὺν Ἀγλαΐᾶι τε 3 6. σὺν εὐπλοκάμοις τ' 34 τὸν ὑπέρβιόν τε 17 19. τε quarto loco 17 53
τέγγω: τέγξαι 5 157
τεθμ]ίον 3 70?
τεῖχος 10 77 -εα 12 142
τέκνον: -α 10 102
τέκος 6 18 18 22 f. 2 1
Τελαμών: -[μῶν]α 12 98
τέλειος: τελε[ίον 3 26?
τέλεος: -ους 10 92
τελευτά: -άς 9 46
τελευταῖος: -ας 8 36
τελευτάω: τε]λευταθεῖσα 1 182
τελέω: τελεῖς (fut.) 3 82 -εῖ 16 78 (it.) -εῖν 5 164 (it. ut vid.) τέλεσ[ας 7 49 τελεῖται (praes.) 17 30 45
τέλος 5 45 10 6
τέμενος 10 48 110 13 21
τεός: τεάν 9 13 τεᾶν 16 21; cf. σός
τέρας 15 35 16 72
τερε]νᾶπις? 14 2
τέρπω: -πον 16 107 -πόμενος 15 7
*τερψιεπής: -εῖς 12 230
τε]ρψιμ[βρ]ότων 12 72
τέρψις 1 169
τέτρ[α.. 9 25
τεῦχος: -εσι 5 72
τεύχω: -ει 3 58 τεῦχον imperf. 10 110
τέχνα: -αις 10 33 12 49
τηλαυγής: -έϊ 16 5
τίθημι: τί[θησ]ι 9 50 θῆκας 18 θῆκεν 1 157 ἔθηκαν 3 7 θέωσιν (A θέλωσιν) 16 118 θέμεν 16 70 θεῖμαν 5 169
τίκτω: -ει 9 46 f. 4 1 ἔτι[κτεν 12 97 τίκτε imperf. 18 50 τέκε(ν) 1 126 5 119 8 56 16 30 35 54
τιμά: -ᾶι 1 150 -άν 1 180 (aut τί μάν) 9 39 12 80 13 6 16 69 18 7
τιμάω: -ᾶι 12 183 -ῶν 10 74 -ασεν 12 194
τίμιος: -ίωι? 8 97
Τιμοξ[ένου 8 102 (?)
Τιρύνθιος: -ον 10 57
Τίρυνς: -θα 10 71
τίς 5 86 89 8 53 14 47 τίνα 17 31 32 τί 1 180 (τί μάν, nisi τιμάν scrib.) 4 18 9 51 (fere i. q. διὰ τί) 17 3 (it.) 11 15 f. 12
τις (encl.) 3 21 97 5 5 54 162 165 190 10 27 12 84 17 5 f. 11 2 τινί

ADDENDA ET CORRIGENDA.

p. XXX, v. 10 l. primi una.

p. XXXIV, v. 15 l. catalectico.

p. LV, v. 9 ab imo add. [2]) post „Cei". — ibd. adnot. v. 5 l. ἄ[ϊξον ὦ], et add. post „Kenyonis": „ex qua lectione in Isthmo caımen cantatum est",

p. LXIX, v. 9. Cf. epigramma I (p. 176).

p. 11. C. XII, str. 10 sq., si recte nunc scripsi ἰαίν[ε|ται v. 220 sq., sic potius sunt exhibendi:

– ⏑⏑ –, ⏑⏑ – ⏓–
– ⏑⏑ –, ⏑⏑ –

p. 51. V. 34 l. χαλκεοστέρνου.

p. 57 ad v. 114 Αἰτωλοῖς] id est „mihi Aetolo": ipsi enim Meleagro contigerat ut beluam occideret. Sed plane modeste de se loquitur.

Geoponica ed. *Beckh* . . . . 10.— | Lucr… ed *Bernays* 1

Georgius Cy
Germanici C
Breysig.
Heliodorus e
Hermippus d
Herodianus e
Herodotus e
2 voll. (=
Herondae mi
—— —— Ed.
Heronis Alex
omnia. V
herausg.
—— —— Su
d. Textül
Wortregi
Hesiodus ed.
Hesychius M
HieroclisSyn
Hieronymi de
Hipparchus I
Hippocrates e
Vol. I .
Histor.Apoll.
Historiae Au
2 voll. E
Histor. Gr. m
—— **Rom. fr**
Homeri carm.
Cum Seng
—— —— ——
—— —— Ed.
2 partes
—— —— ——
—— —— ed.
Ed.
[——] Iliadis
Horatius ed.
—— —— Ed
Hyginus gro
Hymni Home
Hyperides ed
Iamblichi P
—— de mathe
—— de Nico
Iosephus, Fl
Isaeus ed. *S*
Isocrates edd
2 voll. .
Iuliani oper
Iurisprudent
liquiae e
—— —— ——
—— —— Sup
Schrift. r
—— antehad

Bremer. Pars I *M* 5.— Pars II. 1 8.—
Iustiniani institut. ed. *Huschke* . . 1.—
—— novellae ed. *Zachariae.* 2 voll. 10.50
—— —— appendix I *M* —.60. II 1.20
Iustinus ed. *Rühl* 1.50
Iuvenalis ed. *Hermann* . . . . —.45
Iuvenci libb. evang. ed. *Marold* . . 1.80
Kirchengeschichte, die so…
Zacharias Rhetor (s. Scr…
et prof.)
Livius edd. *Weissenborn-Müll…*
Vol. I—IV=8 fascc.; si…
—— —— lib. I et II . . .
Lucani de bello civ. libb. ed…
Lucianus ed. *Jacobitz.* 3 vll. (…

—— —— II. Bacch. Capt. Casina 1
—— —— III. Cist. Curc. Epidicus 1
—— —— IV. *Men. Merc. *Mil. gl. 1
—— —— V. *Most. Persa. *Poen. 1
—— —— VI. *Pseud. *Rud. Stich. 1
—— —— VII. *Trin. Truc. Fragm. 1
… de Plauto testi-
…tus metrorum . —
…*not. —,60; rel.) —
… Vol. I. II. . . 2
… *Keil* 1
…n. rell. ed. *Beck* 1
…-*Mayhoff.* II—VI 22
…s **Mart.** ed. *Rose* 2
…*ann.* 2 voll. . . 9

ℳ ₰

[illegible] vitae ed. *Sintenis.* 5 voll. (=14 fasc.) . . . 8.40
[illegible] moralia ed. *Berna[illegible]akis.* 7 voll. 28.—
—— —— Epilogus [illegible] . . . 2.—
Poet. Lat. min. [illegible] *[illegible]aehrens.* 6 voll. 20.10
—— **Rom. f**[illegible] ed. *Baehrens* . . 4.20
—— **Lati**[illegible]gae ed. *Brandt* . . 1.—
—— [illegible] logae ed. *[illegible]müller* 2.70
Po[illegible]nus edd. *Wölfflin-Meiser.* Ed. II 7.50
P[illegible]bius edd. *Büttner-Wobst.* 4 voll. 1[illegible].50
P[illegible]ponius Mela rec. *Frick.* . . . 1.20
Porphyrion ed. *Meyer* 4.20
Porphyrii opp. sel. ed. *Nauck.* Ed. II 3.—
Priscianus, Theodorus, ed. *Rose* . 5.—
Proclus ed. *Friedlein* 6.75
—— ed. *Kroll.* Vol. I . . . . . . 5.—
Propertius ed. *Müller* . . . . . —.60
Ptolemaei, Cl., opera. I. Syntax math. ed. *Heiberg.* P. I. . . . 8.—
Quintiliani inst. ed. *Bonnell.* 2 voll. 2.40
—— —— lib. X ed. *Halm* . . . . —.30
—— declamationes ed. *Ritter* . . . 4.80
Quintus Smyrn. ed. *Zimmermann* . 3.60
Rhetores Graeci ed. *Spengel.* 3 voll. 9.60
Rutilius Namatianus ed. *Müller* . —.75
Sallustius ed. *Eussner* . . . . . . —.45
Scaen. Rom. poes. frgm. ed. *Ribbeck.* Ed. III. 2 voll. . . . . . . 9.—
Scribonii Largi comp. ed. *Helmreich* 1.80
Scriptores sacri et profani. Fasc. I. Philoponus de opificio mundi ed. *Reichardt* . . . . 4.—
—— —— II. Patrum Nicaenorum nomina edd. *Gelzer*, al. . . . 6.—
—— —— III. Die sog. Kirchengesch. d. Zacharias Rhetor. In deutsch. Übers. hrsg. v. *Ahrens* u. *Krüger* 10.—
Senecae opp. philos. ed. *Haase.* 3 vll. 8.10
—— epistulae ed. *Hense* 5.60
—— scripta rhetor. ed. *Kiessling* . 4.50
Serenus ed. *Heiberg* . . . . . . 5.—
Sidonius Apollinaris ed. *Mohr* . . 4.—
Silii Italici Punica ed. *Bauer.* 2 voll. 4.80
Simeo Sethus ed. *Langkavel* . . . 1.80
Sophocles edd. *Dindf.-Mekler.* Ed. min. 1.35
—— —— Ed. maior 1.65
Singulae tragoediae —.30
[——] Scholia vetera ed. *Papageorgius* 4.80
Soranus ed. *Rose* 4.80
Statius edd. *Baehrens, Kohlmann.* 2 vll. 7.35
—— **III. Lactant. Plac.** ed. *Jahnke* 8.—

Stobaei floril. ed. *Meineke.* Vol. IV 2.40
—— eclogae ed. *Meineke.* 2 voll. 6.—
Strabo ed. *Meineke.* 3 voll. . . . 6.—
Suetonius ed. *Roth* 1.50
Syrianus ed. *Rabe.* 2 voll. . . . 3.20
Tacitus ed. *Halm.* 2 voll. Ed. IV. 2.40
Vol. I. Annales. Uterque fasc. . —.75
Vol. II. Fasc. I. Historiae . . . —.75
Vol. II. Fasc. II. Germ., Agric., dial. —.45
Terentius ed. *Fleckeisen.* Ed. II 2.10
Singulae comoediae —.45
—— —— Ed. I 1.20
[——] Scholia ed. *Schlee* . . . . . 2.—
Testamentum novum, Graece ed. *Buttmann.* Ed. V 2.25
Themistius ed. *[illegible]el.* 2 voll. . 6.—
Theodorus Prodromus ed. *Hercher* —.50
Theon Smyrnaeus ed. *Hiller* . . . 3.—
Theophrastus ed. *Wimmer.* Vol. III 2.40
Theophylacti historiae ed. *de Boor* 6.—
Thucydides ed. *Boehme.* 2 voll. . 2.40
Tibullus ed. *Müller* . . . . . . —.30
Tryphiodorus et **Colluthus** ed. *Weinberger* 1.40
Ulpianus ed. *Huschke.* Ed. V . . —.75
Valerius Flaccus ed. *Baehrens* . . 1.50
Valerius, Iulius, ed. *Kuebler* . . . 2.70
Valerius Maximus ed. *Kempf.* . . 4.50
Varronis rer. rustic. libb. ed. *Keil* 1.50
Vegetius ed. *Lang.* Ed. II . . . 3.90
Velleius Paterculus ed. *Haase* . . —.60
—— —— ed. *Halm* . . . . . . 1.—
Vergilius Maro ed. *Ribbeck.* Ed. II. 1.50
—— —— Bucolica et Georgica . . —.45
—— —— Aeneis . . . . —.90
—— ed. *Güthling.* 2 voll. Vol. I. Bucolica et Georgica . . . . —.45
—— —— Vol. II. Aeneis . . . . —.90
Virgilius gramm. ed. *Huemer* . . 2.40
Vitruvii de architectura libri X. Iterum ed. *V. Rose* . . . . . . 5.—
Xenophontis expeditio Cyri ed. *Hug.* Ed. min. . . . . —.75
—— —— ed. *Gemoll.* Ed. maior 1.20
—— hist. Graeca ed. *Keller.* Ed. min. —.90
—— institutio Cyri ed. *Hug.* Ed. minor ℳ —.90. Ed. maior . . 1.50
—— commentarii ed. *Gilbert.* Ed. minor ℳ —.45. Ed. maior. . 1.—
—— scripta min. ed. *Dindorf.* 2 fascc. 1.55
Zonaras ed. *Dindorf.* 6 voll. . . 19.50

Sonder-Wörterbücher zu

Cäsar v. Ebeling-Schneider. [illegible] Aufl. geh. 1 ℳ; geb. 1 ℳ 30 ₰.
Cornelius [illegible]pos v. Haacke. 13. Aufl. geh. 1 ℳ, geb. 1 ℳ 30 ₰. — M. d. Texte d. Nepos geh. 1 ℳ 20 ₰.
Homer v. A[illegible]tenrieth. 8. Aufl. geh. [illegible] ℳ; geb. 3 ℳ [illegible]0 ₰.
[illegible]vids Metamorphosen [illegible] [illegible] Aufl. geb. 2 ℳ 10 ₰; geb. [illegible] ℳ [illegible] ₰.
Ovids Metamorphosen [illegible] Ausg. v. Stange geb. 2 ℳ 60 ₰.
Phädrus v. Schaubach 3. Aufl. geh. 60 ₰. — Mit dem Texte des Phädrus 90 ₰.
Xenophons Anabasis v. Vollbrecht. 9. Aufl. geh. 1 ℳ 80 ₰; geb. 2 ℳ 20 ₰.
Xenophons Hellenika v. Thiemann. 4. Aufl. geh. 1 ℳ 50 ₰; geb. 1 ℳ 90 ₰.
Siebelis' tiroc. poet. v. A. Schaubach. 10. Aufl. geh. 45 ₰.

Schülerpräparationen zu

Caesar — Cicero — Demosthenes — Homer — Plato — Sallust — Tacitus — Thucydides — Virgil — Xenophon.

Schüler-Kommentare zu

Caesar — Homer — Nepos — Ovid — Xenophon.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.